

Traducerea de față tratează, în planuri paralele, organizarea și, respectiv, prevenirea unui atentat pus la cale, în manieră teroristă, de un serviciu special împotriva unei personalități politice dintr-o țară din Orientul Mijlociu. Nimic din cuprinsul lucrării nu lasă a se înțelege dacă este vorba de fapte reale ori de o ficțiune, dar, din derularea acțiunii, totul pare perfect posibil, fiind pe deplin coerent.

FONE 501
V.52
MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITĂȚII STATULUI

179225

D 017448, Vol. 8

FD 472 / vol. 8

IN CAPCANA SERVICIILOR SECRETE

- 1987 -

MINISTERUL DE INTERNE
DEPARTAMENTUL SECURITAȚII STATULUI

Uz intern

ÎN
CAPCANA
SERVICIILOR
SECRETE

Cuvînt înainte

În zilele noastre, pe plan internațional, terorismul cunoaște o neconținută escaladare. El a devenit un flagel sîngeros, căruia îi cad victime femei și bărbați, copii și bătrîni, oameni inocenți, a căror singură „vină” este aceea că, într-o clipă nefastă, drumurile și destinele lor se intersectează cu planurile și interesele criminale, dementiale ale teroriștilor.

Urmărind, cel mai adesea, scopuri politice dintre cele mai extremiste, actul terorist vizează frecvent răpirea, sechestrarea ori suprimarea unor personalități politice.

Traducerea de față tratează, în planuri paralele, organizarea și, respectiv, prevenirea unui atentat pus la cale, în manieră teroristă, de un serviciu special împotriva unei personalități politice dintr-o țară din Orientul Mijlociu.

Nimic din cuprinsul lucrării nu lasă a se înțelege dacă este vorba de fapte reale ori de ficțiune ; dar, din derularea acțiunii, totul pare perfect posibil, fiind pe deplin coerent.

Interesează însă mai puțin dacă este vorba sau nu de un caz avînd la bază date reale. Important este că, prin problemele ce le abordează, ideile și situațiile pe care le tratează, cartea poate prezenta interes pentru toate cadrele cărora le revin sarcini pe linia misiunilor de prevenire și combatere a terorismului. În mod deosebit, traducerea prezintă interes profesional sub următoarele aspecte :

- redă, pe larg, momente ale procesului de căutare, obținere, interpretare, coroborare și exploatare a informațiilor ;
- cuprinde un număr apreciabil de acțiuni și soluții ingenioase ;
- prezintă unele elemente ale sistemelor de securitate folosite în anumite țări, vizavi de diferite modalități de detectare a lor de către cei interesați ;

— reflectă (chiar dacă de pe cu totul alte coordonate politico-ideologice, morale și profesionale) importanța devotamentului, a capacității de sacrificiu, pentru îndeplinirea misiunilor din acest domeniu.

Făcînd abstracție de unele exagerări și alte asemenea modalități de expresie specifice romanului polițist, precum și de tendința de „idealizare” a unor servicii speciale, traducerea de față, folosită cu discernămint, poate constitui un material util pentru dezvoltarea culturii profesionale a cadrelor.

Colonel ALEXANDRU HASNAȘ

Capitolul I

Se petrecea în luna mai 1977

John Palmer, rezidentul-șef al C.I.A. la ambasada americană de la Paris, era un bărbat înalt, care nu-și trăda cei cincizeci de ani. Înfățișarea lui inocentă îi indusese pe mulți în eroare. De fapt, era un veteran al instituției, uns cu toate alifiile și dotat cu o intuiție remarcabilă. Încă de la începutul conversației sale cu Hans Kirschenberg, simțise frământarea interioară a acestuia. Întîlnirea neprevăzută fusese aranjată de Nancy Keeting, o funcționară a ambasadei, care îi spusese lui Palmer că avea un „prieten” ce deținea o informație destinată doar lui personal. Palmer bănuia despre Kirschenberg că era mai mult decît un prieten și, în timp ce-l studia, se întreba ce văzuse un bărbat atît de atrăgător la o femeie ca Nancy, pe care el o găsea lipsită de orice calitate, cu excepția deosebitei atenții pe care o acorda amănuntelor.

Palmer arătă spre sticla de whisky.

— Beți? întrebă el, încercînd să-l facă pe Kirschenberg să se simtă în largul lui.

Neamțul refuză.

— Un trabuc?

Deschise o cutie de pe birou și-i oferî unul oaspetelui.

Din nou Kirschenberg clătină din cap.

— Eu am să iau unul, spuse Palmer.

Metodic, tăie virful trabucului, apoi îl aprinse trăgînd puternic, în timp ce studia fața vizitatorului. Observă că mușchii maxilarelor lui Kirschenberg se contractau fără încetare.

— Ei bine, spuse Palmer zîbind, înțeleg că doriți să-mi comunicați ceva interesant.

— Da.

— Ce anume?

— Vreau ca dumneavoastră să-mi faceți legătura cu ofițerul de securitate de la ambasada israeliană, zise el precipitat. Este urgent.

John Palmer fu surprins. Dădu drumul unui rotocol de fum și se aplecă înainte, sprijinindu-se de birou.

— Este o cerere cam ciudată, zîmbi el ușor. O puteți motiva?

— Dețin o informație ce privește viața unor persoane importante din Israel, spuse aproape în șoaptă Hans Kirschenberg. Știu că dumneavoastră și omologul dumneavoastră israelian aveți interese comune în astfel de probleme.

— Este o explicație interesantă. Pentru Palmer era limpede că neamțul trebuia luat în serios. Își schimbă poziția, lăsându-se din nou în fotoliu. De ce nu mergeți direct la ambasada israeliană? întrebă el.

— Din două motive, explică neamțul. Primul, dacă m-aș duce acolo, ar putea fi periculos pentru mine...

— Sinteți urmărit?

— Cred că da. Al doilea, nu cunosc pe nimeni la ambasada israeliană. Vreau să fiu sigur că vorbesc cu omul care trebuie. De aceea, doresc ca dumneavoastră să-mi fiți intermediar.

Palmer îl fixă pe Kirschenberg, încercînd să se concentreze și mai mult. Era convins că cel din fața lui spunea adevărul.

— Și care este motivul pentru care faceți asta? Ideologic sau altul?

— Altul. Înțelesul era clar.

— Informația pe care o dețineți provine direct de la sursă sau din auzite?

Neamțul ezită. În cele din urmă se decise să răspundă:

— Direct de la sursă.

Comportamentul lui John Palmer rămase neschimbat. Trebuia să afle mai multe despre individ.

— Dați-mi cîteva ore să verific, spuse el de parcă ar fi încheiat discuția. Căutați-mă diseară, să zicem în jurul orei șapte?

— Acum, spuse neamțul categoric, și aici. Din biroul dumneavoastră. Ora șapte este prea târziu.

Pe față i se citea clar tensiunea în care se afla.

John Palmer înțelese că nu mai avea rost să continue verificările.

— O.K., spuse el. Să văd ce pot face. Apăsă pe butonul interfonului: Cheamă ambasada israeliană și cere-l pe mister

Yaari. Spune-i că i-aș fi îndatorat dacă ar putea veni chiar acum la biroul meu.

Palmer își privi din nou vizitatorul și observă că mușchii feței continuau să-i zvicnească.

Mesajul lui Palmer ajunsese la Yaki Spillman în timp ce acesta discuta cu ofițerul de contrainformații de la Paris al liniei aeriene El-Al. Tocmai examinau noile măsuri de securitate elaborate de Uri Cohen, șeful secției de supraveghere din cadrul serviciului de securitate. Cînd secretara lui Palmer ceruse să vorbească cu „mister Yaari“, Spillman intră în alertă, deoarece acesta era un nume conspirativ pe care americanul îl folosea atunci cînd, după opinia lui, era mai bine să nu facă uz de numele real al lui Spillman.

— Vom continua mai târziu, îi spuse Spillman reprezentantului El-Al. Trebuie să plec imediat... O întîlnire neprevăzută.

Cînd Yaki Spillman intră în biroul spațios al colegului său american și-l văzu pe străinul aflat acolo, înțelese de ce Palmer îi folosisese numele de cod.

— Dînsul este mister Yaari de la ambasada israeliană, spuse Palmer în timp ce Spillman intră în birou. Nu-l prezintă pe Kirschenberg, o manevră deliberată din partea sa, spre a-i arăta neamțului că-i protejează identitatea.

— Prietenul nostru are niște informații pentru tine.

— Ce fel de informații, întrebă Spillman, și ce doriți în schimb?

Kirschenberg îl privi pe israelian cu neîncredere vădită. Individul nu părea altceva decît un simplu funcționar. Neamțul se simțea ușurat că Palmer nu-i dezvăluise numele.

— Este o informație vitală... Despre un plan de asasinat. Spillman și Palmer se priviră. În ceea ce mă privește, trebuie să plec departe, foarte departe. Probabil în Statele Unite. Și voi avea nevoie de bani. O sută de mii de dolari.

— Sînt foarte mulți bani, zise Spillman. S-auzim ce aveți de spus.

O dată ce Kirschenberg începuse să vorbească, Spillman înțelese că, în realitate, nu era deloc o sumă prea mare.

După spusele neamțului, la începutul lunii mai, fusese abordat, la Bruxelles, de un arab, pe nume Adel el-Magrabi. Numele lui Kirschenberg îi fusese dat de către un „intermediar“ din Paris specializat în angajarea de asasini plătiți. Îl descrise pe Magrabi ca fiind un bărbat în jur de patruzeci de ani,

de înălțime mijlocie, foarte masiv, cu un pîtec uriaș. Alte trăsături distinctive erau ochii negri, pătrunzători, sub sprincelele groase, împreunate. La scurt timp după întîlnire, Kirschenberg, care primise o sumă importantă, zburase degrabă la o întîlnire cu superiorul lui el-Magrabi, pe nume Adam Ahmed. După două zile de interogatorii și discuții, neamțul descoperise că se pregătea un plan de lichidare a unui conducător de frunte israelian. Aceasta urma să fie misiunea lui, deși numele nu-i fusese dezvăluit. I se spusese să se reîntoarcă la Paris și să aștepte noi instrucțiuni. Acestea nu mai sosiseră. El-Magrabi îi trimisese totuși vorbă că planurile fuseseră „amîinate” și că îl vor contacta cînd va fi cazul. Avînd nevoie de bani, Kirschenberg se decisese să ia legătura cu Palmer.

— Am nevoie de patruzeci și opt de ore, spuse Spillman cînd neamțul își termină relatarea.

— Nu, replică Kirschenberg, cel mult douăzeci și patru de ore. Nu-i viața dumneavoastră în joc. Pentru mine fiecare oră este vitală.

— Bine, fu de acord Spillman. Pe mîine! Aceeași oră și același loc.

Hans Kirschenberg se ridică. Transpira. Discuția îl epuizase. Se opri la ușă și bătu ușor cu degetul pe clanță.

— Mister Yaari, mă numesc Hans Kirschenberg, spuse el. Dacă nu v-aș spune eu, tot v-ar spune mister Palmer de îndată ce aș ieși.

Chipul lui Palmer părea neschimbat. Israelianul zîmbi ușor.

— Vă mulțumesc pentru încredere, zise el. Permiteți-mi să vă dau un sfat. Dacă bănuți că vă urmărește cineva, nu vă duceți acasă. Iar dacă doriți mai multă protecție... un refugiu sau orice fel de supraveghere... veți primi.

Mina neamțului tremură ușor.

— Nu-i nevoie, mormăi el. Am un loc sigur.

Era ora șase și un sfert cînd Hans părăsi ambasada. Privi precaut în jur, dar nu observă nimic care să-i stîrnească bănuieli. Cu toate acestea, simțea o neliniște ciudată. Făcu semn unui taxi pe care îl luă pînă în centrul orașului, unde coborî și o coti repede pe o stradă laterală. Cîteva minute mai tîrziu, luă un alt taxi și-i dădu șoferului adresa lui Nancy Keating.

Cînd sosi și ea, la cîteva minute după ora opt, îl găsi în fotoliul cel mare în care ea petrecuse ore nesfîrșite, uitîndu-se singură la televizor, pînă ca el să fi apărut în viața ei. În acel

moment și el privea micul ecran, cu picioarele întinse și cu mîinile atîrnîndu-i de o parte și de alta a fotoliului. Cînd auzi ușa deschizîndu-se, sări în sus.

— Bună, iubitele, îl salută ea, zîmbind și radiind de fericire. Bărbatul mirii ceva, după care își reluă locul în fotoliu, fără s-o mai privească. La început îi fusese utilă pentru legăturile ei la ambasadă. Acum îi era necesară pentru refugiu. Dar chiar și așa, simțea o dorință acută să urle, să-i apuce gîtul subțire și să-l strîngă pînă ce i l-ar fi frînt. În situația lui însă trebuia să-și înfrîngă pornirile, așa că suportă în tăcere atențiile nedorite pe care ea le revărsa asupra lui.

— Privește, Hans, strigă ea veselă din bucătărie, nu sînt minunate? Aduse un vas plin cu piersici coapte și zemoase. Se strădui să zîmbească și-i mulțumi cu căldură. Abia dacă acorda atenție sporovălelii ei continue și enervante. Din cînd în cînd dădea din cap de parcă ar fi ascultat, dar mintea îi era în altă parte. Sentimentul de neliniște spori. Începu să-l macine îndoiala.

Plină de energie, Nancy se ocupa de pregătirea mesei. Scoase argintăria moștenită de la părinți, pe care o folosea ori de cîte ori erau amîndoi. Puse două sfeșnice vechi în centrul mesei, aprinse luminările și stinse lumina. Muzica stereo completa atmosfera.

— Ce frumos! Se opri o clipă să-și admire opera.

Brusc, ușa apartamentului se deschise atît de rapid încît Hans Kirschenberg nu avu vreme nici să se ridice de pe scaun. Cei doi tineri cu piele măslinie, bine legați, care intra-ră erau îmbrăcați elegant. În spatele lor se zărea silueta corpolentă a unui al treilea om.

Hans Kirschenberg înțelese imediat ce va urma, chiar mai înainte ca ei să-l înșface. Singurul lucru pe care nu-l știa încă era metoda pe care o vor alege pentru a-l ucide. Nancy rămăsese întepenită, cu membrele paralizate și cu ochii holbați din cauza surprizei. Deschise gura, de parcă ar fi vrut să strige, dar nu scoase nici un sunet.

Adel el-Magrabi privi spre cei doi însoțitori ai săi. Aceștia scoaseră din buzunare mai multe corzi subțiri de nailon cu care legară repede incheieturile mîinilor și gleznelor neamțului și americancei, apoi îi azvîrliră unul lingă altul pe canapea. Le astupară gurile cu bandă adezivă. Hans Kirschenberg nici măcar nu încerca să se împotrivească. Știa că era condamnat. Fața îi devenise cenușie, iar ochii apoși păreau că-și pierd strălucirea. Se împăcase cu soarta.

Frica pe care o simțise Nancy se transformase într-o groază paralizantă. Ea nu mai întâlnise niciodată în viața ei oameni atât de îngrozitori. Ochii ei bulbucăți fixau rugător fața lată a străinului cel gras, care acum ședea vizavi, chiar pe fotoliul pe care, cu câteva minute mai înainte, stătuse Hans. Respira rapid, iar inima îi bătea nebunește.

Adel el-Magrabi îi privea cu indiferență.

— M-am purtat frumos cu dumneavoastră, monsieur Kirschenberg, spuse el calm. Așa este? Se opri de parcă ar fi așteptat un răspuns. Nu mi-ați plăcut prea mult, dar nici nu mi-ați displăcut. Ambele părți trebuiau să-și respecte obligațiile în această afacere. Eu le-am respectat pe ale mele. Dumneavoastră — ba. Nu am venit însă să vă judec. Știați ce se va întâmpla dacă nu vă veți ține gura.

Arabul alese din vasul de pe masă o piersică mare. Luă un cuțit și tăie cu îndeminare felii egale, lăsând parcă în joacă un strat gros de miez în jurul simburului, pe care apoi îl puse deoparte. Arăta ca o minge de tenis boțită.

Mincă încet feliile cărnoase.

— Știți, Hans Kirschenberg, spuse el între două mușcăături, obiceiurile noastre diferă de cele din Europa. Dacă prindem un hoț prăpădit, îi tăiem mina dreaptă; unui mincinos, limba. Dacă descoperim un trădător, îl lichidăm. Există diferite metode. Depinde de natura trădării.

Adel el-Magrabi nu se grăbea. Nu avea de ce. Era o treabă care cerea atenție și trebuia făcută într-un anumit fel. Luă un șervețel de pe masă și își șterse cu grijă colțurile gurii. Apoi, mai luă o piersică coaptă și o tăie ca și pe prima. Viri în gură încă o felie și o mestecă încet, savurînd sucul dulce.

— Miss Keeting, spuse el-Magrabi cu voce joasă, permiteți-mi să-mi exprim regretul pentru implicarea dumneavoastră în această afacere nedemnă. Dar, probabil, știți că într-un accident de avion, de pildă, sînt vătămate uneori și persoane nevinovate. Nu-i așa?

Lui Hans Kirschenberg îi trecu un fior prin șira spinării. Cînd îl văzuse pe el-Magrabi ținînd în mînă simburii de piersică acoperiți cu miez, începuseră să tremure de frică.

Arabul se juca cu cele două „mingi“, uitîndu-se cînd la o mînă, cînd la cealaltă. Hans Kirschenberg înțelese ce va urma. Începu să se smucească de parcă ar fi vrut să se elibereze din legăturile de nailon care îi țineau atât de strîns încheieturile.

— N-are rost! Arabul îl privi fără interes și se întoarse spre Nancy. Îmi cer scuze domnișoară că trebuie să luați parte la o poveste atât de neplăcută.

Ochii lui Hans Kirschenberg păreau gata să-i iasă din orbite. Cu o ultimă fărîmă de energie își încordă mușchii, lup-tîndu-se în zadar să-și rupă legăturile care îi pătrundeau adînc în carne, făcîndu-i răni din care începu să picure sînge.

Nancy Keeting nu înțelegea încă ce urma să se întîmple, dar respirația i se îngreunase, iar bătăile inimii îi deveniseră neregulate. Senzația de sufocare îi făcea respirația anevoioasă.

Unul dintre cei doi însoțitori ai lui el-Magrabi se îndreptă spre combina muzicală. Răsuci butonul de volum pînă cînd muzica, reverberată de pereți, deveni asemănătoare bubuitului unor ciocane uriașe. Celălalt prinse simburile de piersică pe care i-l aruncă el-Magrabi. Cu o mișcare rapidă smulse banda adezivă ce acoperea gura lui Hans. Neamțul scoase un țipăt disperat, dar zgomotul asurzitor al muzicii îi înăbuși strigătul. Simburile de piersică fu introdus cu îndemînare și împins în jos pe esofag. Miezul făcu ca simburile să rămînă înțepenit în gît, blocîndu-i respirația.

Hans Kirschenberg începu să se zbată spasmodic. Nancy era paralizată de frică. Privirea i se întunecă. Oamenii și obiectele din cameră începuseră să se învîrtă în jurul ei într-un dans haotic. Chiar mai înainte ca individul care ținea în mînă celălalt simbur de piersică să se apropie de ea, simți că se sufocă. Apăsarea din piept crescuse și își pierdu cunoștința. Individul se opri și se aplecă asupra femeii nemișcate, o privi un moment, apoi spuse sec:

— E moartă!

La Tel Aviv, cea de-a doua jumătate a lunii mai era marcată de sosirea scurtei primăveri israeliene. Încă nu se instalase căldura verii, iar aerul era limpede. La sediul serviciului de securitate, Uri Cohen, șeful secției de supraveghere, cerceta rapoartele pe care i le pregătiseră subalternii săi privind evenimentele de la Paris.

La cei patruzeci și cinci de ani ai săi, Cohen arăta mai în vîrstă. Părul rar și pîntecele, care atrăgea atenția asupra spatelui său încovoiat, îi dădeau o înfățișare îmbătrînită. Doar ochii își mai păstrasera ceva din limpezimea tinereții.

Rămase nemișcat câteva minute, studiînd raportul amănunțit pe care i-l trimisese Yaki Spillman de la Paris. Il re-

citi cu atenție, înainte de a scoate un dosar doldora de rapoarte privind serviciul de informații arab care se pare că inițiasse întreaga acțiune.

Cohen își chemă consilierii. Cei trei bărbați care intrară și se așezară își dovediseră capacitatea de-a lungul anilor cât lucraseră împreună. La stînga lui Cohen se afla Yitshaq Goldberg care, la începutul anilor '50, se afla în divizia „Golan”. Avansase rapid în funcții și, pe cînd era locțiitor al comandantului diviziei, îl întâlnise pe Uri Cohen. Cei doi bărbați aveau aceeași vîrstă și deveniseră buni prieteni. Ceva mai tîrziu, Uri i-a sugerat lui Yitshaq să se retragă din armată și să intre în serviciul de securitate, unde Cohen era tînr șef de secție.

La dreapta lui Uri stătea Avshalom Kedmi. În vîrstă de treizeci și opt de ani, Kedmi fusese multă vreme unul dintre cei mai vechi agenți ai spionajului israelian. Cu șase ani mai înainte fusese grav rănit în timpul unei încercări de lichidare a sa de către membrii „Frontului Popular”. Timp de un an suferise o serie de operații, iar de atunci lucra în calitate de consilier al șefului secției de supraveghere.

În fața lui Kedmi stătea Yirmi Spector, treizeci de ani, cel mai tînr din grup, singurul cu pregătire superioară, specialist în problemele Orientului Mijlociu. Intrase în cadrul secției la scurt timp după ce-și satisfăcuse stagiul militar la parașutiști. Șeful secției se baza pe acești oameni, datorită cunoștințelor și priceperii lor.

— Întii, ați făcut o treabă bună pregătind raportul în legătură cu planul arab, spuse Uri. Am mai avut și în trecut multe situații asemănătoare. Din fericire, n-am fost niciodată obligați să ne confruntăm cu o acțiune concretă. Într-o zi însă nu vom mai avea de ales. Zîmbi cu amărăciune. Datorită experienței acumulate, s-a hotărît ca noi să fim însărcinați cu această operațiune, desigur cu sprijinul celorlalte secții. De data aceasta s-ar putea să fie o alarmă reală. În prezent avem doar întrebări și nici un răspuns. Avînd însă în vedere situația noastră politică internă, mă frîmîntă o singură întrebare : cine este cel ales drept țintă ?

Se opri, apoi continuă încet, ca și cum ar fi vorbit pentru sine :

— Fără îndoială că au o țintă. Întrebarea este dacă e cineva din noul guvern sau din cel anterior ? Informația pe care dorea să ne-o transmită neamțul ucis putea să se refere la un plan pe care arabii decisese să-l amîne. Pe de altă

parte, s-ar putea ca planul să fie într-o fază incipientă. Uri părea că se întreabă pe sine : care sînt motivele arabilor în acest moment ? Dați-mi un motiv și v-aș putea spune pe cine au pus ochii.

Yitshaq Goldberg folosi pauza pentru a-și drege glasul. Se aplecă înainte, își scoase ochelarii, îi privi, apoi și-i așeză la loc. Arăta ca un profesor care începe o lecție.

— De vreme ce nu cunoaștem amănunte, sugeră el, ar fi mai bine să considerăm că ținta este un membru al noului guvern.

— Sînt de acord cu Yitshaq, spuse Avshalom Kedmi. Dacă se va dovedi că planul a fost aminat, cu atît mai bine. Ar trebui însă ca de acum înainte să considerăm că planul se află în faza operațională, iar membrii fostului guvern sînt ținte puțin probabile. Nu-i logic ?

— Logica lor diferă de a noastră, remarcă precaut Yirmi Spector. Să nu uităm asta !

— Metoda clasică, sublinie Avshalom Kedmi, constă în lichidarea unui lider al altui stat și aruncarea vinei asupra altuia.

Lui Uri Cohen îi scăpase conversația celor trei bărbați. Se gîndea din nou la cele cîteva evenimente ce fuseseră transmise de la Paris.

— S-a făcut tîrziu, constată el. Propun să ne oprim. În acest moment nu ne vom mări mica noastră echipă pînă ce lucrurile nu vor deveni mai clare. Pînă atunci doresc ca nimic din ceea ce s-a discutat aici, astă-seară, să nu ajungă la altcineva. Sper să vă dau îndrumări mîine, după ce voi discuta cu Avital.

În timp ce oamenii săi se ridicau și părăseau biroul, Uri își privi ceasul. Era destul de tîrziu. Adună din nou diferite dosare și începu să studieze materialele, de data aceasta luînd notițe pe o foaie de hîrtie. Se pregătea să-i prezinte o imagine clară lui Avital Arnon, șeful serviciului de securitate.

Pierre de Maline, în vîrstă de cincizeci și cinci de ani, proprietarul unei parfumerii de pe Champs Elysées, avea un trecut interesant. Originar din Marsilia, făcuse parte în tinerețe dintr-o bandă de stradă, însă fusese norocos și nu căzuse niciodată în mîna poliției. Al doilea război mondial îl dezrădăcinase și petrecuse anii acestuia, purtînd uniforma francezilor liberi, sub comanda generalului Charles de Gaulle.

După război, diferiți oameni îndrăzneți și ageri la minte, dar cu un trecut neclar, reușiseră să facă afaceri respectabile. Unul dintre aceștia era Pierre de Maline. Parfumeria lui a devenit o afacere foarte stabilă. Locuia deasupra magazinului, la cel de-al doilea nivel și își construise un birou luxos, de unde își putea observa personalul care lucra dedesubt.

Cu toate acestea, parfumeria servea ca acoperire pentru afaceri cu mult mai rentabile. De Maline era un canal de legătură între indivizi din lumea interlopă care aveau de vînzare bunuri de valoare și persoane „discrete” ce doreau să cumpere. De asemenea, acționa ca intermediar între cei ce doreau să ucidă pe cineva și asasini plătiți, gata să facă o asemenea treabă.

Din punctul de vedere al lui Pierre de Maline, noaptea de 25 mai începuse promițător. Cu cîteva zile înainte o întîlnise pe doamna Audrey Fontaine, în vîrstă de treizeci de ani, care era în căutarea unui soț cu bani. Înaltă și suplă, era o femeie elegantă și manierată. Își dăduse seama că, după o curte bine gîndită, în timpul căreia el își va dovedi bunăstarea, Audrey Fontaine îi va pica în mîna ca un fruct copt.

La șase după-amiază, Pierre de Maline trecu pe la apartamentul doamnei Fontaine de pe bulevardul Calvert. Luară masa la un restaurant luxos lingă Place de l'Opera. Doamna Fontaine se dovedi un partener de conversație vioi și inteligent, cu un deosebit simț al umorului. După cină au mers la barul Olympia, unde au stat pînă după miezul nopții. Sticlele de șampanie își făcuseră efectul. De Maline era bine dispus.

După ce o conduse pe doamna Fontaine pînă la ușa apartamentului, se întoarse la taxiul care îl aștepta. Era aproape ora unu cînd taxiul se opri pe Champs Elysées, vizavi de parfumerie. În timp ce de Maline se îndrepta spre ușa, își dădu seama că niște străini se apropiau de el. Alarmat, se întoarse, dar se destînse cînd recunoscu silueta masivă a arabului.

— Monsieur el-Magrabi ! spuse cu surprindere.

Arabul era un client important. Recursese adesea la serviciile de intermediar ale lui de Maline, atînci cînd ai săi considerau necesar să folosească asasini europeni ale căror activități nu ar fi putut în nici un caz sugera vreo legătură cu serviciile de informații arabe. Totuși, apariția acestuia la o asemenea oră era neașteptată. Adel el-Magrabi întinse mîna și francezul i-o strînse. Cei doi însoțitori ai lui el-Magrabi rămăseră în urmă, ascunși în întuneric.

— Sper că nu vă deranjez la această oră, spuse acesta rar. Am o afacere urgentă cu dumneavoastră. În special după dezamăgirea pe care am avut-o privind persoana pe care mi-ați recomandat-o ultima oară...

Era pentru prima dată cînd se strecura o notă de amenințare în glasul liniștit al arabului. Francezul, nesigur, așteptă.

— Vă referiți la neamț ? întrebă el încet.

— Da. Adel el-Magrabi îl privi fix. Nu cred însă că are rost să continuăm în stradă.

De Maline fu cuprins de îndoieli. Faptul că neamțul pe care îl recomandase îl dezamăgise pe el-Magrabi îl neliniștea. Nu era laș, dar știa foarte bine care era soarta unui intermediar ale cărui recomandări se dovedeau nesatisfăcătoare.

Deschise ușa și intrară. Cei doi însoțitori ai lui el-Magrabi rămăseră afară. La picioarele scării ce ducea la nivelul al doilea de Maline se opri și, politicos, îl invită pe musafir să o ia înainte. Oaspetele acceptă. Acest lucru risipi o parte din temerile francezului. Dacă insul ar fi avut de gînd să-i facă ceva, nu ar fi acceptat să urce scara înaintea lui.

— Cînd ați sosit la Paris ? își întrebă oaspetele, în timp ce acesta se așeza într-un fotoliu confortabil din sufragerie.

— Cu cîteva ore în urmă. Astăzi am luat o hotărîre importantă. În lumea noastră evenimentele se succed cu rapiditate, chicoti el. Este însă tîrziu și nu am de gînd să vă răpesc și ce a mai rămas din această noapte.

— Este o plăcere să vă ascult, spuse curtenitor francezul și se așeză și el.

— Mă obosești, de Maline. Arabul îl privi cu severitate. Nu-mi place să schimb avioanele fără nici un rost pentru că tu nu ești în stare să-mi faci o recomandare corespunzătoare. Tu mi-ai înșelat mie așteptările, iar eu pe ale șefului meu. O reacție în lanț. El a înșelat așteptările superiorilor săi, iar eu alerg ca un șoarece de colo-colo. Plescăi din limbă. Nici tu n-ai fi mulțumit dacă te-ai afla într-o situație asemănătoare. În trecut am avut grijă de tine... Ai cîștigat bani frumoși. Nu-i așa ?

— Niciodată nu v-am înșelat așteptările. Ce s-a întîmplat de data asta ?

— Neamțul a trădat.

Pierre de Maline sări furios de pe fotoliu.

— Ei bine, voi avea grijă de el.

Arabul dădu din mină într-un gest de plictiseală. Rise, deși nu-i stătea în obicei, poate numai pentru că era obosit.

— Nu-i nevoie. Inspiră adânc. Nu poți avea grijă de un mort. Și nici nu pot fi de acord cu afirmația că se pot întîmpla astfel de lucruri! Sprîncenele lui groase se împreunară la rădăcina nasului într-o privire amenințătoare. Cauți scuze pentru astfel de situații?

Francezul era din ce în ce mai speriat. Se întreba dacă totuși individul nu intenționa să-i facă vreun rău.

— Am vrut să spun că, dacă nu mi se dau amănunte clare, atunci se poate produce o greșeală. Se opri și studie atent expresia arabului. Regret!

— Toți regretăm.

— Nu sînt singurul vinovat. De Maline încerca să se aplece. Nu mi-ați spus ce fel de acțiune urmăreați.

— Just, fu de acord arabul. Probabil că în acest eșec am și eu partea mea de vină.

Pierre de Maline se relaxă. Era evident că cel din fața lui venise să discute o nouă afacere.

— În trecut ați fost mulțumit de serviciile mele, spuse el calm.

— Adevărat.

— Înțeleg că aveți nevoie de serviciile unui om de o profesionalitate deosebită.

Arabul încuviință din cap.

Căpătînd curaj, francezul continuă.

— Deci, este vorba de ceva special, monsieur el-Magrabi.

— Mda...

— Permiteți-mi să vă pun o întrebare, zise francezul. Este vorba de vreo răfuială între arabi?

Adel el-Magrabi ezită.

— Nu, spuse el în cele din urmă. Numai că de data asta am nevoie de trei profesioniști.

— Trei?

— Trei. Arabul îl privi cu răceală. Cei mai buni. Este vorba de un asasinat politic.

Pierre de Maline îl privi speriat. Nu-și putu ascunde reacția, chiar dacă asta dură doar câteva clipe. Deschise larg ochii. Căscă gura, apoi o închise, înghițind în sec.

— Poate că nu sînt omul potrivit pentru o astfel de acțiune, încercă el. Cuvintele păreau că-i scăpaseră înainte de a le fi cîntărit înțelesul. În nici un caz nu era pregătit să fie un

pion într-un complot politic străin. Așa că se întrebă dacă exista vreo cale de ieșire din această situație.

— Nu, monsieur. Nu-i nici o scăpare, zise blind el-Magrabi, ca și cum i-ar fi ghicit gîndurile. Este prea tirziu pentru asemenea idei. Îți recomand să le eviți.

Francezul se simți încolțit.

— Înțeleg, spuse el. Sunetul propriei voci îl uimi. Parcă ar fi vorbit altcineva.

— Mai bine te-ai apuca de treabă, zise arabul. Cei mai buni care există. Oamenii care să fie gata să-și asume riscul pentru a cîștiga milioane. Iar tu vei avea partea ta. E clar?

— Cît timp am?

— Ha, izbucni Adel el-Magrabi. Îl ajunsese oboseala. Ce-ai zice, monsieur, de patruzeci și opt de ore?

Pierre de Maline nu se grăbi să răspundă. Arabii aveau nevoie repede de trei asasini profesioniști. Erau gata să investească milioane în această afacere. „Asta înseamnă, se gîndi el, că intenționează să asasineze o figură binecunoscută în lume“.

— Va trebui să stabilesc dacă cei trei sînt gata să lucreze împreună, răspunse în cele din urmă. Asta cere timp.

— Nu vor lucra împreună, spuse sec el-Magrabi. Deci, patruzeci și opt de ore!

— Este imposibil!

Arabul se ridică din fotoliu și se îndreptă spre scări. Își întoarse capul doar cînd degetele sale groase și butucănoase atinseră balustrada.

— De Maline, spuse el cu o voce joasă, dacă ai ști că acestea ar fi ultimele două zile din viața ta, nu-i așa că ai încerca să muți și pămîntul din loc?

Acum amenințarea era clară.

Francezul simți că îngheață. Făcu un efort ca să zîmbească, însă fața i se strîmbă. Își însoți în tăcere oaspetele pînă la ieșire. Cîteva clipe rămase transfigurat, urmărindu-l cum mergea agale, avînd de-o parte și de alta pe cei doi însoțitori, ca două umbre amenințătoare.

Pierre de Maline încuie ușa și trase grilajul de oțel. După ce conectă alarma electronică, urcă încet la etaj. Oricît ar fi încercat, nu-i veneau în minte decît două persoane care s-ar fi potrivit. Una era doamna Jacqueline Charlotte, care făcea parte din lumea bună. Datorită legăturilor pe care le avea, toate ușile îi erau deschise. Era proprietara unei case de modă prosperă și ucidea cu singe rece folosind otravă. Celălalt era

ziarist, specialist în terorism, pe nume Jorg Gibskopf. Acesta folosea ca metodă detonarea de încărcături explozive mascate în aparate de fotografiat sau magnetofone, echipamentul de rutină al unui ziarist. Cei doi erau buni pentru această acțiune și puteau să-i fie de folos, socoti de Maline. Și amândoi ar fi acceptat, deoarece arabul era gata să plătească sume uriașe. Dar unde să-l găsească pe al treilea?

Tensiunea în care se afla era evidențiată de zbaterea venei de la tâmplă. Simțea că-i crapă capul. Dumnezeuule, se gândi el, este ultima dată. Atît. Apoi va părăsi Parisul pentru totdeauna. Va începe o viață nouă, poate la Monte Carlo. În definitiv, iubea marea și soarele. Monte Carlo îi plăcea și va avea o mulțime de bani. Destui pentru anii care vor urma. Monte Carlo...

Deodată îi veni în minte o idee. Dumnezeuule! Boncho locuia la Monte Carlo; Boncho, prietenul lui! El putea să-i rezolve problema într-o zi. Și italianul se ocupa cu astfel de afaceri, însă de mai mare anvergură. Nu-și va părăsi prietenul la ananghie.

Prinzind curaj, Pierre de Maline se duse la bar și își umplu un pahar cu Martell. Bău și-i simți căldura răspîndindu-i-se în stomac. Bău din nou, și buna dispoziție îi reveni. Se duse la telefon și sună la agenția centrală Air France, care era deschisă permanent. Își rezervă un loc pentru Monte Carlo la o cursă care urma să decoleze peste șase ore. Avea timp și pentru puțină odihnă.

Joi, la ora cinci dimineata, vasul „La Mer” putea fi văzut cum își croia drum spre ieșirea din port. În cîteva minute se va strecura din rada portului Marsilia. Stătuse acolo mai multe săptămîni, pentru a fi încărcat cu mărfuri diverse cu destinația New York. Deasupra portului începeau să se filtreze razele de lumină care anunțau o nouă zi. Apele murdare își pierduseră acum strălucirea magică pe care le-o dăduse întunericul nopții. Deasupra mării adia o ușoară briză.

Pe chei stătea un tînăr care urmărea pupa navei ce dăduse ultimul semnal de sirenă. Încărcătura cuprindea o marfă prețioasă, pe care tînărul o predase spre a fi trimisă în Statele Unite. Era vorba de antichități furate de pe șantierele arheologice deschise recent la frontiera dintre Grecia și Turcia. I le comandase, prin italianul de la Monte Carlo, Alex Kraskin, un negustor american de antichități.

Italianul îi promisese acestuia să găsească un om nimerit pentru a duce piesele la destinație. Obiectele erau evaluate la aproape un milion de dolari. Drept răsplată a muncii sale, care îi luase vreo șase săptămîni, implicînd și unele riscuri, tînărul primise două sute de mii de dolari. După ce-i plătise italianului partea ce i se cuvenea ca mijlocitor și după ce își scăzuse cheltuielile, tînărului îi rămăsese în contul din Elveția o sută treizeci și cinci de mii de dolari.

Tînărul era departe de a fi mulțumit de ceea ce-i oferise italianul în ultimii doi ani. Dorea ca peste cîteva ani să se retragă, însă se părea că italianului îi era greu să-i găsească un contract cu un profit satisfăcător. Cu trei ani în urmă, în Africa, dusesse la îndeplinire ultimul său angajament de asasinat. Atunci prețul îi fusese de șase sute de mii de dolari. Dar vremurile se schimbaseră. Îi dăduse de înțeles italianului că era gata să-și riște pielea doar pentru sume mult mai mari decît cele care i se ofereau. Italianul aștepta un prilej pentru a-i oferi marea șansă.

În timp ce vasul se pierdea în depărtări, se întoarse și se îndreptă spre locul de parcare. Porni motorul autoturismului său verde, marca Alfa Sud, și se îndreptă spre ieșirea portului. Micul său apartament se afla nu prea departe. Va merge și va aștepta pînă ce va primi o veste de la italian.

În dimineata aceleiași zile, 26 mai, la ora opt, Pierre de Maline se îndrepta în zbor spre Monte Carlo. Patru ore mai tîrziu, pe aeroportul Orly ateriza un Boeing 707 al companiei El-Al. Printre pasageri se aflau și Uri Cohen, șeful secției de supraveghere, și ajutorul său, Yitshaq Goldberg. După ce coborîră din avion, se îndreptară în viteză spre Paris. Yaki Spillman, care îi așteptase la aeroport, se afla în mașină împreună cu ei.

Cei doi israelieni fuseseră trimiși la Paris de către Avital Arnon, șeful serviciului de securitate, pentru a stabili de urgență dacă planul arab mai era de actualitate sau vizase guvernul care demisionase și fusese amînat după alegerea lui Menahem Begin.

Patru oameni păreau ținte posibile: foștii prim-miniștri Golda Meir și Itzak Rabin, precum și Menahem Begin și Moshe Dayan. Întrucît cei patru se aflau deja sub pază permanentă, întărirea acesteia era posibilă fără a bate la ochi.

Yirmi Spector fusese însărcinat cu controlul direct al echipelor de securitate desemnate să asigure garda celor patru

ziarist, specialist în terorism, pe nume Jorg Gibskopf. Acesta folosea ca metodă detonarea de încărcături explozive mascate în aparate de fotografiat sau magnetofone, echipamentul de rutină al unui ziarist. Cei doi erau buni pentru această acțiune și puteau să-i fie de folos, socoti de Maline. Și amândoi ar fi acceptat, deoarece arabul era gata să plătească sume uriașe. Dar unde să-l găsească pe al treilea?

Tensiunea în care se afla era evidențiată de zbaterea venei de la tâmplă. Simțea că-i crapă capul. Dumnezeuule, se gândi el, este ultima dată. Atît. Apoi va părăsi Parisul pentru totdeauna. Va începe o viață nouă, poate la Monte Carlo. În definitiv, iubea marea și soarele. Monte Carlo îi plăcea și va avea o mulțime de bani. Destui pentru anii care vor urma. Monte Carlo...

Deodată îi veni în minte o idee. Dumnezeuule! Boncho locuia la Monte Carlo; Boncho, prietenul lui! El putea să-i rezolve problema într-o zi. Și italianul se ocupa cu astfel de afaceri, însă de mai mare anvergură. Nu-și va părăsi prietenul la ananghie.

Prinzînd curaj, Pierre de Maline se duse la bar și își umplu un pahar cu Martell. Bău și-i simți căldura răspîndindu-i-se în stomac. Bău din nou, și buna dispoziție îi reveni. Se duse la telefon și sună la agenția centrală Air France, care era deschisă permanent. Își rezervă un loc pentru Monte Carlo la o cursă care urma să decoleze peste șase ore. Avea timp și pentru puțină odihnă.

Joi, la ora cinci dimineața, vasul „La Mer” putea fi văzut cum își croia drum spre ieșirea din port. În cîteva minute se va strecura din rada portului Marsilia. Stătuse acolo mai multe săptămîni, pentru a fi încărcat cu mărfuri diverse cu destinația New York. Deasupra portului începeau să se filtreze razele de lumină care anunțau o nouă zi. Apele murdare își pierduseră acum strălucirea magică pe care le-o dăduse întunericul nopții. Deasupra mării adia o ușoară briză.

Pe chei stătea un tînăr care urmărea pupa navei ce dăduse ultimul semnal de sirenă. Încărcătura cuprindea o marfă prețioasă, pe care tînărul o predase spre a fi trimisă în Statele Unite. Era vorba de antichități furate de pe șantierele arheologice deschise recent la frontiera dintre Grecia și Turcia. I le comandase, prin italianul de la Monte Carlo, Alex Kraskin, un negustor american de antichități.

Italianul îi promisese acestuia să găsească un om nimerit pentru a duce piesele la destinație. Obiectele erau evaluate la aproape un milion de dolari. Drept răsplată a muncii sale, care îi luase vreo șase săptămîni, implicînd și unele riscuri, tînărul primise două sute de mii de dolari. După ce-i plătise italianului partea ce i se cuvenea ca mijlocitor și după ce își scăzuse cheltuielile, tînărului îi rămăsese în contul din Elveția o sută treizeci și cinci de mii de dolari.

Tînărul era departe de a fi mulțumit de ceea ce-i oferise italianul în ultimii doi ani. Dorea ca peste cîteva ani să se retragă, însă se părea că italianului îi era greu să-i găsească un contract cu un profit satisfăcător. Cu trei ani în urmă, în Africa, dusese la îndeplinire ultimul său angajament de asasinat. Atunci prețul îi fusese de șase sute de mii de dolari. Dar vremurile se schimbaseră. Li dăduse de înțeles italianului că era gata să-și riște pielea doar pentru sume mult mai mari decît cele care i se ofereau. Italianul aștepta un prilej pentru a-i oferi marea șansă.

În timp ce vasul se pierdea în depărtări, se întoarse și se îndreptă spre locul de parcare. Porni motorul autoturismului său verde, marca Alfa Sud, și se îndreptă spre ieșirea portului. Micul său apartament se afla nu prea departe. Va merge și va aștepta pînă ce va primi o veste de la italian.

În dimineața aceleiași zile, 26 mai, la ora opt, Pierre de Maline se îndrepta în zbor spre Monte Carlo. Patru ore mai tîrziu, pe aeroportul Orly ateriza un Boeing 707 al companiei El-Al. Printre pasageri se aflau și Uri Cohen, șeful secției de supraveghere, și ajutorul său, Yitshaq Goldberg. După ce coborîră din avion, se îndreptară în viteză spre Paris. Yaki Spillman, care îi așteptase la aeroport, se afla în mașină împreună cu ei.

Cei doi israelieni fuseseră trimiși la Paris de către Avital Arnon, șeful serviciului de securitate, pentru a stabili de urgență dacă planul arab mai era de actualitate sau vizase guvernul care demisionase și fusese amînat după alegerea lui Menahem Begin.

Patru oameni păreau ținte posibile: foștii prim-miniștri Golda Meir și Itzak Rabin, precum și Menahem Begin și Moshe Dayan. Întrucît cei patru se aflau deja sub pază permanentă, întărirea acesteia era posibilă fără a bate la ochi.

Yirmi Spector fusese însărcinat cu controlul direct al echipelor de securitate desemnate să asigure garda celor patru

personalități politice. Avshalom Kedmi era însărcinat cu coordonarea tuturor acțiunilor desfășurate de un comandament special înființat pentru a se ocupa de asasinul necunoscut și cele două zone unde acesta ar fi putut opera: o țară străină, pe care unul dintre cei patru ar fi urmat să-o viziteze în viitorul apropiat, și Israelul. Înainte de a se contura mai clar situația, trebuiau luate măsuri urgente pentru a preveni orice breșă în sistemul de securitate, spre a nu-i da posibilitatea ucigașului să pătrundă în Israel sau, cel puțin, să-i facă pătrunderea cât mai dificilă.

Avshalom Kedmi avu o serie de întâlniri cu reprezentanți ai diferitelor departamente ale securității. La Ierusalim se întâlnise cu șeful unității operative a poliției israeliene. La această întâlnire, s-a căzut de acord ca poliția să mărească numărul controalelor antiteroriste asupra călătorilor care veneau cu avionul sau cu vaporul, precum și a celor care soseau în Israel din țările arabe, unii venind prin Iordania. La o altă întâlnire a lui Kedmi cu șeful operațiunilor forțelor de apărare israeliene, s-a căzut de acord să se întărească patrulile și controalele efectuate de armată. De asemenea, s-a transmis ordin marinei să facă patrulări permanente de-a lungul coastelor. Un ordin similar a fost transmis și unităților militare care patrulau pe frontiere. Totodată, s-a ordonat să se raporteze imediat orice arestare de persoane suspecte. S-au transmis instrucțiuni ofițerilor de contrainformații de la frontiera Libanului cu Israelul. Aceasta era o zonă prin care un agent străin s-ar fi putut infiltra cu ușurință. Ordine similare au fost transmise și Comandamentului forțelor de apărare care asigurau securitatea în zonele Gaza, Samaria și Iudeea. Ele completau instrucțiunile date personalului serviciului de informații al armatei, care activa în rîndul populației din teritoriile arabe.

Pus la curent cu toate acestea, pe drumul dintre Orly și Paris, Yaki Spillman raportă că toate eforturile sale de a da de urma lui Adel el-Magrabi, la Paris, rămăseseră fără rezultat.

— De ce? Uri Cohen privi spre el.

Yaki Spillman rîse amar:

— Dintr-un motiv foarte simplu. Pentru că cei de sus constring încă serviciile speciale franceze să nu colaboreze cu noi. Se întoarce și-l privi pe Cohen, care stătea lângă el. Totuși, inspectorul André Cordeille de la Brigada antiteroristă franceză mi-a vîndut pontul că el-Magrabi se află în Paris.

— Și altceva?

— El-Magrabi, explică Spillman, este ajutorul lui Adam Ahmed, șeful serviciului de informații cu care ne vom confrunta.

— În momentul de față, el-Magrabi este singurul fir cert pe care îl avem, spuse încet Uri. Trebuie să-i luăm urma și să înăbușim complotul din fașă. Uri era puternic tensionat. El și Avital Arnon decisese împreună să amîne raportarea activităților lor eșaloanelor superioare ale guvernului. Era un risc calculat. Dacă ar fi lărgit cercul celor care cunoșteau problema, exista pericolul unei serioase desconspirări. Pe de altă parte, dacă ceva n-ar fi mers ca lumea, prețul plătit ar fi fost mare.

În seara aceea, Uri se întâlni cu unii agenți de securitate israelieni implantați în Europa, pentru a afla ce știau despre el-Magrabi. Doar doi dintre ei, Ze'ev Shahar și Motti Klein auziseră despre el, dar numai în treacăt, iar Shahar îl zărise cu puțin timp înainte la Bruxelles.

— Foarte bine, spuse Uri. Iată care este misiunea voastră. Găsiți-l pe el-Magrabi. Știm că acum se află la Paris. Atîta timp cît o faceți repede, nu mă interesează ce mijloace folosiți. Nu uitați, aveți un avantaj. Voi îl știți, iar el nici măcar nu bănuiește că există.

Puțin mai tîrziu, Uri, însoțit de Yitshaq Goldberg și Yaki Spillman, sosi la reședința lui John Palmer de pe bulevardul Gabriel, lângă ambasada americană, pentru a se informa asupra datelor ce reușise să le afle americanul prin sursele sale. Palmer le vorbi despre o unitate specială arabă înființată pentru a lichida diferite personalități politice din Orientul Mijlociu.

— Pregătesc două grupuri, explică americanul. Unul selectat dintre membrii organizațiilor teroriste ale „Frontului Refuzului”, care va activa în Egipt. Celălalt este alcătuit din străini. Probabil că unul dintre aceștia a fost ales ca să lichideze pe cineva dintre ai voștri. Cred că au un străin, pentru că se tem că majoritatea celor care activează în organizațiile teroriste arabe vă sînt cunoscuți. Vă va fi greu să urmăriți un european, mai ales dacă se va hotări să acționeze în afara frontierelor Israelului.

După opinia lui Palmer, neamțul fusese unul dintre asasinii străini aleși de arabi pentru a le executa planul. Din informațiile pe care le primise rezeșea că obiectivul principal era lichidarea unui conducător egiptean.

— Să presupunem pentru moment, sugeră Uri Cohen, că ținta este un om de stat egiptean. De ce Hans Kirschenberg a venit la dumneavoastră pentru a-l contacta pe Yaki Spillman?

— Bani.

— Asta-i tot?

John Palmer zîmbi.

— Ar fi putut încerca să ia legătura cu ambasada egipteană pentru același motiv, remarcă el. Bani nu au miros. Nu contează de unde vin, din sursă israeliană sau egipteană. Avea nevoie de mulți bani, repede.

— De ce?

— În cursul investigațiilor pe care le-am făcut, explică răbdător americanul, am descoperit că Hans Kirschenberg era pe cale să obțină viza de emigrare în S.U.A. De fapt, îl ajuta Nancy Keeting. Trebuia să-și dovedească independența financiară. Să presupunem că pentru acest motiv era gata să accepte propunerea arabilor. Ceva însă nu a mers cum trebuie și s-a renunțat la el. S-a trezit brusc dat la o parte, avînd nevoie urgentă de bani. Mulți bani. Deci, ce face?

— Încearcă să-și vîndă informația.

— Exact.

— Aveți vreo posibilitate de a stabili dacă a fost la ambasada egipteană? Uri Cohen era îngrijorat de analiza situației prezentate de american. Posibilitatea unui joc dublu se potrivea personajului. Ezită, apoi continuă: Vă dați seama, s-ar putea să nu aibă nici o legătură cu noi.

— Poate, fu de acord americanul, dar nu aveți nici o dovadă. Mai bine să luați faptele ca o dovadă certă. În ceea ce privește ambasada egipteană, n-am nici o posibilitate de a verifica. Este posibil ca, într-adevăr, să fie vizat un conducător egiptean. Sînt sigur, adăugă Palmer, că veți găsi o modalitate de a verifica informația. Între timp voi continua să mă comport cu maximum de atenție și vigilență.

— Există vreo modalitate de a-i implica pe francezi? întrebă Yaki Spillman. Ei au relații bune cu egiptenii. Ce credeți?

— Este o idee bună, zîmbi John Palmer. Dar eu nu pot face nimic. Trebuie să găsiți singuri modalitatea.

— Dar oamenii dumneavoastră de la Cairo? sugeră Yitshaq Goldberg.

— Este complicat. Americanul părea să respingă ideea.

— Lucrăm pe teritoriu străin, insistă Yitshaq Goldberg. Nu este ușor, mister Palmer. Credeți-mă.

— Vă cred. Americanul dădu din cap. Dar și puterile mele sînt limitate. Cred că ar trebui să încercați să descoperiți motivul. Dacă se urmărește lichidarea unuia dintre conducătorii voștri, care ar fi motivul?

— Palmer asta are dreptate, îi spuse Uri lui Yitshaq la întoarcere. Dă-mi un motiv și-ți voi spune cît de serioasă este informația neamțului.

Uri reluă amănuntele conversației. Americanul stătuse în gardă. Dar nimic nu-l putea opri. Va găsi o cale spre serviciul secret egiptean pentru a obține informațiile care le trebuiau.

În dimineata următoare, înainte de reîntoarcerea la Tel Aviv, Uri fu contactat de Yaki Spillman. Tocmai discutasese cu inspectorul André Cordeille de la brigada antiteroristă franceză; în timpul nopții sosiseră din R. F. Germania informații despre Hans Kirschenberg. Fusesse identificat după amprente ca fiind Heinrich Woltan, fost membru al bandei Baader-Meinhof, căutat în legătură cu mai multe asasinate. Se pare că, după ce fugise din R. F. Germania, devenise asasin plătit.

— Toate, îi spuse Spillman lui Uri, fac credibilă povestea pe care mi-a spus-o.

Uri oftă. Era clar că dacă trebuiau să lupte cu un asasin anonim care acționa pe un teritoriu bine cunoscut de el, se aflau în încurcătură. Erau într-o situație defensivă disperată, cu o foarte mică posibilitate de a riposta cum trebuie. Nu era nici un secret că un asasin abil și îndrăzneț, bine pregătit profesional, avea mai multe șanse de reușită decît cei care ar fi încercat să-l oprească. Rămîneau totuși două probleme: să descopere complotul și să stabilească pe cine aleseseră drept victimă.

Uri spera din tot sufletul ca investigațiile să confirme că arabii intenționau să-și trimită asasinii în Egipt. Timp de cîteva minute își permise să se bucure de liniștea pe care i-o oferea această posibilitate, dar, cînd își reveni, realiză că fuga de temeri era un lux pe care nu și-l putea permite.

Simbătă dimineata poștașul se opri la vechea casă cenușie de lingă portul din Marsilia. Cînd tînărul care locuia la etajul al doilea îl văzu trecînd, coborî și cercetă cutia poștală, așa cum făcea zilnic, de cînd se întorsese din lunga sa excursie în care obținuse antichitățile pentru negustorul american. Aștepta un mesaj de la italianul care îi promisese să-i dea

ceva de lucru la începutul verii. Astăzi din nou cutia era goală.

Tinărul ridică din umeri și se întoarce în micul său apartament, unul din multele pe care le închiriasse în diferite orașe. Din cînd în cînd, își schimba apartamentele așa cum alți oameni își schimbă hainele.

Acesta era modest mobilat: doar un pat vechi, o masă și un scaun.

Rareori părăsea apartamentul, și atunci numai dimineața, devreme, cînd ieșea pentru o plimbare menită să-l elibereze de tensiunile care se acumulau ca niște toxine în trupul său puternic. Din cînd în cînd, ieșea să cumpere provizii pentru cîteva zile. Altfel, stătea ore în șir lângă fereastră, privind marea.

De data aceasta se dezbracă și intră la duș. Era deosebit de pedant și obișnuia să facă duș o dată la cîteva ore. Trupul îi era un instrument al profesiei și avea grijă de el așa cum un pilot de curse își îngrijește mașina; viața îi depindea de condiția bună a acestuia. După un timp, închise robinetul, luă un prosop mare și își șterse trupul. Apoi se îmbracă și se așază din nou pe scaunul de lângă fereastră, așteptînd mesajul italianului.

La amiază, în aceeași zi, avionul companiei Air France ducea din Monaco înapoi la Paris un Pierre de Maline deosebit de mulțumit. Vechiul său prieten Boncho, pe numele său întreg Vittorio Angelo Massino, îl salvase, așa cum o făcuse adesea în timpul războiului, cînd cei doi serviseră în rîndul francezilor liberi sub comanda generalului de Gaulle. Un om de un curaj și o îndrăzneală incredibile, Boncho spusese odată în glumă că, la sfîrșitul războiului, ar putea deveni asasin profesionist. Și exact așa se întîmplase. La început își oferise serviciile celui ce plătea cel mai mult. Apoi se retrăsese din afaceri, punînd la cale furturi de obiecte de artă și recomandînd asasini în schimbul unor procente substanțiale. Acum, exclusiv intermediar, nu avea egal. De aceea, de Maline recursese la el ca la o ultimă speranță, pentru a găsi cel de-al treilea asasin de care avea nevoie.

De îndată ce sosise la Monte Carlo, de Maline se îndreptase spre portul unde se afla ancorat la dig „Paedaeia”, iahtul camaradului său. Boncho, un individ plin de viață, frumos și înalt, a cărui vîrstă era trădată doar de tîmplele ușor albite,

il primi plin de efuziune. Italianul observă imediat că ceva nu era în regulă și-l conduse în cabina lui luxoasă, unde îi turnă un pahar de coniac și îi arată un scaun.

— Hai, dă-i drumul! spuse el.

De Maline ezită o clipă, apoi spuse repede:

— Sînt într-o încurcătură serioasă. Trebuie să găsesc o persoană, dintre cele mai bune care există, pentru o afacere. Dacă n-o găsesc, și încă repede, îmi pierd capul.

Boncho zîmbi ușor, însă zîmbetul îi ascundea un dispreț interior. Ce prost, gîndi el. Îl dezgusta acest om înspăimîntat și extenuat, care era tot ce mai rămăsese din îndrăznețul și puternicul tînar care fusese camaradul său de arme într-una din cele mai pasionante perioade din viață.

— Este o afacere politică?

De Maline oftă.

— Așa cred.

Boncho medită. Se gîndea la tînarul care aștepta la Marsilia un semn pentru o nouă acțiune. Era singurul pe care îl știa ca avînd calificarea necesară.

— S-ar putea să știu pe cineva, spuse el calm.

Ochii lui de Maline se aprinseră.

— Cineva bun?

— Poate cel mai bun, declară sec italianul. Și dacă eu spun asta, poți fi sigur.

Pierre de Maline dădu ușor drumul aerului din piept și în cîteva clipe simți o bruscă ușurare.

— Cum îl contactez? întrebă el.

— Nu-i ușor.

— De ce?

— În primul rînd, îi zise italianul fără ocolișuri, nu știu exact cine are nevoie de el. Ești sigur că-i un asasinat politic?

— Asta este presupunerea mea.

— În cazul ăsta, afacerea costă!

— Bani nu contează.

— Omul meu, sînt sigur, va cere un avans foarte substanțial și nu cred că ești obișnuit să auzi pomenindu-se astfel de sume.

— Cît?

Italianul nu se grăbi cu răspunsul. Omul din Marsilia spusese că pentru un asasinat politic nu va fi mulțumit decît cu cîteva milioane.

— Va dori jumătate de milion de dolari, spuse el. Doar pentru a sta de vorbă.

— Francezul se înroși, gura i se deschise.

— Vorbești serios?

— Ce-ai auzit, Pierre.

— Este o sumă uriașă.

— Nu ai de-a face cu un amator, zîmbi Boncho. Tu trebuie să găsești omul potrivit. Îl ai. Dacă ei nu-i pot satisface condițiile, tu ți-ai făcut datoria. Restul îi privește.

Pierre de Maline acceptă logica italianului. Boncho avea dreptate. Le va furniza trei nume: madame Jacqueline Charlotte, Jorg Gibskopf și acest al treilea. Negocierile erau treaba lui el-Magrabi.

— Perfect, zise el. Cum facem?

— Îți voi da un număr al unui cont din Zürich, explică italianul. Dacă sînt serioși și reușesc să treacă suma în acest cont, legătura este stabilită.

— Este singura modalitate?

— Nu există alta. Fața lui Boncho se înăspri. Îți dau un sfat, Pierre. După afacerea asta, gata, lasă-te de meserie.

— Ce nu merge?

— Totul este în ordine. Italianul îi mai turnă coniac în pahar. Este un joc periculos. Vei avea un câștig bun. Totuși, dacă aș fi în locul tău, nu m-aș mai ocupa cu așa ceva. Nu mai ești tînăr, ai ajuns la capătul puterilor.

Capitolul II

Ce-a fost în luna iunie 1977

Joi, 2 iunie, la cartierul general al serviciului de securitate din Tel Aviv, pe biroul șefului secției de supraveghere fusese pus un plic sigilat pe care se afla mențiunea „strict secret”. Conținea un raport amănunțit de la Yaki Spillman. Prima parte cuprindea rezultatul cercetărilor ulterioare asupra uciderii lui Hans Kirschenberg și Nancy Keeting. A doua parte prezenta amănunțit eforturile lui Motti Klein și Ze'ev Shahar de a-l găsi pe Adel el-Magrabi. De fapt, reușiseră să-l dea de urmă și îl urmăriseră pînă cînd acesta părăsise Parisul plecînd spre patrie.

Yaki Spillman reușise să afle și alte amănunte privind ultimele zile ale neamțului. Detectivii de la serviciul judiciar îi descoperiseră apartamentul din Paris și acolo îi găsiseră pașaportul care dovedea că, pe data de 11 mai, Kirschenberg fusese în Orientul Mijlociu, unde petrecuse două zile, înainte de a se întoarce la Paris. Aceasta era o dovadă concretă a legăturii sale directe cu arabii. Acum exista o bază pentru supoziția că fusese ucis din cauza întîlnirii care avusese loc la ambasada americană.

Dacă această supoziție era corectă, informația pe care dorise s-o vîndă era fără îndoială de mare valoare.

Din raportul despre el-Magrabi reieșea că Motti Klein și Ze'ev Shahar își făcuseră datoria. Din momentul în care îi dăduseră de urmă într-un hotel nu departe de centrul Parisului, îl urmăriseră fără întrerupere pînă părăsise orașul. Raportul lor cuprindea amănunte cu privire la diferitele persoane și întîlniri: ora exactă și locul, precum și descrierea celor pe care îi contactase.

Uri Cohen puse raportul jos. La prima vedere, excepție făcînd faptul că era mereu întovărășit de cei doi însoțitori, mișcările arabilui semănau cu cele ale unui turist cu bani

care savura ceea ce-i oferea orașul. Ii era greu să descopere măcar un singur element care să lege vizita lui el-Magrabi de cazul care îl preocupa. Se uită din nou prin hirtii, apoi le puse deoparte și se întoarse la rapoartele de rutină privind securitatea ambasadelor israeliene din America de Sud.

După ce servi prânzul într-un mic restaurant din nordul orașului, Uri se reîntoarse în biroul său și din nou începu să examineze raportul lui Spillman. Studie cu atenție fiecare întâlnire a lui el-Magrabi. Una singură era altfel decât celelalte. Simbătă, după miezul nopții, arabul vizitase o parfumerie de pe Champs Élysées, al cărui proprietar era un oarecare Pierre de Maline. Însoțitorii îl așteptaseră mult timp afară. Apărea semnificativ faptul că aceasta era singura întâlnire la care cei doi nu-l însoțiseră. Deodată, lui Uri Cohen îi sări în ochi ora tirzie.

„Simbătă noaptea“, își zise cu o înjurătură. Vizita ridică o problemă; un turist ar fi putut să meargă la o parfumerie de lux din Paris să cumpere cadouri soției sale, dar ora nu era potrivită pentru așa ceva.

Curând după aceea, din biroul său fu trimis un mesaj către Spillman, în care acestuia i se cerea să verifice la poliția din Paris și la Interpol un individ cu numele de Pierre de Maline. În același timp, întrebă prin telefon dacă, dintr-un motiv oarecare, parfumeria este deschisă simbăta până târziu.

La șase seara, apărură și piesa care lipsea. Acum tabloul era complet. Presupunerea lui fusese corectă. Simbăta, parfumeria se închidea la ora șapte. Atunci, ce căutase arabul acolo așa de târziu?

Cum ajunse acasă, sună Yaki Spillman de la Paris. Primele sale contacte cu diverse servicii de informații, pentru a afla date despre francezul de Maline, nu duseseră la nici un rezultat. Uri îi mulțumi și îi ceru să continue cercetările. Îl chinuia gândul că totuși pierduseră ceva din vedere. Îi sugeră lui Yaki să ia legătura cu alte surse, inclusiv cu prietenul lor american, John Palmer.

— Francezul ăsta nu-ți dă pace! zise Spillman.

— Dar ție?

— Nu știu, recunosc Spillman, dar merită să verificăm din nou.

— Presimt că a avut legături cu neamțul.

— Să fie oare francezul omul de legătură?

— S-ar putea să fie intermediarul. Asta ar explica întâlnirea.

— Recrutarea de noi oameni, presupuse Spillman.

— Poate. De aceea este important să continuați cercetările. Rețineți orice amănunt. Vom vedea ce vom obține.

Până atunci nu aveau nimic concret. Deși se părea că există o legătură strinsă între arabi și neamțul ucis, Uri nu avea de unde să știe dacă planul arabilor viza Egiptul sau Israelul. În lipsa unor dovezi clare, avea mâinile legate.

Discuția dintre Adel el-Magrabi și madame Jacqueline Charlotte a fost scurtă și la obiect. Madame Charlotte, o femeie atrăgătoare, în vîrstă de patruzeci de ani, s-a dovedit la fel de rece și calculată ca un computer. Studiase oferta și condițiile și în ziua următoare răspunsul fusese afirmativ. În aceeași zi zbură în Orientul Mijlociu, unde perfectă înțelegerea cu Adam Ahmed, șeful lui el-Magrabi.

Nici Jorg Gibskopf, ziaristul, nu putuse rezista unei asemenea oferte uriașe. Se declarase de acord de la prima discuție avută cu el-Magrabi. La o zi după întoarcerea doamnei Charlotte, Gibskopf apărură și el în fața lui Adam Ahmed.

Acum, Adel el-Magrabi urma să trateze cu cel de-al treilea individ. Joi, 9 iunie, sosi la Zürich. Tot ce avea era numele unei bănci și numărul unui cont. Se instalează într-un hotel din centrul orașului și imediat obține numele directorului băncii: Michel Jean Louis.

Louis, un bărbat de șaiszeci de ani, era un bancher respectat. Poziția lui cerea o flexibilitate deosebită, pentru a putea face față cererilor excentrice ale clienților săi, a căror identitate îi rămânea necunoscută în cele mai multe dintre cazuri. Vizita lui el-Magrabi dovedi că bancherul nu manifesta nici un fel de înțelegere într-o singură direcție: dezvăluirea identității posesorilor conturilor.

Întrevederea începu destul de bine. Adel el-Magrabi se prezentase secretarului domnului Louis ca fiind un client posibil, care dorea să facă anumite investigații. Puțin mai târziu fu poștit într-un birou spațios, cu pereții lambrisati și cu tablouri scumpe. Louis se ridică și îi întinse mîna pe deasupra biroului. Deși zimbea, ochii îi rămaseră reci.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule, spuse el.

— Adel el-Magrabi, spuse vizitatorul, în timp ce se așeza confortabil în fotoliul adînc de piele.

— Înțeleg că vă interesează ce posibilități există pentru a investi bani. Michel Jean Louis își prețuia clienții arabi. Pentru sumele pe care le investeau merita să-ți dai osteneala.

Sînt sigur că ați venit la noi după ce ați verificat că sîntem una dintre cele mai eficiente bănci.

— Așa este, monsieur, răspunse calm el-Magrabi. Sînt, de asemenea, convins că veți accepta o propunere care s-ar putea să vă intereseze și personal.

Pentru o clipă, directorul îl fixă pe individul din fața sa cu privirea. Apoi zise :

— În ceea ce privește interesul meu personal, vă rog să-mi permiteți să-l evaluez singur la momentul potrivit.

Adel el-Magrabi zîmbi. Aprecia oamenii inteligenți.

— Doresc să depun suma de jumătate de milion de dolari în contul unuia dintre clienții dumneavoastră, spuse el. Cred că depunerea unei sume atît de mari necesită atenția personală a directorului băncii.

— Aceasta este o problemă dificilă, monsieur. Directorul se răsuci pe scaun. De obicei, noi nu acceptăm depuneri în contul clienților fără aprobarea lor expresă.

Adel el-Magrabi zîmbi din nou, dar nu spuse nimic.

— S-ar putea să fi făcut vreo greșală și nu aceasta să fie banca pe care o căutați, încercă directorul.

— Nu este nici o greșală, răspunse vizitatorul. Am numărul contului.

— Nu ne este de folos. Directorul își scoase ochelarii și șterse lentilele cu grijă. Ceea ce îmi cereți nu se poate face. Sub nici un motiv.

Adel el-Magrabi era un om cu experiență.

— Înțeleg care este problema dumneavoastră. Ridică valjoara cu care venise, o puse pe genunchi și o deschise. Era plină vîrf cu pachete de dolari. Sînt cinci sute cincizeci de mii de dolari, în bancnote de o sută. Voi lăsa geanta la dumneavoastră. Dacă veți considera că este posibil să depun în contul stimatului dumneavoastră client, cincizeci de mii de dolari rămîn ai dumneavoastră. Vă rog să-i considerați ca semn al aprecierii mele față de serviciul dumneavoastră eficient.

Directorul deveni și mai agitat. Era adevărat că, din cînd în cînd, în cursul unor tranzacții deosebite, primise sume substanțiale, dar suma de acum era neobișnuit de mare. Își dres glasul încercînd să-și învingă răgușeala care-i apăruse deodată.

— Care este numărul contului ? Întrebă el. Desigur, asta nu înseamnă că eu vă confirm că este vorba de unul dintre clienții noștri.

— Iată-l ! Adel el-Magrabi îl scrisese pe o bucățică de hîrtie și i-l puse pe birou. După cum am spus, monsieur, cincizeci de mii de dolari sînt pentru dumneavoastră. Desigur, întii va trebui să depuneți banii în contul respectiv. După aceea, cînd posesorul contului va confirma depunerea, va trebui să-i spuneți cum să ia legătura cu mine.

— Trebuie să studiez problema, spuse Michel Jean Louis gînditor și, cu politețea sa obișnuită, își însoți musafirul pînă la ușă unde se despărțiră dîndu-și mîna.

Adel el-Magrabi se întoarse la apartamentul pe care îl închiriasse în centrul orașului. Așteptă acolo și, la ora cinci și treizeci după-amiază, primi un telefon de la domnul Louis.

— Monsieur, spuse directorul, îmi face plăcerea să vă informez că banii au fost depuși în contul dorit.

— Sînt foarte mulțumit.

— În ceea ce privește restul, continuă bancherul, cum aud de clientul meu, vă asigur că îi voi indica adresa dumneavoastră. Asta însă va mai dura puțin.

— Înțeleg.

— În acest caz, vă mulțumesc încă o dată, încheie bancherul. Voi fi fericit să cooperăm și în viitor.

— Nu mă îndoiesc, zîmbi pentru sine Adel el-Magrabi.

Arabul avea ordin de la Adam Ahmed să aranjeze contactul cu cel de-al treilea individ cît mai repede posibil. Probabil că deja ceilalți doi începuseră să-și facă planuri fără a ști unul de celălalt. Iar acest individ misterios, recomandat cu atîta entuziasm de Pierre de Maline, va fi angajat și el în curînd.

Adel el-Magrabi trebui să contramandeze orice ieșire în oraș, deoarece necunoscutul ar fi putut să-l caute la hotel în orice moment. Această situație neobișnuită era apăsătoare pentru însoțitorii săi. Cei doi bărbați tineri și bine legați erau obișnuiți să se afle într-o permanentă mișcare. Acum, constrînși să-și petreacă ore în șir așteptînd, începuseră să dea semne de nervozitate. De aceea, el-Magrabi îi puse să facă de serviciu alternativ pentru a se putea bucura pe rînd de plăcerile pe care le oferea orașul. Noaptea, pînă a doua zi la prînz, făceau de gardă împreună. Unul stătea cu el-Magrabi, în vreme ce celălalt stătea în apartamentul de vizavi, pentru a ține sub observație coridorul și intrarea în lift.

Așteptarea a durat pînă vineri, 17 iunie.

În biroul lui Michel Jean Louis ziua a început ca de obicei.

La ora nouă Louis trecu în revistă diverse tranzacții financiare. La ora nouă și jumătate își servea ceaiul fără zahăr. Datorită unui ușor diabet, trebuia să fie atent. În următoarele cincisprezece minute citea ziarul, acordind o atenție deosebită cotelor de bursă. La nouă și patruzeci și cinci îl sună secretara. Directorul apăsă butonul interfonului.

— Da?

— Se află aici un oarecare Herr Ullstein. Dorește să vă vadă.

— În legătură cu ce?

— Cu o depunere făcută în contul său.

Pulsul lui Michel Jean Louis se accelerează. Mesajul pe care îl trimisese ajunsese la posesorul anonim al contului. Se întreba cum arăta acest individ care se prezenta sub numele de Ullstein și al cărui cont crescuse cu o jumătate de milion de dolari.

— Poștește-l înăuntru! spuse bancherul cu o voce nesigură, în timp ce pune deoparte ziarul de dimineață.

Citeva clipe mai târziu, ușa grea de stejar se deschise. Cel care intră în birou nu se potrivea deloc cu imaginea pe care și-o făcuse. Avea aproximativ cincizeci de ani, cu puțin peste greutatea normală, și cu umerii aduși. Burta îi ieșea din pulpanele vechii haine pe care o purta. Maxilarele pătrate îi scoteau în evidență obrații supti. Fața lui arăta a fi de moșneag, din cauza bărbii care nu mai fusese rasă de câteva zile. Părea să fi făcut o călătorie lungă. Când își scoase pălăria botită, părul răvășit se dovedea a fi înspicat cu alb. În spatele ochelarilor cu rame groase și lentile de culoare închisă, ochii erau umflați. Părea un fermier dintr-un sat îndepărtat care venise la oraș să-și vadă de afaceri. Michel Jean Louis fu convins că era vorba de o greșală. Cine ar depune atîția bani în contul unui zdrențăros?

— Herr Ullstein? îl întrebă pe palidul vizitator.

— Herr Ullstein, confirmă individul. Vocea îi era răgușită. Răgușeala estompa terminațiile cuvintelor. Totuși, bancherul era convins că vorbea la perfecție limba germană; era germana unui țaran, dar fără îndoială germană.

Individul se apropie de birou, trăgîndu-și picioarele de oboseală. Într-o mină avea o valiză veche și decolorată care trebuia să fi fost cîndva de un albastru strălucitor.

Data fiind înfățișarea individului, directorul se simți obligat să procedeze metodic.

— Herr Ullstein, întrebă el, aveți cont la noi?

— Da. Omul făcu o încercare de a-și îndrepta capul care parcă îi cădea. Sînt obosit, adăugă el extenuat.

— Scuzați. Directorul încă nu-și revenise din surpriza pe care i-o produsese înfățișarea acestuia. Luați loc, vă rog!

Omul se așeză încet în fotoliu, de parcă ar fi fost intimidat de bogăția din jur. Scoase o hîrtie pe care se afla o coloană de cifre.

— Acesta este numărul contului, spuse el. Aș vrea să știu exact cîți bani am în cont.

Michel Jean Louis examinează numărul și-l compară cu cel notat în blocnotesul său. Numerele erau identice. Era uluit. Individul era într-adevăr posesorul contului.

— Mă bucur că v-am cunoscut, Herr Ullstein. Totuși vă rog să-mi permiteți să clarific un lucru. Regulile băncii noastre impun să vă identificăm. Cînd ați deschis contul, ați făcut-o prin intermediul biroului unui avocat din Luxemburg.

— I-am dat o notă cu semnătura mea, mormăi obosit bărbatul.

— Veți fi, deci, atît de amabil să semnați această hîrtie?

Directorul îi puse în față un formular de solicitare a verificării contului. Acesta luă un stilou, scrise numărul contului și-l semnă repede cu o mîină sigură. Michel Jean Louis își chemă secretara și-i dădu instrucțiunile necesare privind compararea semnăturii de pe formular cu cea aflată deja în dosarul existent la bancă.

Între timp, în așteptarea răspunsului, își întrebă oaspetele dacă preferă ceai sau cafea. Musafirul le refuză pe amîndouă, preferînd să rămînă învăluit în tăcere.

Cînd secretara se întoarse, aduse cu ea confirmarea semnăturii lui Ullstein și o listă detaliată a depunerilor făcute în contul său. Verificarea arăta o evoluție curioasă a depunerilor și retragerilor. În cei șapte ani care trecuseră de la deschiderea contului, fuseseră depuse foarte mari sume de bani, o dată sau de două ori pe an. Doar un om care avea proprietăți sau o afacere deosebit de prosperă își putea rotunji contul cu asemenea depuneri mari. Dar și restituirile erau la fel de mari. Se părea că posesorul contului solicita periodic mari sume de bani. Michel Jean Louis îi înmînă lui Ullstein verificarea.

— Pină acum două zile existau în contul dumneavoastră două sute șaptesprezece mii de dolari. Fără îndoială însă, sînteți mulțumit să observați că s-a adăugat suma de o jumătate de milion de dolari. Bancherul zîmbi, ca și cînd ar fi fost satisfăcut. Deci, suma pe care o aveți în acest moment la dispoziție este de șapte sute șaptesprezece mii de dolari.

Bărbatul nici nu se sinchisi să verifice afirmația. Expresia îi rămase în continuare indiferentă.

— Cine i-a depus ? întrebă el.

— Am notat numele și hotelul unde stă, răspunse imediat bancherul și-i întinse o carte de vizită. Acesta o luă, o examină îndeaproape cîteva secunde, apoi o rupse în bucățele.

— Sînteți mulțumit ? întrebă Michel Jean Louis.

— Nu mă întreba și nu te voi întreba, răspunse calm străinul.

Bancherul fu șocat de replică.

— Poate că aveți anumite instrucțiuni deosebite, Herr Ullstein ?

— Da, sosi răspunsul calm. Lichidez contul. Doresc banii gheață : dolari.

Bancherul fu mîhnit.

— Sînteți nemulțumit de serviciile noastre ?

— Am căderea de a mă folosi de dreptul meu de a lichida contul, declară categoric omul, fără a se deranja să răspundă întrebării care i se pusese.

— Totuși... ? insistă bancherul. Vă putem oferi o gamă întregă de afaceri care prezintă un interes deosebit...

— Nu-mi oferi tot jargonul ăsta bancar, îl intrerupse brutal individul. Banii ! Aici ! Acum ! Înțelege ?

Michel Jean Louis își dădu seama că nu avea nici un rost să mai vorbească. Dădu instrucțiuni ca suma notată pe marginea cererii de verificare să fie adusă imediat în biroul său. Zece minute mai tîrziu, în încăpere fu împinsă o măsuță pe roțile, ca cele folosite la servirea ceaiului, pe care se afla un mic cufăr.

— Unde să pun banii ? întrebă funcționarul.

— În valiză, răspunse clientul.

Funcționarul privi spre directorul băncii care îi ignoră privirea. Ullstein își deschise valiza și funcționarul începu s-o umple cu pachete de bancnote.

— Doriți să-i numărați ?

Vizitatorul își înălță indiferent umerii aduși.

— Este meseria dumneavoastră să fiți exacti. Eu n-am timp.

Transferul banilor în valiză dură doar cîteva minute. Individul plesni închizătoarea fără ca măcar s-o încuie. Întinse mina peste birou și luă extrasul de cont.

— Am nevoie de el. Este al meu.

Cînd directorul încercă să protesteze, străinul pur și simplu nu-l luă în seamă. Împături cu grijă foaia de hîrtie și o vîri în buzunar. Apoi se întoarse și inhătă minierul mării valize. Păru că-i vine greu s-o ridice. În cele din urmă se echilibra și se îndreptă spre ușă, lăsîndu-l pe bancher să-l urmărească uluit.

În clipa care urmă plecării lui Ullstein, Michel Jean Louis îi telefonă arabului. Se simțea obligat să-l informeze că stabilise legătura cu necunoscutul. El-Magrabi nu era interesat de faptul că omul lichidase contul și luase banii cu el. Dorea să știe cum arăta acest Ullstein. Bancherul descrisese grijuliu înfățișarea omului și manierele sale „de-a dreptul primitive“ (așa cum se exprimase el).

La cîteva minute după ora amiezii, în camera hotelului în care stătea el-Magrabi, sună telefonul.

Acesta ridică receptorul :

— El-Magrabi.

— Vorbește cel pe care îl așteptați. Vocea era bărbătească și plăcută. Franceza îi era fluentă.

— Cînd veți sosi aici ?

— Sînt în hol. Pot să ure ?

— Desigur.

Adel el-Magrabi așeză receptorul. Le spuse celor doi oameni ai săi să ocupe locurile stabilite pentru supraveghere. Nu dorea ca străinul să știe că avea oameni de pază. Dorea să-l facă să se simtă în largul lui, convîns că discută singuri.

Un minut mai tîrziu auzi un ciocănit discret la ușa de la intrare. Cînd o deschise, avu o reacție de surprindere. După descrierea bancherului se aștepta să vadă un fermier ostenit, sărăcăcios îmbrăcat și în vîrstă de circa cincizeci de ani. Bărbatul din fața lui era exact opusul descrierii pitorești făcute de Louis. Era înalt și cu înfățișare impunătoare.

— Monsieur el-Magrabi, presupun ? Întinse mina arabului.

— Desigur. Monsieur Ullstein ?

Străinul îi zîmbi seducător.

Arabul nu-și revenise încă din surpriză. Omul care intrase în cameră ar fi trebuit să fie mai bătrîn decît parea, însă era înalt și foarte drept. Chipul său avea o înfățișare proaspătă, iar culoarea indica un bărbat aflat în culmea condiției fizice. Cîteva fire cărunte din mustața frunios aranjată erau singurele semne ale virstei, altceva nimic. Ochelarii cu rame de aur se asortau cu părul blond, pieptănat cu grijă, cu excepția unui cîrlionț care îi cădea pe frunte. Era îmbrăcat cu mult gust, după ultima modă. Cadența pașilor și poziția bătoasă a spatelui indicau un fost militar, aproape sigur un ofițer superior. Modul în care ținea trestia neagră cu măciulie de argint trăda de asemenea pe cineva obișnuit să dea ordine.

— Îmi dau seama, zîmbi vizitatorul, că Michel Jean Louis s-a grăbit să vă raporteze despre sosirea mea la Zürich. Nu-i așa?

Adel el-Magrabi rise.

— Așa este, monsieur Ullstein.

Bărbatul îl privi prin ochelari. Lentilele erau cenușii, ceea ce îl împiedica pe arab să-și stabilească exact culoarea ochilor.

— Nu mă dau în vînt după nume nemțești, spuse el. Pentru scopul discuției noastre vă rog să mă numiți altfel. Să zicem d'Astine. Ce spuneți?

— Foarte bine, monsieur d'Astine.

El-Magrabi se simțea aproape neliniștit. Exista ceva îngrijorător în comportarea străinului. Era greu să-ți dai seama de caracterul său; parea să fie și deferent și arogant.

— Cred că sînteți satisfăcut de schimbarea care s-a petrecut cu contul dumneavoastră bancar. El-Magrabi studie nerăbdător expresia feței străinului.

— Vă rog să nu vă pese de afacerile mele, replică bărbatul cu un zîmbet ușor. Pe mine nu mă interesează situația dumneavoastră financiară. După cîte am înțeles, avem de rezolvat cu totul altă problemă. Tot ceea ce pot face, cu tot respectul cuvenit, este doar să vă mulțumesc pentru suma pe care, conform instrucțiunilor șefilor dumneavoastră, mi-ați transferat-o.

Gura lui Adel el-Magrabi se căscă.

— Monsieur!

— Nu fi surprins, prietene. Omul îl privi de sus. Ești doar un emisar. Te-ai holbat la mine din momentul în care am intrat, pentru a te convinge că nu este nici o greșeală.

— Ei, ca să fiu sincer...

— Păstrează-ți sinceritatea pentru tine! spuse străinul. Eu sînt omul. Și nu te preocupa de probleme care nu te privesc! Ai stabilit legătura cu mine. Sînt aici. Dacă simți că nu sînt potrivit pentru proiectul în care superiorii tăi vor să mă implice, ai face mai bine să lași această decizie la latitudinea lui Adam Ahmed.

Arabul era năucit.

— Îl cunoașteți pe Adam Ahmed?

— În profesia mea trebuie să cunosc o mulțime de lucruri, monsieur el-Magrabi. Nu numai o dată viața mi-a depins de astfel de cunoștințe. Acum propun să trecem la afaceri. Nu luă în seamă expresia ultragiată a lui el-Magrabi. Generozitatea pe care ați afișat-o față de mine este atractivă, dar încă nu sînt hotărît. Ce vreți de la mine?

— Un asasinat.

Bărbatul rise și, amuzat, își mîngîie colțurile mustății.

— Mă surprinzi. Te rog, spune-mi ceea ce nu știu.

— Ținta este o personalitate politică.

— Din mărimea avansului am dedus că nu-i vorba de o ceartă între vecini. Mîngîie cu palma măciulia de argint a bastonului. Trebuie să înțeleg că va fi necesar să aflu amănuntele de la Adam Ahmed?

— Așa cred, replică Adel el-Magrabi. Se simțea stingherit. Omul îl descumpănise cu siguranța lui și cu tonul său plin de forță. Va trebui să vă prezentați la Adam Ahmed. El va discuta cu dumneavoastră toate detaliile și condițiile.

Bărbatul se ridică.

— Eh, se pare că am trecut de primul punct.

— Cînd veți sosi la șeful meu?

— La începutul săptămîinii viitoare. Se apropie de ușă. Fie luni, fie marți. Și dă-mi voie să-ți atrag atenția, monsieur el-Magrabi, să nu mai judeci oamenii după înfățișarea exterioară. Mina lui înșfăcă minerul sferic de alamă al ușii și, ca pentru propria sa distracție, îl smulse fără vreo urmă vizibilă de efort. Zvirli bila spre arab, care o prinse grăbit. Și ferește-te întotdeauna să apreciezi capacitatea unui bărbat după vîrstă. Complimentele mele celor doi dulăi de pază, unul în camera vecină și celălalt pe care l-ai postat în cealaltă încăpere. Zîmbi ironic, se întoarse și plecă.

Adel el-Magrabi înjură cu voce tare. Nimeni nu-l tratase vreodată cu un asemenea dispreț. În timp ce trecea mintal în revistă întîlnirea, ajunsese la concluzia că de data aceasta tratău cu cineva de departe mai profesionist decît își închipui-

seră. Era limpede că necunoscutul era capabil să-și schimbe înfățișarea fizică la fel de ușor cum unameleon își schimbă culorile. Era singurul mod prin care se putea explica contrastul dintre bătrînul țaran care sosise pe neașteptate la directorul băncii spre a cere banii și bărbatul civilizat și chipeș care fusese puțin mai înainte în apartamentul lui.

Arabul se întreba dacă străinul știa ce este frica. Comportarea îi fusese arogantă, iar impertinența usturătoare. Adel el-Magrabi înjură din nou furios. Rareori își pierdea cum-pătul, însă celălalt îl tratase ca pe un mesager lipsit de importanță. Adevărat, era un emisar, dar nu se simțea lipsit de valoare. Avea talentul necesar ducerii la îndeplinire a unor misiuni care necesitau inteligență și curaj, fiind obișnuit să-i facă pe alții să se simtă stingheriți. Brusc, îl izbi faptul că senzația pe care străinul i-o strecurase în ființa sa era cea de frică.

O zi mai tîrziu, monsieur d'Astine își făcu apariția într-un oraș din Orientul Mijlociu. Pe pașaportul său luxemburghez figura numele de Claud Boyer, în vîrstă de cincizeci și doi de ani, de profesie om de afaceri. La aeroport, Boyer găsisse un șofer de taxi, al cărui Mercedes 220 îl purtă cu repeziciune pe principalele străzi ale orașului și, după o oră, se afla instalat confortabil într-un apartament mare de la etajul al patrulea al hotelului.

Tocmai făcuse duș și se îmbrăcase cînd intră chelnerul aducînd două sticle de Coca-Cola, pe care le comandase, știind că acolo băuturile alcoolice sînt interzise. Dintr-un compartiment secret al valizei scoase o sticlă plată de Bacardi, turnă puțin într-un pahar, pe care apoi îl umplu cu Coca-Cola. Amestecă băutura tacticos, apoi, înainte de a sorbi prima înghi-titură, se trînti într-un fotoliu adînc.

Se concentrează asupra evaluării propriiei situații. Arabii erau pregătiți să plătească sume uriașe pentru a-și asigura serviciile sale. La început, presupusese că ținta era un lider arab dintr-una din țările vecine, dar după puțină reflecție res-pinse ideea; n-aveau nevoie de el pentru a ucide un arab. Ori-care compatriot îndrăzneț și cu ceva îndemînare putea să facă la fel de bine acest lucru. Suma de bani care fusese depusă în contul său, conform indicației italianului din Monte Carlo, arăta că în spatele tirgului se afla probabil trezoreria națio-nală. Ceea ce însemna că asasinatul plănuît nu era unul oare-care, ci din acelea care puteau trimite unde de șoc pe tot glo-

bul. În orice caz, conchise el, nu avea nici un rost să facă noi presupuneri, cînd faptele îi vor deveni limpezi peste foarte puțin timp.

Înlăturase pînă acum de două ori personalități proeminen-te din Africa, dispărînd apoi fără să lase nici o urmă. Metoda lui era încercată și sigură, deoarece avea grijă să nu lase nici cel mai mic indiciu ce ar fi putut, într-o zi, să-i dea în vileag adevărata identitate, pe care nici chiar italianul nu o cunoștea. În anumite împrejurări fusese obligat să înlătore cîțiva oameni cu scopul de a-și acoperi complet urmele. Aceste omoruri nu-i aduseseră nici un profit financiar, dar fuseseră necesare spre a-i proteja acoperirea.

Atenția scrupuloasă la detalii îl servise din plin. Era con-vins, fără nici un dubiu, că nici unul dintre numeroasele ser-vicii polițienești și de informații nu aveau nici un fel de date despre adevărata sa identitate. Lunga listă de pseudo-nime îi servise de minune și se străduia să adauge noi iden-tități care, toate, necesitau mari sume de bani. Apartamentele și casele pe care le închiriasse în numeroase țări erau și ele scumpe. Pentru menținerea anonimatului avea nevoie de bani. Prețul său era mare, poate cel mai mare oferit vreodată unui asasin plătit.

Se privi în oglindă. Era ras perfect. Pielea feței îi era netedă. Putea lipi încă o dată mustața, mustața mîndră a lui Claud Boyer, omul de afaceri din Luxemburg. Lîngă el se afla o trusă de machiaj. Făcu treaba cu mișcări iuți și îndemî-natice. Claud Boyer se născuse încă o dată. După asta, ascun-se trusa într-un alt compartiment secret al valizei. Era timpul pentru apelul telefonic.

Centralista hotelului îi dădu un fir exterior și el formă numărul. Un minut mai tîrziu auzi la celălalt capăt al firului o voce moleșită.

— Alo ?

— Adam Ahmed ? întrebă Claud Boyer.

— La telefon ... Cine-i ?

— Claud Boyer.

— Cine ?

— Omul pe care îl așteptați.

— Oh ! Ați sosit ! Era vizibil surprins. Cînd ?

Străinul își înăbuși risul. Știa că Adam Ahmed trimisese oameni la aeroport pentru a-l repera în clipa sosirii.

— Îmi pare rău că mi-am bătut joc de oamenii dumnea-voastră la aeroport, replică el cu o voce împăciuitoare. Pe

viitor să nu mai faceți asta. Permiteți-mi să stabilesc eu timpul când ne vom întâlni. Dacă ajung la o înțelegere, de obicei o respect.

Se așternu tăcerea, în timp ce Adam Ahmed reflecta la ceea ce tocmai auzise.

— Unde sunteți acum?

Claud Boyer indică numele hotelului.

— Bine, sosi răspunsul. Dimineată va veni cineva să vă ia

— Îmi pare rău. Dimineată nu voi mai fi aici. Dumneavoastră puteți face ce vreți cu timpul dumneavoastră. În legătură cu al meu, eu hotărâsc. Solicit o discuție decisivă acum. Mîine voi părăsi orașul.

— Sunteți un om dificil.

— Sunt omul de care aveți nevoie pentru o anumite treabă. Iertați-mă că vă reamintesc acest lucru.

— În regulă, cedă Adam Ahmed. Voi trimite imediat o mașină după dumneavoastră.

O oră mai târziu, Claud Boyer se afla în biroul spațios al lui Adam Ahmed, în sediul central al serviciului de informații. Erau prezenți încă patru oameni, printre ei aflându-se Adel el-Magrabi, care rămase uluit când îl văzu pe Claud Boyer; omul diferea total de ex-ofițerul pe care îl întâlnise la Zürich.

— Se pare că nu vom ști niciodată cum arătați cu adevărat, remarcă el.

— Nu trebuie să știți, replică Boyer. Asta este și intenția mea. Nici dumneavoastră, nici altcineva. Identitatea nu are nici o legătură cu afacerea în discuție. Principala problemă este îndeplinirea misiunii.

Adam Ahmed zîmbi și-l prezentă celorlalți. Aceștia erau: Yusuf Gabor, însărcinat să acorde ajutor agenților străini; Jamil Ya'id, cel care pune la cale diferitele operații subversive în străinătate; Ali el-Hamid, șeful biroului de centralizare a informațiilor. Ca și Adam, toți trei erau în jur de patruzeci de ani.

Claud Boyer înclină din cap și dădu mina cu fiecare. Îi studie de parcă le-ar fi evaluat capacitatea. La rîndul lor, aceștia îl urmăreau cu interes. Referințele pe care le primiseră de la Adel el-Magrabi în legătură cu străinul le stirneau curiozitatea. Pînă atunci nu mai avuseseră de-a face cu o persoană a cărei identitate nu era cunoscută; o persoană care avea grijă să evite ca altcineva să știe cine este. Nici unul nu se așteptase la ceea ce aveau în față: un om de afaceri, necunoscut, din Luxemburg.

Adam Ahmed le făcu semn să se așeze pe scaunele de lemn, sculptate, necapitonate. Spre surprinderea lui, străinul găsi scaunul mult mai confortabil decît părea. După ce se așezară, intră un ospătar care aduse o tavă cu cești de cafea neagră aburindă.

Adam Ahmed îl privi țintă pe Claud Boyer. Era greu să-i stabilești vîrsta. Părea prea bătrîn pentru a fi un asasin îndrăzneț și totuși măiestria cu care se sustrăsese supravegheării oamenilor postați la aeroport era de necontestat.

— Deci, dumneavoastră sunteți omul nostru!

— Eu sînt omul dumneavoastră, răspunse agreabil Boyer. Vîrsta mea, starea sănătății și înclinațiile mele sexuale mă privesc doar pe mine. Chiar dacă nu sunteți convinși că sînt cel mai bun în branșa mea, nu aveți altă alternativă. Iată-mă. O jumătate de milion de dolari care vă aparțin se află în contul meu. Nu aveți absolut nici o posibilitate să aflați ceva despre mine. Nu-i așa? întrebă el batjocoritor. Jamil Ya'id a efectuat o investigație complexă și a eșuat în a afla ceva. Negați asta?

Privi spre cel ce stătea lingă Adam Ahmed. Ya'id își plecă privirea, de parcă și-ar fi mărturisit eșecul.

— Iar dumneata, Yusuf Gabor, continuă el, ai stabilit mărimea bugetului alocat operațiunii care ne-a adus pe toți aici. Cît despre Ali el-Hamid, dumnealui ne va furniza detalii despre țintă. Ținta pe care, desigur nu o cunosc, dar o voi afla în scurt timp.

Toți erau vizibil uluiți. Boyer putea jura asta, deși încerca să-și ascundă reacția.

Chipul lui Adam Ahmed deveni dur.

— Știți foarte multe lucruri, Claud Boyer. Probabil prea multe.

Claud Boyer sorbi din cafea.

— Nu există prea multe, replică el. Dumneavoastră sunteți obligat să cunoașteți fiecare amănunt legat de munca pe care o faceți. La fel trebuie să fac și eu. Fiecare pas din misiunea mea trebuie să fie supus examinării. Probabil că de asta mă aflu acum aici, după ani de experiență în ducerea la îndeplinire a unor astfel de sarcini, ale căror riscuri presupun că vă sînt bine cunoscute.

Adam Ahmed nu putea nega cele spuse. În timp ce-l studia pe Claud Boyer, îl compara cu ceilalți doi, madame Jacqueline Charlotte și Jorg Gibskopf. Cei doi aveau ceva comun: își creaseră o reputație, fiecare era bine cunoscut în lumea lui.

Era greu să-ți imaginezi pe oricare dintre ei ca făcând parte din grupul ciudat al asasinilor profesioniști. Dar omul din fața lui răsărise de nicăieri. Nu-și stabilise o bază, ca ceilalți doi, și-și păzea cu gelozie anonimatul pe care îl cultivase.

— Aveți vreo idee în legătură cu motivul pentru care v-am invitat? întrebă Jamil Ya'id, așezându-și mâinile pe genunchi, așteptând o replică.

— Este foarte limpede, sir. Bărbatul deveni serios. Dumnezeu voastră doriți ca eu să îndeplinesc sarcina în așa fel încât nimeni să nu poată dovedi vreo legătură între acțiune și țara dumneavoastră.

Yusuf Gabor zîmbi.

— Presupunind că ce-ați spus e corect, care este următoarea dumneavoastră deducție?

— Că subiectul este o personalitate politică.

— Și, după părerea dumneavoastră, la ce nivel?

— Hai să clarificăm lucrurile, zise Claud Boyer. Oricine ar fi ținta, operația dumneavoastră trebuie să aibă în vedere o personalitate de notorietate mondială. Altfel n-ați investi atîția bani. Nu puteți rata proiectul folosind amatori. Deja v-ați fript degetele cu candidați necorespunzători. Dacă nu greșesc, ați fost obligați să-l lichidați pe unul dintre ei.

— Despre cine vorbiți? mormăi Adel el-Magrabi.

Claud Boyer îl privi lung.

— Cineva pe nume Hans Kirschenberg. Ajunge atît?

Îi enerva în mod deliberat. Era necesar să le argumenteze că orice fisură le putea pune planul în pericol, oricare ar fi fost acesta. Iar fisurile erau periculoase și pentru el. Dacă, datorită unor greșeli ale lor, i-ar fi luat urma niște profesioniști, el era în primejdie, fără să aibă vreo vină.

Adam Ahmed decise să schimbe subiectul.

— Bun, zise el. Propun să trecem la concret.

— O clipă! Străinul își înalță mîna, ceea ce-l făcu pe Adam Ahmed să aștepte. Nu vreau să dezvăluți numele țintei pînă cînd nu ajungem la o concluzie privind toate aspectele înțelegerii noastre. Nu vreau să știu alte detalii pînă cînd nu va fi clar dacă ceea ce solicit eu se va îndeplini, altfel s-ar putea să vreți să scăpați de mine!

— Sintem gata să încheiem o înțelegere, replică Adam Ahmed.

Străinul zîmbi.

— Bine. Prețul meu este de trei milioane. Am primit o jumătate de milion. Cînd îmi voi aduce sarcina la îndeplinire,

va trebui să transferați în contul meu alte două milioane și jumătate.

— Glumiți! Jamil Ya'id era șocat.

Ali el-Hamid, care pînă atunci ascultase atent, clătină din cap.

— Toți cei care fac afaceri cu noi, spuse el încet, își închipuie că Alah și-a coborît degetul lui de aur pe umărul nostru...

— Îmi pare rău că reacționați astfel. Claud Boyer era calm și rece. Am o imagine clară asupra posibilităților financiare de care dispuneți. Dacă, să zicem, Carlos a fost răsplătit cu două milioane de dolari pentru joaca de-a răpirea miniștrilor de la Conferința O.P.E.C. de la Viena, orice mi-ați cere mie să fac valoarează de cîteva ori mai mult. Ar trebui să apreciați modestia cererii mele.

— Ar fi bine să vă reconsiderați cererea, spuse furios Ali el-Hamid.

Bărbatul cu spatele drept și fața bronzată clătină din cap.

— Timpul necesar înțelegerii noastre s-a consumat. Fiecare ne-am făcut socotelile înainte de a ne întîlni. Doriți ca eu să execut un asasinat care mă va transforma în obiectul unei imense hăituieli. În scopul de a-mi asigura traiul în continuare am nevoie de bani, în buzunarul meu și nu în al dumneavoastră.

— Asta depășește toate estimările noastre, spuse indispus Adam Ahmed. Este o sumă uriașă...

Boyer scoase un portvizit.

— Domnilor, ați fost extrem de amabili cînd ați dat ordin să mi se transfere în cont o jumătate de milion de dolari cu scopul de a-mi trezi interesul. Acum susțineți că suma pe care o cer este în afara oricărei discuții. Concluzia mea este că nu mai există nici o bază de discuție între noi. Permiteți-mi să vă restitui avansul. Scoase din portvizit un cec pe care îl așeză pe masă.

În vreme ce arabii priveau șocați, Claud Boyer se ridică și se îndreptă calm spre ușă.

— Este tîrziu, zîmbi politicoș. Cu siguranță că voi întîmpina greutăți în găsirea unei mașini care să mă ducă pînă la hotel. Sint sigur că îmi puteți asigura transportul pînă acolo.

Era un jucător îndrăzneț, iar ei știau că acum cîștigase. De fapt, aveau bani destui. Scopul era lovirea țintei, fără să se uite la preț.

Adam Ahmed se ridică de pe scaun.

— Vă rog ! Fiți amabil și luați din nou loc !

— Sînt gata să ascult, spuse Boyer, continuînd însă să stea în picioare.

— Vreau să subliniez un lucru, explică Adam Ahmed. Dacă, indiferent de motiv, ținta aleasă moare înainte de a o lovi dumneavoastră, nu veți mai primi nici o centimă în afara avansului care deja vi s-a dat.

Claud Boyer își îngustă ochii în spatele ochelarilor cu ramă de aur. Reținu afirmația, dar nu răspunse. Așteptă.

— Încă ceva de lămurit, continuă Adam Ahmed. Lovitura trebuie executată într-o perioadă dată. După părerea noastră, aveți cîteva luni pentru a o pregăti și executa. Dacă acceptați aceste două condiții, înțelegerea este încheiată.

Claud Boyer reveni de lingă ușă. Păși spre masă, ridică cecul și-l rupse în bucățele mici.

Adam Ahmed îl privi lung.

— Ei, spuse el, s-a aranjat. Amîndoi se reasezară. Nu sînt sigur dacă vă este necesar să cunoașteți ce efecte vrem să creăm prin această operațiune, care toți sperăm că va reuși. Tot ceea ce trebuie să cunoașteți este numele omului.

— Cînd veți auzi numele, explică Jamil Ya'id, veți înțelege că ajutorul pe care vi-l putem oferi este foarte mic.

— Oricare ar fi situația, voi avea nevoie de informații, veni replica.

— Cît despre asta, vom face tot ce vom putea mai bine, întări Ya'id. Ținta dumneavoastră este un israelian.

Se opri. Îl izbise brusc faptul că ochii lui Claud Boyer erau mult mai tineri decît restul înfățișării sale.

— Numele ? ceru Claud Boyer.

Jamil Ya'id schimbă o privire cu Adam Ahmed.

— Moshe Dayan, spuse el.

Expresia lui Boyer nu se schimbă. El zîmbi ușor.

— Și vă mai tirgulați în privința prețului cerut de mine ? Clătină din cap. Trebuie să fie extrem de clar că, după asasinat, voi fi vînat tot restul vieții de serviciul secret israelian. Cred, domnilor, că merit fiecare dolar pe care îl voi primi de la dumneavoastră.

Fără să se lase impresionat, Adam Ahmed îi spuse pe un ton amenințător :

— Trebuie să rețineți cele două condiții. Nu veți primi nici un cent dacă omul moare înainte să-l loviți dumneavoastră. În al doilea rînd, trebuie avută în vedere limita de timp. Va trebui să fixăm mai tîrziu data exactă. Aceasta vă va fi

comunicată printr-un sistem pe care îl vom stabili între noi.

— Cum ?

— La fiecare ambasadă de-a noastră veți avea o legătură a cărei sarcină va fi să vă furnizeze informații. Acești oameni deja există și așteaptă să fie folosiți. Vă vom pune la dispoziție lista înainte de a părăsi orașul. Va trebui să memorați numele.

— Perfect.

— Va trebui, de asemenea, să vă alegeți un nume pe care să-l comunicăm oamenilor noștri. Adam Ahmed aștepta un răspuns.

Claud Boyer era adîncit în gînduri. Deci, Moshe Dayan. Cunoscut în întreaga lume. Considerat o valoare pentru Israel. Extrem de bine păzit. N-o să fie prea ușor, dar merită.

— Fenix, spuse el încet. Numele meu pentru această operațiune va fi Fenix.

Adam Ahmed privi un timp pe omul din fața sa, după care spuse sec :

— De acord.

— Bun. Străinul zîmbi. Deci, s-a hotărît. În clipa în care misiunea mea va fi îndeplinită, urmează să-mi fie puși la dispoziție toți banii. Aici se află numărul contului meu.

Îi înmînă lui Adam Ahmed o mică bucată de carton, pe care acesta o luă și o studie.

— Văd că v-ați schimbat banca.

— Schimb destul de des multe lucruri, sosi răspunsul. Asta-i stilul meu ; singurul lucru din viață pe care nu mi-l schimb e stilul.

Cînd Adam Ahmed îl conduse cu mașina la hotel, se făcu-se ora patru dimineața. O dată ajuns în camera lui Claud Boyer, Adam Ahmed îi înmînă lista legăturilor de la ambassade. Citi numele de cîteva ori, apoi îi întinse lista.

— Deci, zise Boyer, a venit vremea să ne despărțim. Îl însoți pe Adam Ahmed pînă la ușă. Presupun că nu ne vom mai întîlni. Asigurați-vă că vă veți îndeplini rolul. Eu voi avea grijă să-l îndeplinesc pe al meu.

După ce Adam Ahmed plecă, Claud Boyer se dezbracă. Era o noapte caldă. Stropii de sudoare de pe față îl iritau și îi șterse grijuliu cu un prosop. De vreme ce avionul urma să decoleze dimineața în zori, nu mai avea nici un rost să se culce. Se așeză într-un fotoliu lingă fereastră, privind orașul

pină cînd orizontul începu să devină stacojiu, iar în întunecimea nopții care se risipea apărură minaretele.

La șase și jumătate se urcă în avionul ce pleca spre Paris. Era pe deplin conștient de dificultatea misiunii sale. Să-l lichideze pe Moshe Dayan nu era chiar așa de simplu, dar tocmai asta îl ațîța.

Cînd avionul ateriză pe aeroportul de Gaulle, se opri și intră la toaletă. Într-unul dintre compartimente începu să se demachieze. Claude Boyer din Luxemburg părăsi această lume pentru totdeauna. În locul lui rămase tinărul liniștit care locuia într-un apartament modest din strada de l'Amber, în Montparnasse.

Joi, în ziarele pariziene apărură un mic anunț. O binecunoscută parfumerie de pe Champs Elysées era oferită spre vânzare; proprietarul ei se retrăgea din afaceri. La sfîrșitul anunțului se afla un număr de telefon și alături de el numele proprietarului, Pierre de Maline.

O zi mai înainte, bancherul său îl informă că îi fusese depusă în cont suma de două sute cincizeci de mii de dolari. Era suma pe care convenise cu Adel el-Magrabi s-o primească în situația în care înțelegerea cu cei trei oameni ar fi mers bine. Era surprins cît de repede reușise arabul să termine. Se pare că deja îi angajase pe cei trei recomandați.

În aceeași dimineață, telefonară cîțiva oameni de afaceri spre a se interesa de condițiile de vânzare. Erau doar două: prețul definitiv și remiterea întregii sume pe loc. Cei care se interesară fură de acord că prețul era cîștit, însă întrebărilor dacă pot plăti în rate. De Maline refuză și hotărî să continue pînă ce va apărea un cumpărător convenabil.

Îi promisese lui Boncho că va dispărea, deși nu înțelesese de ce italianul insistase să o facă atît de repede. Fără îndoială că avea motive serioase. Dar de Maline prefera să perfecteze vânzarea el însuși, și asta, printre altele, fiindcă îl scutea de plata unui comision.

De cînd Pierre de Maline se reîntorsese la Paris, pacea sufletească a lui Boncho se deteriorase. Îl sunase pe francez a doua zi după ce plecase de la el.

De Maline fu surprins să-i audă vocea.

— Prietene, spuse el, au trecut mulți ani fără să auzim unul de altul, iar acum, în cîteva zile, ne-am văzut față în față și vorbim la telefon de la Monte Carlo la Paris.

Italianul rise scurt.

— Pierre, ce se aude cu planurile tale de a părăsi vanitățile acestei lumi?

— Totul este în ordine, Boncho, promise francezul. Sînt pe cale să rezolv totul. De îndată ce fac tirgul, mă retrag.

Conversația se sfîrși cu reînnoirea cererii italianului de a vinde totul cît mai curînd și de a părăsi Parisul. Sentimentul de neliniște care îl tulburase pe Boncho creștea, mai ales de cînd aflase că suma sugerată pentru stabilirea contactului era transferată în contul din Zürich. Totuși, pe măsură ce zilele treceau și nu se întimpla nimic, neliniștea scăzu.

Duminică, 26 iunie, italianul dădu o serată pe iahtul său. La ora zece petrecerea era în toi. Bărcile cu motor făceau un du-te-vino de la iaht la debarcader. În jurul meselor încărcate cu bunătăți și vinuri rare erau adunați circa o sută de oaspeți. O orchestră asigura fundalul sonor, iar muzica răsuna peste ape. Boncho umbla printre oaspeți avînd agățate de brațe două tinere grațioase ca niște nimfe și aproape goale. Îi plăcea compania oamenilor importanți. Printre oaspeții săi din acea seară, cîțiva erau veniți de departe, un senator american și un membru al parlamentului englez. Prezența acestor două personalități politice în adunarea de actori, artiști și antreprenori dădea întregii petreceri o notă oficială. Aceste relații diverse îi erau necesare însă lui Boncho pentru interesele sale de afaceri.

La cîteva minute după miezul nopții, italianul zări un bărbat care urca cu agilitate scara iahtului. Părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani și era foarte bine făcut. Deși zvelt, umerii îi erau largi, iar prin haina albă i se reliefau mușchii. Fața lungă și subțire îi era bronzată. Bucla de păr castaniu care îi cădea pe frunte împrumuta trăsăturilor sale, oarecum ascetice, un aer tineresc. Ochii îi erau cenușii, însă aveau scîlpiri metalice, iar sprîncenele erau atît de subțiri, încît la prima vedere părea că nici nu are.

Boncho îl observase chiar din clipa în care pășise pe iaht. Cei doi schimbă priviri, iar noul sosit zîmbi batjocoritor. Asta fu tot. Boncho știu imediat că singurul om de care se temea urcase pe bordul iahtului, iar străinul știu că imediat italianul se va scuza față de oaspeți și-și va croi drum spre el.

Cîteva minute mai tirziu, Boncho găsi o scuză spre a se retrage. Se răsuci iute și coborî spre cabina sa. Încă înainte de a ajunge, auzi pianul. Cînd deschise ușa, își găsi musafirul cîntînd cu seninătate. Pe capacul pianului se afla un pahar

înalt plin cu lichid închis la culoare. Boncho recunoscuse amestecul: Bacardi și Coca-Cola, în părți egale.

Musafirul îl ignoră și continuă să cînte. Tăcut, Boncho se așeză pe sofa, așteptînd ca vizitatorul să-și termine bucata. Degetele lungi se mișcau iute pe clape, apoi brusc se opriră. Întinse mina după pahar, sorbi o înghițitură și abia după aceea se întoarse spre gazda sa.

— Hello, Boncho!

Boncho zimbi.

— Te așteptam.

— Mă surprinde că unul ca tine poate comite o asemenea greșală...

Tinărul se ridică de pe scăunelul pianului și se mișcă încet prin încăpere. Boncho rămase ca paralizat cînd, zvîcnind ca un șfichi, mina tinărului i se înfipse în beregată. Încă zimbea cînd degetele lungi îl apucară de gulerul cămășii și-l ridică în aer de parcă ar fi fost lipsit de greutate.

— Într-o zi te voi ucide! spuse vizitatorul, dîndu-i drumul. Se întoarse și se duse la pian. Se opri și sorbi din nou din paharul înalt. Știi, Boncho, pînă astăzi n-ai comis nici o eroare. Sint uimit de felul în care ai greșit. Într-o zi mă voi întoarce și voi termina cu tine.

— Știu. Boncho nu pune amenințarea la îndoială. Dar nu astăzi.

— Adevărat, murmură tinărul. Eroarea aceasta poate fi reparată. Ai auzit însă ce-am spus.

— Îmi pare rău. Este un bun prieten de-al meu, mormăi italianul.

— Vrei să mă faci să plîng? mirîi tinărul.

Boncho își dăduse seama de eroarea comisă, la o zi după ce Pierre de Maline se reîntorsese la Paris. De asemenea, intuise că cel pe care îl avea acum în față va descoperi repede eroarea și i-o va azvîrli în obraz.

— Am făcut o înțelegere, iar tu ai încălcat-o! Străinul se așeză din nou la pian și-și plimbă degetele pe clape. Notele sunară aspru. În meseria noastră, oricine comite o greșală plătește cu viața. Îmbătrînești, Boncho! Ar trebui să te lași de afaceri. În ziua în care voi face o greșală, voi plăti cu vîrf și îndesat! Continuă să cînte, muzica contrastînd cu asprimea vocii. Diferența dintre noi constă în aceea că eu vreau să mă retrag mai înainte de a mi se scleroza arterele: înainte de a începe să fac greșeli. Vreau să trăiesc în pace și liniște. Nu ca

tine, Boncho. Am nevoie de o grămadă de bani pentru a dispărea pentru totdeauna. Tu ești singurul care știe ceva despre mine. Asta nu-i bine, Boncho. Își răsuci capul și privi nevinovat spre italian. Cum se face că tu, cel prevăzător, ai mai băgat pe cineva în combinație? De ce?

— A fost o greșală.

— O greșală prostească.

— Așa este, fu de acord italianul. Știa că cel care cînta la pian avea dreptate. Deși dăduse dovadă de prudență, ar fi trebuit totuși să știe că celălalt va descoperi existența lui de Maline, cealaltă verigă de legătură. Nu ți-ai pierdut vremea, continuă el, de cînd ți-am trimis anunțul la Marsilia.

— Mă știi.

— Aproape la fel de bine cum mă știu pe mine.

Greșise ajutîndu-l pe de Maline doar pentru simplul fapt că francezul avusese nevoie de sprijinul lui. Era dificil să găsești cuvînte cu care să explici termenul „camaraderie de arme” și știa că tinărul nu va înțelege legătura dintre de Maline și el. Nu avea sens să-i explice asta. Mai bine să găsească altceva.

— Nu uita că mă presai tot timpul să-ți găsesc o lovitură mare. Ei, asta a fost ocazia, iar cel care ți-a oferit-o a fost francezul.

Degetele își continuau fuga lor meșteșugită pe clape.

— Ar fi trebuit să-l înlătur! spuse tinărul. Greșeala ta a fost că te-ai dovedit slab de inger.

— Va veni o zi cînd și tu vei face o greșală.

— Poate. Vizitatorul zimbi. Voi încerca s-o evit!

— Ce ai de gînd să faci?

— Trebuie să vorbesc cu francezul, veni răspunsul. Vom vedea atunci.

— Să nu-i faci vreun rău! spuse italianul, înăbușindu-și mînia. Doar dacă va fi absolut necesar.

Străinul nu făcu nici o încercare de a-i răspunde. Continuă să cînte timp de un minut, cu capul aplecat, concentrat și cu ochii închiși. Părea cufundat în gînduri. În cele din urmă se smulse din reverie.

— Boncho, ești un prost, zise el liniștit. Cu toate acestea însă, te respect. Păcat că n-ai știut că de Maline este un circaci. A dat fuga la tine după ajutor, după ce l-a speriat un arab gras. L-ai zvîrlit un os pentru că pe vremuri ți-a fost amic. Se ridică și se îndreptă spre ușă. Voi încerca să nu-i fac

nică un rău. Doar dacă îmi dau seama că mă pune în pericol. Atunci voi rezolva problema în felul meu.

Aluzia era limpede. Multă vreme după ce musafirul plecase, italianul rămase nemișcat. I-ar fi telefonat imediat francezului spre a-l preveni, dacă n-ar fi știut că asta îi primejduia propria viață. Așa cum stăteau lucrurile, frica îi impunea să tacă.

Martă, la ora unsprezece dimineața, mașina serviciului de investigații al poliției din Paris se opri la parfumeria lui de Maline. Inspectorul Jules Gourot coborî și intră în magazinul spațios, plin de cumpărători. Se apropie de una dintre vânzătoare și ceru să-l vadă pe domnul de Maline.

În ultimele câteva zile fusese siciit de solicitările serviciului de investigații al Interpolului, care cerea informații despre Pierre de Maline. O verificare de rutină arătase că era un cetățean cu stare și că avea câteva proprietăți, dar asta nu-l satisfăcuse pe comandantul Pasquine, care ceru să se efectueze investigații mai amănunțite. Giscard Noir, șeful serviciului de investigații, îi explicase lui Gourot că, după opinia lui, cei care făceau presiuni erau americanii. Îi arătă ziarul care insera anunțul lui de Maline cu privire la vânzarea magazinului. Era o bună ocazie de a-l vedea și de a stabili ce fel de om este, iar întâlnirea putea rezolva și problema cu Interpolul.

Pierre de Maline coborî din birou spre a-l întâmpina pe inspector. Jules Gourot se prezentă și-l întrebă dacă îi poate răpi câteva minute. De Maline propuse să urce în biroul de la etaj. O dată ajunși acolo, Gourot îl abordă prevenitor pe proprietar.

— Monsieur, spuse el, trebuie să fiu cinstit cu dumneavoastră.

— Ceva nu-i în ordine? întrebă de Maline. Îi trebui toată puterea spre a-și păstra aparenta liniște.

— Asta este exact ceea ce vrem să aflăm, zise inspectorul strîmbindu-și gura în ceva asemănător unui zîmbet. În acea dimineață dentistul îi extrăsese unul dintre molari și gura îi era încă amorțită. Ne-au parvenit unele semnalări că niște băieți deștepți încearcă să obțină prin forță ceva bani de la negustorii din această zonă. Faptul că vindeți magazinul ne face să ne întrebăm dacă asta nu are vreo legătură cu escrocii ăștia. Ați fost amenințat?

Pierre de Maline rîse ușurat.

— Dragă domnule inspector, zise după ce i se potoli risul, sigur că nu! Vînd magazinul deoarece, după douăzeci de ani, am obosit să-l tot conduc. Se lovi în piept cu mîndrie. Sînt unul dintre oamenii lui de Gaulle! Nu-i ușor să sperii pe unul ca mine, însă ceea ce vreau acum este să mă bucur de viață.

Jules Gourot fu obligat să admită că explicația era destul de convingătoare. Și el se gîndise adesea la o retragere timpurie. O dată asigurat că nu există nimic neobișnuit cu privire la activitatea lui de Maline, inspectorul îi mulțumi pentru timpul acordat și plecă.

După ieșirea ofițerului de poliție, de Maline inspiră adînc și-și șterse transpirația de pe frunte cu o batistă de mătase. Încordarea creștea. Vizita inspectorului îl alertase. Numai să scape de magazin; după atîția ani nervii îi erau la pămînt. Cu toate acestea, era mulțumit de telefonul pe care îl primise în dimineața aceea. Un om de afaceri cu o voce plăcută îl anunțase că era interesat de cumpărarea parfumeriei. Plata integrală era o treabă perfectă. Aranjaseră să se întâlnească la ora nouă și jumătate în această seară. De Maline îi explică cum să ajungă și la care sonerie să sune.

Exact la nouă și jumătate, de Maline auzi sunind soneria de la parter. Coborî grăbit și deschise cele două încuietori de siguranță. Lumina electrică dezvălui fața prelungă și palidă a unui bărbat care, dacă n-ar fi fost costumul de vară excelent croit, ar fi arătat ca un funcționar obosit.

— Bună seara, monsieur. De Maline îi întinse mîna.

Bărbatul zîmbi plăcut, își scoase pălăria de pai și scutură lipsit de vlagă mîna lui de Maline.

— Soucier, spuse el. Jacques Soucier. Îl urmă pe Pierre de Maline, care aprinse candelabrele mari, astfel ca parfumeria să poată fi văzută în toată splendoarea ei. Era minunat aranjată. Un magazin excelent, zise Soucier, după ce examină grijuliu totul în jur. Avea un accent clar, care îl arăta că provine din sudul Franței.

— Printre cele mai bune din cîte există! exclamă Pierre de Maline. Printre cele mai bune! Trebuie să veniți în timpul orelor de program și să le vedeți pe Madeleine, Henriette și Françoise alergînd fără oprire de la cumpărător la cumpărător! Oh! Își desfăcu larg brațele. Ce priveliște! Rîse. Este un magazin excelent, monsieur Soucier. Pentru cine vrea să vină la Paris și să înceapă o nouă viață, este o ocazie rară.

— Oh ! Străinul păru surprins. Ați băgat de seamă că nu sînt de aici ?

— Desigur. Pierre de Maline se înfoie plin de mîndrie. Am o ureche bună. Cînd dau peste cineva din sudul Franței, pot să-l recunosc imediat. N-am dreptate ?

Jacques Soucier zîmbi stingherit.

— Aveți dreptate, monsieur de Maline. Nu credeam că accentul îmi este atît de puternic. Privi spre scara de lemn. Pot să mă uit la cifrele de afaceri ?

— Sigur, răspunse de Maline. Doar nu o să facem un tîrg cu ochii închiși. Haideți, să urcăm la etaj ! Toate registrele se află acolo.

Stinse repede candelabrele mari. Prețul electricității era în creștere. Apoi se grăbi să revină lingă vizitatorul său, care urca încet scara spre birou. De Maline se simțea excelent. Era sigur că avea un cumpărător serios. Omul era atent și știa ce anume trebuia să afle înainte de a lua o hotărîre. De Maline se așeză la masa de lucru, iar vizitatorul său zvelt și cu înfățișarea obosită în fața lui.

— Doriți să vedeți cifrele de afaceri în general și beneficiile obținute ?

— Da, veni răspunsul liniștit. Însă nu cele ale parfumeriei, monsieur.

Singele se scurse din obrazii lui de Maline.

— Ce vreți să spuneți, monsieur ?

Își dădu seama că nu poate susține privirea fixă a străinului. Frica i se opri în gît ca o bucată de gheață și-și puse amprenta pe chip. Expresia feței fu factorul decisiv care-i hotărî soarta. Nervii slabi îl trădaseră ; era un ins care nu-și putea domina frica. În clipa aceea vizitatorul hotărî că nu-i datora nimic italianului din Monte Carlo. De Maline era o verigă slabă ; trebuia scoasă din lanț. Va fi destul de simplu să se obțină informații de la acest om.

— Știți la ce mă refer, spuse el neglijent. Eu sînt cel al cărui mic cont personal din Zürich a fost îmbogățit cu o jumătate de milion de dolari de care dumneavoastră personal ați avut mare grijă să fie depuși.

— Dumneavoastră...

Bărbatul încuviință din cap.

— Ce pot face pentru dumneavoastră ? Vorbele îi țîșniră din gură de parcă ar fi fost posedat. Era subjugat de privirea pătrunzătoare a străinului.

— Spune-mi toată povestea ! zise el, instalîndu-se comod în fotoliu. Nu omite nici un detaliu !

Pierre de Maline vorbi multă vreme, cu fervoare, ca și cum, vorbind, s-ar fi putut descotorosi de oaspetele anonim. Avea senzația că se află față-n față cu moartea. Se gîndea că astfel, dînd dovadă de acuratețe pînă la amănunt și neuitînd nimic, ar putea să înlătore condamnarea ce-i atîrna deasupra capului. Celui din fața lui nu i se clintî nici un mușchi. Fața îi rămase lipsită de expresie. Lui de Maline îi fu imposibil să-i ghicească reacția. Numai cînd menționă că primise din partea arabului tot comisionul pentru cei trei oameni pe care îi recomandase, ochii străinului sclipiră.

— Trei ?

— Da, continuă de Maline. Dumneavoastră și încă doi. Asta pentru a se asigura că, dacă unul eșuează, al doilea va continua. Dacă al doilea va suferi un eșec, va continua al treilea. Înțelegeți, și-au luat măsuri triple de siguranță... Brusc se opri și privi obosit spre cel din fața lui. Dar, monsieur, de ce vă spun eu toate astea ? Oricum, cunoașteți amănuntele. Fiecare trebuie să-și joace rolul.

— Adevărat, fu de acord străinul. Cu toate acestea, spune-mi tot ce cunoști ! Vreau să știu ce rol joci tu în toată afacerea.

— Eu mai curînd am negociat...

— Continuă ! Vorbele sunau a ceva între comandă și amenințare. Sentimentul de frică al lui de Maline crescuse și vorbele zburară singure.

Cele spuse de către de Maline îl surprinseră pe vizitator. I se relevă dintr-o dată că Boncho nu știa nimic despre detaliile planului arab și, dacă nu le-ar fi descoperit el, acum, de la de Maline, necunoașterea l-ar fi costat viața. Existau trei asasini : el și încă doi. Trei contracte. Trei asasini, fiecare primind aceeași misiune. O țintă comună. Dar nici unul nu știa despre existența celorlalți. Era clar că arabii își dăduseră seama că, mai devreme ori mai tîrziu, spionajul israelian va prinde de veste despre planul lor. Probabil că deja ceva le și ajunsese la ureche. Poate că știu despre uciderea neamțului. Din acest motiv, arabii elaboraseră ideea celor trei asasini. Israelienii se vor concentra asupra unuia dintre ei și s-ar putea să și ajungă pînă la el, însă vor mai exista doi, unul dintre ei avînd șansa să lovească ținta. În special dacă israelienii vor fi mai puțin alertați după ce ar fi reușit să-l oprească pe unul din cei trei.

— Înțelegeți, monsieur, zise transfigurat de Maline, este o idee minunată, nu-i așa? Trei. Ca și capetele anticei hidre. Este tăiat unul, imediat apare un altul. . .

În vreme ce de Maline continua să-și descrie rolul pe care îl juca în complot, străinul cîntărea metafora izbitoare folosită de intermediar. O hidră; cu siguranță că nu s-ar fi putut găsi o comparație mai izbutită. Simți o admirație ascunsă pentru arabii pe care pînă atunci îi subapreciasse. Imediat înțelese semnificația straniei condiții puse de Adam Ahmed: dacă, indiferent de motiv, ținta moare înainte ca el să lovească, nu va primi nici o centimă în plus față de avansul generos. Planul era foarte inteligent și avea mari șanse de reușită.

Deodată deveni conștient de liniștea ce se lăsase. Pierre de Maline își încheiase povestea.

— Asta-i tot?

— Sfîntă Fecioară, vă închipuiți că v-am ascuns ceva? Vizitatorul îl examinează atent.

— N-ai niște coniac? Chipul îi rămase lipsit de expresie.

— Desigur, monsieur.

— Adu-l! comandă el. Și un singur pahar!

Francezul reveni cu o sticlă de coniac pe care o puse pe birou, apoi turnă în pahar cu o mină tremurîndă. Îl oferî oaspetelui.

— Nu pentru mine. Străinul dădu din mină. Pentru tine. Stai jos!

Pierre de Maline se așeză. Sec, vizitatorul îi spuse:

— Bea!

De Maline ridică paharul. Își blestemă mina care tremura în timp ce picături de lichid i se scurgeau pe bărbie și se adunau în cutele ce se formau sub ea. Goli băutura dintr-o sorbitură.

— Acum, vorbește-mi de ceilalți doi!

Pierre de Maline dezvălui tot ce știa despre madame Charlotte și Jorg Gibskopf.

— Sînt profesioniști, spuse el. Credeți-mă! Sînt buni. Celălalt zîmbi.

— Toți sînt buni, de Maline. Mai toarnă-ți!

Hotărîse să-l trateze pe francez cu milă; la urma urmei, informațiile pe care i le dăduse erau de importanță vitală. După un timp, senzațiile lui de Maline deveniră confuze din cauza alcoolului, așa că nu simți nimic cînd lovitura aplicată la gît cu rapiditate sfîrși totul.

A doua zi, la ora nouă și un sfert, inspectorul Jules Gourot fu chemat la biroul șefului său de serviciu, Giscard Noir. Nu avea nici o idee pentru ce fusese convocat atît de devreme. De obicei, se prezenta la șeful său ca urmare a unei solicitări pentru o întrevvedere personală sau cînd era chemat pentru o să-puneală; rareori era chemat pentru felicitări. Pe cît posibil, Jules Gourot prefera să evite întîlnirile cu șeful său de serviciu. Întotdeauna Giscard Noir îl făcuse să se simtă lipsit de importanță.

Cînd secretarul deschise ușa pentru Gourot, Giscard Noir puse jos hîrtia pe care o avea în mînă și ridică privirea. Buza de jos îi atîrna la colțuri ca unui bulldog.

— Intră și ia loc, Gourot!

— Da, monsieur.

Ușa se închise. Se așeză și așteptă în timp ce șeful serviciului ridică din nou foaia de hîrtie. Gourot o recunoscuse.

— Asta-i raportul tău de ieri, nu-i așa, Gourot?

— Da, monsieur.

Era raportul pe care îl făcuse în legătură cu întîlnirea avută cu negustorul Pierre de Maline, proprietarul parfumeriei de pe Champs Elysées. Se întrebă ce scăpare îi găsise șeful.

— E ceva în neregulă cu raportul?

— Poate, veni răspunsul. Cu siguranță însă că e ceva în neregulă cu Pierre de Maline.

— Dacă doriți, monsieur, pot reface investigația.

Șeful serviciului îl privi ca pe un bufon.

— Mă indoiesc că vei reuși să-l întîlnești pe de Maline, Gourot, îl luă șeful peste picior. Acum o jumătate de oră a fost găsit mort. Țeapăn, Gourot.

— Cum s-a întîmplat, monsieur?

— Conform raportului inspectorului Montier, care a fost primul la fața locului, se pare că a băut puțin prea mult. Cînd a încercat să coboare de la etaj, la parter, a alunecat pe scări și și-a rupt gîtul. Șeful puse hîrtia jos. Îți sugerez, Gourot, să te duci acolo. Deoarece ai mai fost, ești în măsură să-l asisti pe Montier. Vreau să știu ce ai să afli. Cheamă, de asemenea, și criminaliștii. Pînă la amiază să am pe birou un raport. Fără îndoială că cei care deja s-au interesat de de Maline își vor spori presiunile asupra noastră.

— Plec imediat. Inspectorul se ridică. Mai e ceva, monsieur?

— Asta-i tot, Gourot.

În aceeași zi, la amiază, raportul îi fu prezentat. Concluzia la care ajunsese Gourot, cu sprijinul criminaliștilor, era că moartea lui de Maline fusese un accident. În birou se găsisse o sticlă de coniac goală. Era evident că de Maline lunecase pe scări și se rostogolise de câteva ori pînă cînd capul i se lovise de podea. În timpul căderii își frinsese gîtul. În acel moment se făcea autopsia cadavrului.

După-amiază, raportul cu moartea accidentală a negustorului fu comunicat ziarelor și, în același timp, fu trimis agențiilor care, în ultima săptămînă, solicitaseră informații despre de Maline. Ofițerul de legătură de la Interpol îl contactă în acea seară pe John Palmer de la ambasada americană.

— Omul n-a avut noroc, observă ofițerul. Un băutor trebuie să fie atent.

John Palmer îi mulțumi politicos și imediat îi telefonă lui Yaki Spillman spre a-i spune că de Maline era mort. Spillman făcu două lucruri. Întîi pregăti un raport referitor la împrejurările morții lui de Maline. În noaptea aceea raportul ajunse la statul-major al serviciului de securitate din Tel Aviv. Apoi îi chemă pe Motti Klein și Ze'ev Shahaar și le ordonă să afle tot ce puteau despre moartea lui de Maline.

Mai tîrziu, Spillman își contactă prietenul de la brigada antiteroristă a contraspionajului francez, inspectorul André Cordeille, și îl rugă să se intereseze la poliția din Paris dacă nu se ivise ceva nou.

Joi, 30 iunie, la amiază, Uri Cohen era oaspetele lui Dick Coleman, atașatul ambasadei americane din Tel Aviv. Întîlnirea avea loc în biroul lui Coleman, la etajul al treilea al clădirii ambasadei de pe strada Hayarkon. Titulatura oficială a lui Coleman era de fapt o acoperire pentru funcția sa de cadru al serviciilor americane de informații în Israel.

Apropiindu-se de cincizeci de ani, Coleman avea state vechi de serviciu. În ultimii opt ani lucrase ca atașat la diferite ambasade. Sosise în Israel la începutul anului 1976 și reușise să stabilească relații amicale cu membrii serviciului de securitate israelian.

Coleman îl primi călduros pe Uri Cohen. Se întîlneau să discute problemele de securitate referitoare la vizita în S.U.A. a primului ministru Begin. Acesta fusese programat să meargă acolo cu avionul pe data de 14 iulie, pentru a avea o serie de convorbiri cu președintele Carter și cu diferiți membri ai guvernului. Între israelian și american exista o înțelegere taci-

tă și amîndoi își cunoșteau rolurile în cadrul măsurilor de securitate impuse de vizita unor personalități israeliene în S.U.A. sau a unor americane în Israel.

— Bun. Deci, măsurile sînt cele obișnuite, spuse Coleman. S-au schimbat doar chipurile. Data trecută Rabin, acum Begin.

— Nu numai chipurile, replică Uri. Carter nu este Ford și, cu siguranță, Begin nu este Rabin.

Dick Coleman rise.

— Așa-i, așa-i, fu el de acord. Dar din punctul de vedere al protecției cred că nu există deosebiri.

Uri Cohen își mîngîie gînditor bărbia și nu răspunse imediat.

— Dick, spuse el în cele din urmă, înainte am mai lucrat de câteva ori împreună. Dă-mi voie să te întreb ceva.

— Sigur. Orice.

— Unii dintre colegii mei cred că tind să fiu alarmist. Adică văd umbre acolo unde nu există nimic care să facă umbre. Și tu ai aceeași impresie?

Americanul zîmbi.

— Ca să fiu sincer, da. Dar, hai să privim lucrurile așa cum sînt: este mai bine să vezi o umbră care nu există decît să fii orb la umbre.

— Îmi place asta. Uri rise și-și trecu degetele prin părul rar. Orb la umbre. Privi întrebător spre american. În acest caz, lasă-mă să-ți arăt o umbră mare: o umbră care planează asupra planului de securitate de rutină referitor la primul nostru ministru.

— De data asta, ce s-a întîmplat, Uri?

— Văd o umbră pe care însă nu o pot fixa. Își frecă nervos palmele. Avem informații, încă neverificate, că anumiți arabi plănuiesc să ucidă pe unul dintre oficialii noștri. S-ar putea să fie Begin. S-ar putea să fie altcineva. În acest moment avem de-a face cu călătoria lui Begin. Aș vrea să dorm liniștit, ceea ce înseamnă că cineva trebuie să mă convingă că am acoperit absolut toate unghiurile posibile.

Zîmbetul de pe fața lui Dick Coleman pâlî. Posibilitatea unei încercări de asasinat trebuia tratată cu seriozitate.

— Pot să aflu mai multe amănunte?

— Desigur. Uri se ridică din fotoliu și se răsuci spre fereastra mare care dădea spre un țărm aglomerat cu oameni care făceau baie. Nu departe de mal, câteva ambarcațiuni tăiau apa albastră. Culorile erau limpezi și cam prea strălucitoare. Apoi se întoarse spre Coleman. Da, Dick. Este drept că tu să

fii amestecat în afacerea asta. Am nevoie de ajutorul tău pentru a verifica măsurile de securitate în S.U.A. Nu avem prea multă experiență în protejarea unor personalități împotriva încercărilor de asasinat. Asta-i treaba.

Dick Coleman întui imediat ce voia Uri. Măsurile obișnuite de pază, asigurată cu agenți ai securității israeliene, împreună cu membrii unei unități speciale americane, pregătiți să-i protejeze pe oaspeții administrației, nu vor mai fi de ajuns. Voia pază suplimentară.

Vizita lui Uri Cohen fu mai lungă decît de obicei. Cei doi hotărîră să ia masa împreună la restaurantul ambasadei și apoi să se reîntoarcă în biroul lui Dick, spre a-și continua discuția.

De data aceasta americanul luă în serios temerile colegului său, deși nimic nu era clar: asasinatele politice continuau un capitol întunecat în istoria americană. Una dintre regulile muncii de spionaj consta în aceea de a nu lăsa neexaminat nici un fapt izolat și nici un zvon, indiferent cît de lipsit de temei ar fi putut să pară.

— În sfîrșit, admise Dick în timp ce-și lua cafeaua, șansele de a opri un asasin singuratic sînt foarte mici. Experiența acumulată de noi de-a lungul anilor ne-a învățat cît de important este fiecare efort făcut spre a opri încercarea în faza de început.

— Asta-i și părerea mea, fu de acord Uri. Nu voi accepta o altă idee.

Continuară să discute diferite detalii pînă la ora cincisprezece și se înțeleseră să se întîlnească a doua zi. Cînd șeful secției de supraveghere părăsi ambasada, unde exista aer condiționat, fu învăluit de arșița după-amiezii. Vara se instaurase. Ziua era neobișnuit de caldă și imediat începu să transpire. Tot orașul se încovoia sub căldură. Un oraș de piatră și asfalt care, în timpul verii, era un adevărat cuptor. Mașina lui Uri înainta încet în traficul străzilor aglomerate; abia cînd o luă spre nord, spre Ben-Yehuda, fu în măsură să accelereze. Briza ușoară îl mai învioră puțin, dar căldura continua să rămînă apăsătoare.

Cînd ajunse la birou, printre grămezile de dosare și de hîrtii de pe masă, care toate îi solicitau o analiză imediată, Uri Cohen găsi un raport din partea lui Yaki Spillman, de la Paris. Deschise plicul și citi repede conținutul. Își încheștă furios dinții, lovi cu pumnul în birou de cîteva ori, pînă cînd durerea îi potoli mînia.

Apoi se îndreptă spre biroul lui Avital și năvăli înăuntru fără să mai aștepte să fie anunțat. Avital, care se afla într-o ședință cu doi dintre adjuncții săi, privi surprins spre Uri.

— Termin repede, Uri.

— Avital!

Vocea îi era calmă, dar celui de la birou nu-i scăpă tonul. Avital Arnon își dădu seama că Uri se lupta să-și păstreze cumpătul; mai bine să nu-i pună răbdarea la încercare într-un asemenea moment.

— Îmi dau seama că este ceva urgent, spuse el.

— Da.

— Perfect, zise sec Avital. Se întoarse spre ceilalți doi și le ceru să plece. În timp ce aceștia ieșeau, se gîndi cum era mai bine să manevreze un om care se afla într-o astfel de stare de iritare, atît de greu ținută în frîu.

Discordia dintre cei doi dura de multă vreme. Uri Cohen crescuse în cadrul serviciului de spionaj, în timp ce lui Avital Arnon i se oferise postul după o carieră meritorie în armată, unde ajunsesese într-una din cele mai înalte poziții în cadrul forțelor de apărare israeliene. Cei doi se deosebeau total ca tip de caracter și ca mod de abordare a problemelor.

Avital Arnon, om cu experiență în domeniul militar, aborda activitatea de informații ca un chirurg calm și controlat. Le cerea celor de sub comanda lui să lucreze pe bază de fapte și să evite presupunerile care, după părerea lui, puteau duce la erori. Pe de altă parte, Uri era increzător statornic în intuiție. Deși își baza munca pe examinarea faptelor, experiența îl învățase că ceea ce forma și menținea imaginea era instinctul. Prin urmare, cei doi erau totalmente opuși, prin fire, mod de lucru și concepții. Nu-i mai puțin adevărat că lucraseră cot la cot ani de zile.

— Ce te-a scos din pepeni? întrebă Avital.

Uri Cohen puse raportul pe masa de ședințe.

— Citește-l! spuse el. Este de la Spillman.

Arnon parcursese calm întreg raportul. Cînd îl puse jos și își ridică privirea spre Uri, expresia feței îi era neschimbată.

— L-am citit.

— Asta-i tot ce ai de spus?

— Ce așteptai?

Uri flutură raportul.

— Se pare că nu poți înțelege ce înseamnă acest raport, mirii el. Întotdeauna vrei fapte. Ei bine, aici ai faptele. Doi oa-

meni despre care știm că au avut legături cu Adel el-Magrabi sînt morți. Nu mai există nici Hans Kirschenberg, nici Pierre de Maline. Pentru numele lui Dumnezeu! Mă întrebi ce aștept? Își puse palmele pe birou, iar ochii îi străluciră de furie. Poate că ar trebui să te întreb la ce pot să mă aștept cînd ai o astfel de atitudine?

Avital Arnon nu se grăbi să răspundă. Reanaliza situația. Poate că Uri avea dreptate. Fără îndoială că adusesese fapte. Pînă acum, Avital dorise ca Uri s-o lase mai moale. De acum încolo, trebuia să admită și faptul că Uri putea să fie pe urmele cuiva. Avital scoase o țigară și o răsuci între degete.

— Care este concluzia ta? Era limpede că prefera mai curînd să pună întrebări decît să adopte o anume poziție care ar fi putut mări tensiunea dintre ei.

— Am o singură concluzie, replică Uri. Este timpul să acționăm. Știu că ai prefera să adoptăm o atitudine de „așteptînd și văzînd”. Eu sînt însă convins că ne-a venit rîndul la mutare. Din punctul meu de vedere, arabii sînt deja cu planul într-o fază avansată.

— S-ar putea totuși să se refere la egipteni, și nu la noi.

— Poți dovedi asta?

— Nu. Răspunsul era reținut. Dar tu poți dovedi versiunea ta?

— Într-un anume fel, da. Uri se lăsă într-un fotoliu. Neamțul a venit la noi. În aceeași noapte a fost lichidat. Intermediarul ale cărui urme le depistasem a fost lichidat...

— Ceea ce spui dovedește un singur lucru. Arabii pun la cale un asasinat. Tu nu ai nici o dovadă concretă că acesta este îndreptat împotriva noastră.

— În acest stadiu nici nu doresc să mă ocup cu căutarea de probe, zise tăios Uri. Instinctul îmi spune că este îndreptat împotriva noastră. S-ar putea să pierdem acest tren și atunci dovada pe care o vom avea va fi un cadavru. Vrei să așteptăm asta?

Avital Arnon își pierdu cumpătul.

— Nu te aprinde și nu exagera, spuse el calm.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Uri lovi cu pumnul în birou. Asta nu este o simplă neînțelegere între noi doi, Avital.

Inima îi bătea cu putere. Inspiră adînc, încercînd să se calmeze înainte de a continua. Atîta vreme cît răspundea de secția de supraveghere nu va renunța la poziția lui.

— Nici unul dintre noi nu are experiență în asasinat politic. Amîndoi avem de învățat o grămadă. Și exact din acest motiv, nu putem risca să așteptăm. Fapte? La dracu'! Sînt convins că avem destule fapte pentru a ne pune în mișcare. Pot fi descoperite și mai multe fapte. Iar dacă nu ne vom mișca, nimeni nu le va descoperi pentru noi.

Uri rămase tăcut. Era liniștea de după furtună. Spre surprinderea lui, Avital nu se grăbi să răspundă. Aprinse cu încetineală o țigară și zvîrli chibritul în scrumieră.

— Ce propui? întrebă el în cele din urmă.

— Întîi, vreau să am libertatea să acționez așa cum mi se pare mie mai nimerit. Al doilea, avem un om la arabi, să-l activăm.

— Imposibil, zise Avital încet. Nu se poate face asta.

— De ce nu?

— S-a hotărît să-l rechemăm. A devenit riscant să-l mai ținem acolo.

— Avînd în vedere situația, nu există altă cale?

— Poate...

— Avital! Uri își fixă șeful. Crede-mă, știu ce înseamnă să ții un agent infiltrat încă un interval de timp în plus. Cunoosc greutatea fiecărei ore în plus. Dar nu avem altă posibilitate.

— Să ne oprim aici cu problema asta. Am să verific această chestiune. Altceva?

— Trebuie să ne mișcăm repede și inteligent, explică Uri. Avem încă un om despre care știm: Adel el-Magrabi. Din nefericire, nu avem nici cea mai mică idee despre ce știe el. Dă-mi mină liberă!

— Ce înțelegi prin mină liberă?

— Am o idee, răspunse Uri, încercînd să-și stăpînească surescitarea. Trebuie să încerc.

— Care este ideea?

— Aș dori să-ți sugerez să nu fii amestecat în ea.

Pe chipul lui Avital se așternu o expresie de uimire.

— Adică?

— Dacă nu va merge, va fi eșecul meu, îi explică Uri. Eu voi fi răspunzător și eu va trebui să plătesc pentru el.

Avital Arnon zîmbi.

— Îți apreciez înțelepciunea, dar nu merge chiar așa. Atîta vreme cît mă aflu la conducerea acestei instituții, răspunderea îmi revine mie.

— Nouă !

În acea clipă Avital simți că tensiunea dintre ei se risipise.

— Sînt de acord cu interpretarea ta, răspunse el corecției făcute de Uri. Spune-mi ce ai de gînd !

Planul pe care îl prezentă Uri era extraordinar, original și îndrăzneț. Șeful ascultă cu atenție în timp ce acesta i-l schiță.

Cînd Uri termină, scrută chipul lui Avital.

— Ei, ce crezi ?

— Scrie-l ! Îl voi susține.

Planul lui Uri ca, prin intermediul lui Avshalom Kedmi, să determine spionajul egiptean să lucreze pentru ei era într-adevăr îndrăzneț, dar și înfricoșător.

Capitolul III

Acțiuni din luna iulie 1977

Avshalom Kedmi sosi la Paris duminică, 2 iulie, noaptea. Recunoscut de mult ca unul dintre cei mai buni agenți secreți ai serviciului de securitate israelian, lucrase mulți ani în Europa, vinîndu-i pe liderii organizațiilor teroriste arabe care înființaseră posturi sau baze în diferite orașe europene. Vorbea fluent araba și era familiarizat cu obiceiurile arabe, deoarece era născut în Tiberias, oraș care pe vremea aceea avea o populație mixtă, formată din evrei și arabi. Kedmi lucrase întotdeauna singur ; uneori dispărea luni de zile, întrerupînd orice legătură cu centrala, ivindu-se doar după ce își îndeplinea misiunea.

Fusese grav rănit cu prilejul ultimei venituri în Europa și, după o lungă convalescență, fusese transferat la Tel Aviv, în calitate de consilier superior al lui Uri Cohen. Această funcție îl enerva, făcîndu-l să tinjească după ziua în care i s-ar oferi o sarcină mai atractivă. Îi lipsea acea atmosferă deosebită care îl inconjoară pe agentul care lucrează de unul singur, un lup singuratic. Acum, în sfîrșit, îndeplinea o astfel de misiune. Deși de scurtă durată, avea toate ingredientele după care tinjise.

Cînd sosi la Orly, nu-l aștepta nimeni. Pentru că nimeni nu știa că sosea. Din acea clipă, el urma să decidă cînd și cum va intra în contact cu membrii serviciului de securitate, dacă ar fi avut nevoie de ajutorul lor. Misiunea necesita o mare îndrăzneală și era deosebit de periculoasă. L-ar fi putut costa scump. Era însă îndoielnic că, în viitor, va mai avea vreo astfel de ocazie.

Philippe d'Astine se instalează din nou în micul său apartament din Paris de pe strada de l'Amber, în Montparnasse. Cei-lalți chiriași ai blocului cu fațada cenușie și sărăcăcioasă nu

observaseră că tinărul lor vecin lipsise câteva luni, de asemenea nimeni nu băgă de seamă că micul apartament de la etajul al patrulea care dădea spre strada îngustă era din nou ocupat.

D'Astine închiriasse apartamentul cu cîteva ani în urmă. Avea o așezare convenabilă și îi permitea să-și păstreze anonimatul. Vecinii erau retrași; putea să și moară și nimeni n-ar fi băgat de seamă pînă cînd n-ar fi intrat în descompunere. D'Astine stătea în acest apartament ori de cîte ori avea nevoie de o bază discretă și comodă la Paris. Dacă dorea să se bucure de viața nocturnă a orașului, trebuia doar să coboare strada în pantă și să dea colțul spre a ajunge într-una din numeroasele cafenele sau mici cluburi de noapte în care mustea o atmosferă de falsă veselie.

De data asta își petrecu primele zile închis în apartament într-o singurătate deplină, analizînd informațiile pe care le obținuse de la Pierre de Maline. Deși îi crezuse pe arabi niște amatori lipsiți de imaginație, aceștia îl luaseră prin surprindere cu originalitatea planului lor „Hidra”, după cum explicase de Maline cu câteva clipe înainte de a muri. O hidră cu trei capete, fiecare profesionist lucrînd după o metodă proprie. Unul din trei ar fi putut foarte bine să reușească să străpungă zidul protector al țintei. O femeie și doi bărbați. Nici unul neștiind despre existența celorlalți. Însă doar unul dintre ei ar fi cîștigat recompensa, primul care ar fi lovit ținta. Cel mai probabil cîștigător părea madame Jacqueline Charlotte. Nimeni nu și-ar fi putut imagina că o femeie cu poziția și situația socială a ei avea ca ocupație secretă omorul pentru bani.

D'Astine nu era mulțumit cu acest aranjament. Dacă, din întîmplare, n-ar fi dat peste adevăr, s-ar fi putut găsi în situația de a nu cîștiga. În primul rînd, s-ar fi expus pericolului degeaba, iar apoi s-ar fi putut să afle, în ultimul momnet, că recompensa îi fusese suflată de sub nas. În cele din urmă ar fi putut să plătească pentru cîștigător. Serviciile secrete israeliene n-ar fi renunțat niciodată la vînătoare pînă n-ar fi obținut satisfacție. S-ar fi putut să-i descopere urmele și să creadă că el era ucigașul. Ar fi trebuit să fugă tot timpul, ar fi fost hăituit tot restul vieții, în vreme ce adevăratul asasin s-ar fi aflat în siguranță, bucurîndu-se de marea sa bogăție și fiind convins că nimeni nu-l căuta.

Duminică dimineata dădu un telefon dintr-o mică florărie din apropiere, sunîndu-l pe italianul din Monte Carlo. Deși nu-și dădu numele, Boncho îi recunoscu imediat vocea.

— Îmi pare rău pentru amicul nostru.

— Era nevoie? Nota de amărăciune era clară.

— Da, replică el liniștit. Am găsit un pachet de nervi gata să cedeze. Un singur pumn în falcă și ar fi spus totul. Îmi pare rău.

Urmă o scurtă tăcere. Apoi o ușoară tuse.

— Înțeleg că dorești ceva.

— Da.

— Te ascult.

— Am nevoie de detalii despre doi oameni. Adrese, ocupații exacte, activități sociale, slăbiciuni...

— Pe scurt, biografiile, nu?

— Exact.

— Numele lor?

— O femeie din Paris. Proprietara unei case de mode. Jacqueline Charlotte.

— Oho, replică surprins italianul. Este una dintre cele mai bune.

— Totodată și profesionistă.

— Nu știam. Italianul ezită. Va dura câteva zile. Cine-i celălalt?

— Un ziarist. Jorg Gibskopf. Trăiește la Copenhaga. Se pare că hoinărește cam mult. Află toate amănuntele și dacă între ei există vreo legătură.

— În regulă. Cum dau de tine?

— Am să te caut eu.

— Bănuiesc că ai nevoie de sprijinul unuia dintre ei.

— Probabil. „Mai bine ca italianul să creadă asta”. O să-ți dau de veste.

Închise. În timp ce va aștepta informațiile, se va ocupa de alte două probleme care îi solicitau toată atenția. Își va petrece timpul studiînd personalitatea israelianului Dayan și va întocmi o listă cu toate documentele, materialele de deghizare și alte lucruri de care va avea nevoie în lunile ce vor urma.

De ani de zile preocuparea sa fusese de a-și folosi timpul liber pentru pregătirea în vederea sarcinii ce-i stătea în față. Îi era silă de amatorii care începeau să lucreze doar după ce aveau un contract. Acest gen de activitate desfășurată sub presiune era dezastruos. Un profesionist nu trebuia să depindă de bunăvoința falsificatorilor de documente. Întotdeauna trebuia să fie pregătit. D'Astine învățase din greșelile altora. Știa că efectul cumulativ al celor mai mici greșeli era adesea fatal. Învățase că un pașaport furat nu putea fi folosit prea

curind după furt. În acel moment el avea cincisprezece pașapoarte utilizabile. Avusese grijă ca între intrarea în posesia unui pașaport ori a altui document și folosirea acestuia să treacă cel puțin doi ani.

Dacă era obligat să apeleze la falsificatori, zbura pînă în America de Sud. De vreme ce nu opera în America Latină, nu exista nici o posibilitate de a se face vreo legătură între el și excelenții falsificatori care lucrau acolo. De-a lungul anilor adunase o frumoasă colecție de pașapoarte, permise de conducere, certificate de căsătorie și diplome de la diferite instituții.

Era conștient că este deosebit de greu să dai satisfacție deplină, în profesia ta, dar era hotărît să evite o cădere. Nici un detaliu nu era destul de mic spre a nu merita atenție.

După ce-și trecu în revistă colecția de documente, d'Astine fu mulțumit că-și putea schimba identitatea cu rapiditate. Acum se ocupă de cea de-a doua problemă: să afle tot ce se putea despre viitoarea victimă.

Luni dimineața, devreme, un student egiptean, pe nume Hamid Dingi, apărui la ambasada egipteană din Paris și ceru să vorbească cu atașatul militar, Aqid Asis el-Masri. Aducea vești alarmante. Seara trecută, într-o cafenea din St. Germain des Près, trăsese cu urechea la o ceartă de betivi în timpul căreia un arab făcuse unui egiptean o aluzie foarte străvezie la un complot urzit spre a-l ucide pe președintele Anwar el-Sadat. Hamid Dingi intervenise în discuție cu scopul de a afla mai multe și, deși nu obținuse alte amănunte, îl conduse pe arab acasă, aflîndu-i astfel numele și adresa.

La scurt timp după ce studentul plecă, el-Masri îl chemă pe unul din ofițerii de informații, Mahmud Ashraf, și îi relată povestea studentului. Amîndoi fură de acord că incidentul necesita investigații și că acestea trebuiau făcute rapid și eficient.

Eficiența fu resimțită de arab chiar în acea noapte. Acesta se reîntorsese la apartamentul său din Cartierul Latin la cîteva minute după miezul nopții. În timp ce se apleca să introducă cheia în broască, fu împins violent într-o parte. Cineva îl lovi în cap, în timp ce un alt atacator descuie repede ușa. Arabul fu împins în încăpere și doi bărbați solizi, pe care nu-i mai văzuse niciodată, îl urmară înăuntru.

— Cine sunteți? întrebă arabul în timp ce dădea înapoi. Teapăn de frică, privea sălbatic în jur, căutînd o cale de scăpare.

— Noi punem întrebări, spuse cel mai înalt dintre cei doi. Arabul surprinse imediat accentul egiptean și ochii i se căsară înfricoșați.

— Ce vreți? întrebă el cu gitul uscat.

— Răspunsuri, zise egipteanul. Stătea în fața arabului, care era mai scund decît el, cînd pumnul îi zbură într-o mișcare iute. Îl lovi în gît, iar acesta scoase un țipăt înecat. Forța loviturii îl zvîrli pe pat. Cel de-al doilea egiptean i se alătură primului și împreună începură să-i tragă lovituri, una după alta. Arabul se zvîrcolea de durere. La început încercă să se apere, acoperindu-și fața cu mîinile, dar fără nici un rezultat. Cei doi știau cum să-și folosească pumnii și, cînd se opriră, arabul scîncea. Din rănile de pe față îi curgea sînge.

Cei doi egipteni se așezară pe scaunele de lemn aflate în fața patului.

— Ai de gînd să vorbești?

— Despre ce? bălmăji cel bătut. Despre ce?

— Știi tu, amice, știi tu.

— Nu știu. În numele lui Alah, nu știu.

Durerea era insuportabilă. Încercă să se ridice, dar o lovitură rapidă în stomac îl făcu să se prăbușească înapoi pe pat, gemînd agonic.

— Vorbește!

— Despre ce? scîncea arabul. Măcar spuneți-mi...

— Despre Anwar el-Sadat, ciine! Egipteanul se aplecă asupra lui și îi răsuci nasul.

— Nu știu prea multe... Ceva... De la fratele meu din serviciul de informații.

— Numele fratelui tău?

— Adam Ahmed.

— Funcția?

— Nu știu... Jur că nu știu...

— Ce a spus fratele tău?

— Lucrează la un plan... Ceva în legătură cu președintele... Asta-i tot ce știu...

Îl bombardară cu întrebare după întrebare. Răspunsurile nu se schimbă. Se părea că tot ce știa erau doar aluzii. Îl loviră din nou, încercînd să scoată de la el informații detaliate, îndreptîndu-și izbiturile spre organele genitale, coaste, umeri și față, dar nu putură obține nimic în plus. Tot ce știa le spusese.

— Stors ca o lămlie, spuse egipteanul înalt spre tovarășul său.

Prietenul său încuviință din cap și se ridică încet. Privi răutăcios spre omul care scîncea întins pe podea.

— Să mergem, zise el îndreptîndu-se spre ușă. Cînd ajunseră în stradă, puteau încă auzi gemetele arabului.

După ce agenții se reîntoarseră la ambasadă și-și prezentară raportul, Ashraf discută cu Aqid Asis el-Masri.

— N-am nici un motiv să mă îndoiesc de informație, spuse Ashraf. Va trebui să raportăm la Cairo și să ne punem imediat pe treabă. Nu de alta, dar sînt capabili să trimită asasini.

— Așa se pare, încuviință el-Masri. Îmi voi scrie chiar acum raportul. Îl pun alături de al tău și le trimitem printr-un curier special.

Mahmud Ashraf dădu din cap, manifestîndu-și acordul.

— Mai am o propunere, spuse el. Aș vrea să-ți cunosc părerea. Poate că arabul știa mai multe. Poate că oamenii mei nu l-au zgîlțit destul...

— Adică?

Mahmud Ashraf tăcu o clipă. Ideea era practică, dar la un moment dat putea da naștere la complicații cu autoritățile franceze.

— Să-l aducem aici, în ambasadă, pentru un nou interogatoriu. Cum ți se pare?

— De ce nu? aprobă el-Masri. În clipa asta este singura noastră sursă.

— În acest caz, zîmbi Ashraf, avem în față o noapte lungă.

Cînd părăsi biroul atașatului militar, Ashraf le ordonă oamenilor săi să se întoarcă la apartamentul arabului și să-l aducă imediat la ambasadă. O jumătate de oră mai tîrziu, cei doi îi telefonară. Ascultă cîteva secunde înainte de a se răsuci dezamăgit spre el-Masri.

— Apartamentul este gol, mirii el. Probabil că arabul s-a speriat și a fugit.

În timpul desfășurării celei de-a treia întîlniri din ultimele zile cu Dick Coleman, la Tel Aviv, întîlniri care urmăreau să perfecteze detaliile măsurilor de securitate americane și israeliene privind vizita primului ministru în S.U.A., Uri Cohen lăsă să-i „scape” o pîrticică de informație referitoare la faptul că se formase o echipă de asasini și că, probabil, planul prevedea o serie de asasinat, atît asupra unor lideri arabi, cît și a

unora israelieni. Cînd Coleman insistă, Uri Cohen răspunse fără a-și asuma vreo răspundere.

— Ei, dacă reușesc să-i ucidă pe Begin și pe Sadat... Ascultă, ce rost are să ne pierdem vremea cu asta. Oricum, Egiptul nu mă privește. Și așa am destule pe cap.

Dîndu-și seama exact despre sensul celor spuse, Coleman izbucni în ris.

— O.K., Uri. Voi fi omul tău de legătură. Nu-mi dau seama ce urmărești, dar sînt gata să te ajut.

Schimbară zîmbete cu subînțeles. Dick Coleman era pe deplin conștient că se lăsa folosit de israelian, dar nu putea să evite asta. Uri reușise să-l înghesuie. Dacă s-ar fi întîmplat ceva și se dovedea că el știuse mai înainte și nu raportase la Washington, s-ar fi găsit într-o postură foarte dificilă. „Oricare ar fi motivul, hotărî Dick Coleman, Uri vrea ca eu să fac asta, iar eu îl voi ajuta”.

O oră mai tîrziu, de la ambasada americană din Tel Aviv pleca spre Washington un raport întocmit cu multă grijă. Raportul preciza că existau zvonuri neverificate că spionajul israelian a obținut informații despre un complot arab ce urmărea să-l asasineze atît pe președintele Egiptului, cît și alte personalități din Orientul Mijlociu, inclusiv israeliene. „Asta va ridica în picioare o grămadă de lume”, gîndi Coleman.

Mai tîrziu, în aceeași după-amiază, Uri se întîlni cu Avshalom Kedmi, care tocmai se reîntorsese de la Paris cu fața numai o rană.

— Te-au lucrat serios, zise Uri, privindu-l îngrijorat.

Avshalom Kedmi dădu din umeri. Vru să zîmbească, dar durerea de la buza superioară nu-i permise.

— Da, fu el de acord. Își cunosc meseria.

— Cine te-a acoperit?

— Ze'ev Shabar și Motti Klein se aflau în camera alăturată, explică el. Am făcut crăpături în ușă. Au văzut cum s-a petrecut totul. Dacă cei doi egipteni depășeau măsura, ar fi dat de bucluc.

— Te-a văzut doctorul?

— Da, la ambasadă.

— Totu-i în ordine?

— După cum vezi. Ridică din umeri. Pete vinete pe față și cîteva în alte locuri... Nimic. Cîteva zile, și vor dispărea.

— Au fost mulțumiți cu ce-au scos de la tine?

Avshalom Kedmi tăcu o clipă.

— Nu sînt sigur.
 — Adică?
 — După ce-am părăsit apartamentul, am rămas în mașină să supraveghem locul, explică el. O oră mai tîrziu s-au întors. Uri Cohen cîntări informația. Era limpede că egiptenii se întorseseră spre a obține mai multe informații.

— Ce crezi? Întrebă Avshalom.

— Au înghițit momeala, răspunse Uri.

Discuția le fu întreruptă de sosirea lui Yitshaq Goldberg și Yirmi Spector. Amîndoi se holbară la fața lui Avshalom, însă nici unul nu spuse nimic. Uri le prezentă pe scurt operația de la Paris și alte măsuri care fuseseră întreprinse pentru a pune la lucru serviciul secret egiptean. În scurt timp urma să înceapă să le parvină rapoarte despre mișcările serviciului de informații egiptean.

Uri tocmai începuse să discute măsurile de securitate privitoare la călătoria lui Begin cînd, brusc, ușa se deschise și în prag se arătă Avital Arnon, pe al cărui chip se putea citi o furie stăpînită cu greu.

— Uri, am citit raportul privind ultimele tale operațiuni! trînti el. Cine ți-a permis să acționezi astfel?

În cameră se așternu o liniște deplină. Uri Cohen se înroși și își strînse pumnii cu ciudă.

— Am avut o înțelegere! spuse el.

— Înțelegere, pe dracu'! Șeful serviciului se aplecă spre el cu palmele pe birou, astfel încît fața lui aproape că o atîngea pe a lui Uri.

— Am avut o înțelegere privind ideea ta. Nimic altceva. Am spus că o agreez. Trebuia să aștepti.

— N-am avut nici un motiv să cred că vei respinge planul, replică furios Uri. Ne fuge pămîntul de sub picioare. Hai să încetăm jocul ăsta de-a cine și cu ce este responsabil... Ți-e frică? Perfect. Îți voi prezenta un raport oficial în care voi arăta că hotărîrea de a acționa și responsabilitatea îmi revin mie, și numai mie! Tu nu ești amestecat în toate astea. Dacă ceva nu va merge cum trebuie, mie o să-mi cadă capul.

— Exact asta este situația ta actuală!

Cei doi se priviră fioros, apoi Avital adăugă:

— Și, pe viitor, nu uita că și capul meu poate să cadă.

— Voi ține minte. Apropo, omul nostru de încredere din exterior... ai spus că te vei interesa de asta și n-am auzit încă nimic.

— Cînd termini aici, vino în biroul meu!

În timp ce Avital Arnon se întorcea să iasă, se opri în spatele lui Avshalom Kedmi și mina lui mare i se lăsă blînd pe umăr.

— Nu vei primi o medalie pentru ceea ce ai făcut la Paris, spuse el cu o voce joasă, dar dacă ai nevoie de ceva ca să îți ușureze suferința, să-mi spui. Fără să aștepte un răspuns, părăsi biroul, închizînd ușa.

Cînd Uri intră în biroul lui Avital era așteptat de Eli Rabhan. Eli, care răspundea de activitatea agenților operativi în teritoriile dușmane, fusese chemat de Avital ca să discute despre Hanania Siani, cel care trebuia să fie rechemat din misiune din străinătate.

— Uri, înțeleg că dorești ca hotărîrea de rechemare imediată a lui Hanania Siani să fie anulată.

— Da.

— De ce?

— Siani are posibilități pe care noi nu le avem; a fost infiltrat de atîta vreme într-un serviciu de spionaj arab. Noi putem obține informații generale, explică el, dar nu amănunte. Siani le poate obține.

— Nu lucrează în serviciul lui Adam Ahmed, remarcă Eli.

— Știu asta. Dar dacă îi trimiți instrucțiuni potrivite, se va putea apropia de sursă. Nu-i așa?

Eli Rabhan încuviință.

— Știu ce înseamnă pentru Siani să mai stea încă acolo. Uri știa că asta îl îngrijora pe Eli Rabhan. Dar îl cunosc ca și tine. Nu uita că eu l-am recomandat la vremea respectivă. Sînt convins că dacă îi vei explica importanța misiunii, va fi de acord.

Eli nu se grăbi să răspundă. Era o hotărîre grea. Dorise să-l lase pe Siani să se întoarcă acasă.

Degetele îi băteau darabana pe birou, în timp ce se uita la șeful serviciului.

— Ce spui, Avital?

Arnon zîmbi.

— În ultima instanță, decizia vă aparține. Dacă doriți însă părerea mea, tind să fiu de acord cu Uri. Este greu să ai de-a face cu un astfel de om, privi spre Uri Cohen, dar problemele pe care le ridică trebuie să aibă o soluționare practică.

Eli se ridică și își împinse scaunul înapoi.

— În regulă. Am să mă ocup de treaba asta.

După ce părăsi încăperea, Avital se aplecă în față. Își curbă umerii largi și se sprijini de birou, cu capul aplecat ca un taur care atacă.

— Mulțumit?

— Nu asta este important, replică serios Uri. Problema este dacă am luat toate măsurile necesare. Sint mulțumit că ai început să vezi lucrurile la fel ca mine.

— Într-o zi vom scăpa de toate animozitățile care s-au ivit între noi.

— Dacă spui tu...

Avital Arnon nu putu să-și ascundă urma unui zîmbet.

— Am studiat raportul tău. Deși m-ai obligat să-l aprob retroactiv, recunosc că sint convins că faci ceea ce trebuie.

— N-am crezut niciodată că vei ajunge să spui asta.

Philippe d'Astine transformase apartamentul din strada de l'Amber într-o bibliotecă de studii despre Moshe Dayan. Zile întregi citise tot ce putuse să găsească, inclusiv cărțile scrise de generalul cu ochiul acoperit cu o bucată de piele neagră. Nici un amănunt nu era prea mic sau prea neînsemnat pentru a fi ignorat, căci nu se știa cum se va brodi în planul de asasinat. În timp ce citea, d'Astine făcea adnotări cu privire la diferite aspecte ale caracterului lui Dayan, înregistrînd atitudinile, distracțiile și acțiunile liderului care urma să-i devină țintă. Studie caracterul omului așa cum reieșea el din paginile cărților și din articole, reținînd totul cu atenție și rapiditate. Abia după ce va fi sigur că-l cunoaște bine pe Dayan va decide cum, cînd și în ce fel va acționa.

Țara îndepărtată unde se născuse Dayan îi era străină lui d'Astine. Despre Israel auzise numai, însă nu fusese niciodată acolo. Conform descrierii făcute de Dayan, la începutul secolului această țară era un pămînt aspru, un teren pietros cu mlaștini fetide, cu soare care pirjolea și cu ploi torențiale.

Una dintre primele cărți ale lui Dayan, *Sinai Diary*¹, indica un om inteligent, cu un stil clar și concis și cu o minte ascuțită, obișnuită să analizeze fapte și să tragă concluzii. Dar abia în ultima carte, care îi descria viața, tînărul putu să urmărească etapele ascensiunii și evoluției lui Dayan.

Fraza de început a cărții lui Dayan, *Landmarks*², îi dezvăluise caracterul și trecutul omului mai mult decît toate articolele publicate de presa internațională.

¹ *Sinai Diary* — Jurnal din Sinai.

² *Landmarks* — Repere.

Continuînd lectura, spre marea lui satisfacție găsi soluția în capitolele care relatau viața particulară a generalului și singura sa pasiune: arheologia.

În 1951, în timp ce vizita un mic oraș, Moshe Dayan dăduse din întimplare peste cîteva ulcioare antice, din secolul al IX-lea î.e.n. Pentru el aceasta fusese doar o altă verigă care îl lega de pămîntul țării. Scria: „Cînd am găsit cioburile unui vas care se spărsese, dar rămăseseră la un loc, le-am adunat cu grijă. În grădina din spatele casei mele din Zahla, mi-am construit un atelier unde păstram clei și gips pentru a lipi fragmentele între ele și acid pentru a îndepărta rămășițele de piatră și oxid de calciu care se adunaseră deasupra lor și care, în miile de ani, se lipiseră de ele. Sîmbetele și în orele tîrzii din noapte deschideam pachetele de hîrtie, spălam cioburile și le lipeam la un loc. Nu practicam sportul și nu aveam alte pasiuni. Fiecare oră liberă era dăruită antichităților. Îmi place munca fizică și am nevoie de multe ore de singurătate. Restaurînd vasele sparte, redîndu-le forma pe care le-o dăduseră olarii și gospodinele cu trei sau patru mii de ani în urmă, aveam un sentiment de creație, un sentiment de satisfacție, la fel cu cel trăit în tinerețe la Nahalal cînd, cu miinile mele, am semănat răsaduri și puieți și am ajutat vacile din grajd să-și aducă pe lume vițeei“.

Philippe d'Astine așeză cartea deschisă cu fața în jos. Se ridică și se plimbă înainte și înapoi prin cameră, pierdut în gînduri. Se părea că aici, în acest pasaj, descoperise ceva care într-adevăr îl putea ajuta. Reveni la masă, ridică volumul și sublinie pasajul cu un creion albastru.

„Iată o posibilă momeală, murmură el, de parcă ar fi vrut să asculte sunetul unei voci care să-i răspundă la cele spuse. Asta este soluția!“

Brusc, izbucni în ris. Gîndul care îi trecuse prin minte începuse să prindă formă. Amănuntele mai trebuiau cizelate, dar știa că se află pe calea cea bună.

Îl năpădi o senzație de oboseală. Ochii îi erau iritați după orele de lectură.

Se întinse pe pat și adormi așa îmbrăcat cum era. Se trezi la miezul nopții, luă din nou cartea și citi iar pasajul subliniat cu albastru. Continuă să citească, subliniind și alte pasaje care aveau legătură cu primul. Făcea asta cu entuziasm

tăinuit, ca cineva pe cale să termine un careu de cuvinte încrucișate complicat. Dimineata, devreme, adormi din nou.

Se trezi la ora zece și se viri sub duș, unde stătu mult timp, așa cum îi era obiceiul. La unsprezece ieși și se duse la florăria de la colțul străzii, pentru a-l suna pe italian. Fu obligat să aștepte; o femeie cu forme generoase purta o conversație zgomotoasă cu cineva. Așteptă răbdător pînă ce telefonul fu liber, apoi trebui să aștepte și mai mult pînă cînd putu să-l găsească pe prietenul său. În cele din urmă reuși.

— Hello! Era vocea lui Boncho.

— Ai reușit? întrebă el.

— Da.

— Te ascult.

Boncho descrie destul de amănunțit ce descoperise despre Jacqueline Charlotte. Oamenii lui își făcuseră treaba pînă la capăt. Reținu unele amănunte: adresa de acasă; adresa de la serviciu; trăsăturile de personalitate. Boncho sublinie că nivelul profesional și experiența în lumea modei o introduseseră și într-o altă sferă de activitate. O sferă în care lucra ocazional.

— Este mortală?

— Absolut, accentuă italianul. Nu se știe aproape nimic despre ea.

— Se poate face dragoste cu ea?

Hohotul de ris al italianului îl luă prin surprindere.

— Să nu încerci!

— De ce nu?

— Este lesbiană. Trăiește cu un model de culoare, pe care o cheamă Dorothy. O americană. Superbă...

Philippe d'Astine se gîndi o clipă.

— Știi ceva despre relațiile lor?

— Nu-i nici un secret, replică Boncho. Păcat că nu te interesează rubricile de scandal. Vei găsi acolo material din belșug. Totodată, se pare că americancei îi plac și bărbații. Asta a generat unele izbucniri din partea lui Jacqueline. Odată a sărit la un fotograf care se interesa de Dorothy.

— Și despre Gibskopf ce știi?

— Un ziarist cu renume în domeniul lui, răspunse Boncho. Expert în asasinate. Se crede că are legături cu cercuri apropiate unor organizații teroriste. Nu i se cunoaște originea.

Însă nu-i născut în Danemarca. Operează ocazional, cînd prețul este enorm. Despre madame Charlotte se cunoaște că folosește otrava. El este expert în explozive. Îl plasează în echipamentul pe care îl are. Uneori un aparat de fotografiat. Alteori un magnetofon.

— Există vreo legătură între ei?

— Nu. Cel puțin n-am descoperit. Se poate să se fi întîlnit. Dar nici unul nu bănuiește că au ceva comun.

Boncho dădu și alte amănunte despre ziarist. Reședința o avea în Copenhaga. De acolo călătorea prin Europa. Italianul avea numele cîtorva ziariști cu care acesta se asociase și preciză ziarele în care publica în Danemarca.

— Bună treabă, spuse d'Astine.

— Mai ai nevoie de ceva?

— Da. Vocea îi era înceată, aproape o șoaptă, dar italianul simțea că cererea era importantă.

— Folosește-ți legăturile pe care le ai. Italianul știa că se referă la diferitele servicii de poliție, de la Interpol pînă la serviciile de spionaj. Boncho avea informatori de încredere peste tot, pe care îi plătea.

— Ce vrei să știi?

— Dacă răsufală ceva, îi explică d'Astine răbdător, dacă intră în atenția cuiva. Orice amănunt, cît de neînsemnat, pentru mine este foarte important. N-am încredere în puterea de a tăcea a arabilor.

Italianul tăcu cîteva secunde.

— Trebuie să știu sub ce nume te cunosc arabii, spuse el în cele din urmă. Dacă răsufală ceva, se va ști numele. Va fi mai ușor pentru mine să descopăr desconspirarea.

— De data asta este ceva neobișnuit. Fenix.

— Fenix?

— Da.

— N-am să uit. Acum, dacă mai ai nevoie de ceva...

— Am să te caut în curînd. Două săptămîni, poate mai mult. Stai tot acolo?

— N-am nici un motiv să plec. Voi fi aici.

Apoi tînărul tăcu, se întoarse în apartament și își pregăti tacticos o masă ușoară. Adîncit în gînduri, minca absent. Avea de luat o serie de hotărîri înainte de a putea să-și îndeplinească obligațiile pe care le avea față de arabi.

Din nou fu năpădit de o senzație de oboseală, ca și cum ar fi terminat o activitate fizică istovitoare. Orele lungi de studiu îl epuizaseră. Se dezbracă și intră în baie. Întii se bărbieri, apoi lăsă apa să-i curgă pe trup, făcând toate astea în timp ce elabora un plan de acțiune.

După ce ieși, trase obloanele, cufundind apartamentul în beznă, se întinse pe pat, închise ochii și căzu într-un somn adânc. La cinci dimineața se trezi odihnit. Făcu un timp gimnastică, bucurându-se de senzația dată de mișcarea fizică, apoi făcu încă un duș, și-și pregăti cafeaua. În vreme ce o sorbea, își trecu în revistă pașapoartele și alese unul american. Purta numele lui Jeramiah Austin, arhitect, treizeci și șapte de ani. Examină fotografia lipită pe pașaport. Tot ce avea de făcut era să adauge o mustață blondă, stufoasă, și o pereche de ochelari cu ramă de baga. Pentru a îndulci linia ascuțită a maxilarului, introduse între obraz și gingie suporturi de plastic. Imediat ce obrații subți i se împliniră, iar fălcile îi deveniră plinuțe, asemănarea cu fotografia fu perfectă. Arhitectul american era gata să iasă în lume.

În aceeași zi, la două și jumătate după-amiază, pe aeroportul din Copenhaga ateriza un avion al companiei SAS. Printre pasageri se afla și un anume Jeramiah Austin, un american deșirat și zimbăreț. Îmbrăcămintea îi era elegantă, dar fără să iasă în evidență, după moda tinerilor. Pe umăr îi atârna un aparat de fotografiat Pentax, iar în mână purta o mică valiză de piele. De la aeroport luă un taxi pînă la un mic hotel din centrul orașului, unde ceru o cameră, prezentîndu-se jovial drept un turist care venise să descopere orașul lui Hans Christian Andersen. O dată cazat, începu să frunzărească cartea de telefon, căutîndu-l pe Jorg Gibskopf. Nereușind să găsească vreun număr, se hotărî să telefoneze la redacția unuia dintre ziarele care publicau din cînd în cînd reportajele ziaristului. Centrala îi făcu legătura cu o secretară care îl informă că actualmente ziaristul se află la Berlin și nu se va întoarce decît peste cîteva zile.

— Ce păcat! Vocea avea o notă de regret. Vin de departe și speram să-l întîlnesc. Glasul îi suna plăcut și prietenos, iar secretara reacționă identic.

— Vă pot ajuta cu ceva? întrebă ea.

— Poate că puteți. Ar fi posibil să-mi dați adresa lui?

— Mister Gibskopf nu are apartament în oraș. Stă într-un hotel. Asta explică de ce nu-i găsiți numele în cartea de telefon.

— Am un mic pachet pentru el de la un prieten comun, zise el. Am promis să i-l dau. Voi sta însă doar cîteva ore.

— Puteți să-l lăsați la noi sau la hotelul unde locuiește.

Îi dădu amîndouă adresele. Memoriză repede numele și adresa hotelului.

— Bănuiesc că asta este adresa sa permanentă, observă el ca și cum ar fi stat pe gînduri.

— Da, are un apartament acolo.

La scurt timp după aceea, Jeramiah Austin ieși din hotelul unde se cazase. Cunoștea bine Copenhaga. Era un oraș care îl lăsa rece. Îl găsea mohorit și monoton, însă de data asta nu căuta nici o distracție. Hotelul în care locuia Gibskopf se afla la o distanță de trei blocuri de al lui. Rămînea o singură problemă minoră: numărul apartamentului ziaristului. Deoarece nu dorea să atragă atenția punînd prea multe întrebări, se hotărî să rezolve problema în felul lui.

În timp ce mergea de-a lungul străzii, trecu pe lingă o librărie și, aruncînd ochii în vitrină, zări o grămadă de ziare pentru care scria Gibskopf. Intră în magazin și vreme de cîteva minute cotrobăi prin rafturi. În cele din urmă alese o carte de basme a lui Hans Christian Andersen. În timp ce vânzătorul i-o împacheta grijuliu în hîrtie colorată strălucitoare, tînărul american întrebă dacă se putea folosi de comisionarul lor pentru a trimite cîteva ziare unui prieten care stătea într-un hotel. Dat fiind că era presat de timp, ar fi considerat aceasta un mare serviciu.

— Nici o problemă, spuse zîmbînd vânzătorul ce remarcase bancnota mare pe care clientul o împinsese peste tejghea. Sîntem gata oricînd să dăm o mînă de ajutor.

Alese două ziare; vânzătorul i le înveli în aceeași hîrtie de împachetat colorată pe care o folosisese pentru carte.

— Pentru cine sînt? întrebă vânzătorul.

— Mister Jorg Gibskopf, răspunse americanul și dădu adresa.

— În două ore ziarele vor fi distribuite. Comisionarul le va lua cînd va face ultimul drum. Își privi ceasul. Vor fi acolo în jurul orei șase.

Austin îi mulțumi și, luindu-și cartea cu basme de Andersen, părăsi magazinul. Se opri nu prea departe, la o cafenea, și despachetă cartea de basme. Din cauză că le știa atât de bine, nu întâmpină greutăți în descifrarea textului, nici chiar când dădu peste cuvinte daneze pe care nu le cunoștea. La șase și jumătate își achită nota de plată și părăsi cafeneaua. Hotelul lui Gibskopf se afla chiar după colț.

Avea o fațadă de modă veche, ornamentată și era foarte cunoscut de turiști. Jeramiah Austin privi prin hol, apoi se apropie de recepție. Cei doi funcționari erau ocupați cu un grup de turiști germani, așa că avu destulă vreme să privească la căsuțele poștale deschise. Descoperi imediat hîrtia de ambalaj înflorată. Ziarele se aflau în căsuța care purta numărul 302, apartamentul lui Jorg Gibskopf.

Mulțumit de succesul obținut, Jeramiah Austin se întoarse la hotelul său, își luă cina în micul și deosebit de plăcutul restaurant al acestuia. Își încheie masa cu băutura sa favorită, Bacardi și Coca-Cola. La unsprezece noaptea reveni la hotelul unde locuia ziaristul. Urcă în lift împreună cu două doamne în vîrstă, turiste din Carolina de Nord, care sporovăiau una cu alta și-i aruncau zimbete. Ascensorul se opri la etajul trei, iar el ieși. Se găsi într-un coridor larg, acoperit cu o carpetă purpurie și cu tavanul lambrizat cu lemn închis la culoare. Camera 302 se afla la capătul coridorului.

Tinărul se duse de-a dreptul acolo. Ușa avea două broaște; una fusese vizibil montată la solicitarea locatarului. Străinul scoase din buzunar o pînză de bomfaier scurtă, de oțel. Latura zimțată îi fusese pilită. Începu să lucreze rapid. Împinse lama flexibilă de oțel în broasca de sus. Degetele percepeau vibrațiile lamei care apăsa resorturile broaștei, pînă cînd acestea se aliniară. Limba broaștei lunecă înapoi și se fixă în această poziție. Deschiderea broaștei de la clanță fu și mai ușoară. Apăsă clanța și ușa se deschise. Se prelinse iute în apartament și încuie ușa.

Un bec mic aflat deasupra ușii principale rămăsese aprins. Deși lumina era slabă, putea vedea întreaga încăpere în care se afla. Era de o ordine desăvîrșită. „Frumos loc“, gîndi el. „Simplu, însă cu gust“.

Prioritatea numărul unu fu să verifice schema apartamentului. Traversă rapid camera. La dreapta se afla dormitorul, care și el era îngrijit. Se părea că Jorg Gibskopf era un om căruia îi plăcea ordinea. La stînga dormitorului se aflau toaleta

și dușul. În față văzu o bucătărioară în care se afla un mic frigider, un reșou și cîteva ustensile de bucătărie.

În peretele din fund era practică o fereastră largă. Traversînd spre ea, găsi șnurul draperiei pe care o trase, acoperind geamul. Apoi aprinse lumina.

Lîngă ușa dormitorului se afla o bibliotecă mare încărcată cu sute de cărți: literatură clasică, modernă și un grupaj deosebit de cărți politice și despre terorism. Era limpede că Gibskopf avea gusturi variate.

Austin se apropie de biroul ziaristului. Se așeză și începu să deschidă sertarele. Primul de deasupra conținea foi de hîrtie. În cel de-al doilea găsi ceea ce căuta. Informațiile lui Pierre de Maline se dovedeau exacte. Era o mapă de piele care conținea zeci de decupaje de ziar aranjate în ordine cronologică. Toate priveau un singur personaj: Moshe Dayan.

Tinărul zîmbi admirativ. Cît de minuțios era Gibskopf. „Un adevărat profesionist“, cugetă el.

Din spusele italianului, trebuia să găsească dovezi clare despre metoda de acțiune a lui Gibskopf. Boncho spusese că folosea explozivi care transformau un aparat de fotografiat sau un magnetofon într-o bombă. Dacă așa stau lucrurile, arabii avuseseră dreptate cînd mizaseră pe el. Ca ziarist, putea să capete acces aproape oriunde fără să nască nici o suspiciune, putea să plaseze o bombă mică și sofisticată și să se retragă fără a fi observat.

În sertarul de jos, Jeramiah Austin dădu peste o schemă care indica detaliat modul de transformare a unui magnetofon într-o bombă. Pentru a-și îndeplini misiunea, tot ceea ce avea de făcut Gibskopf era să participe la o conferință la care era programat să vină ministrul de externe israelian, să introducă în sală magnetofonul printre aparatele celorlalți ziariști și să plece. Conform schemei, mecanismul de ceasornic se afla sub rola dreaptă. La două minute după începerea funcționării magnetofonului, urma să fie activat micul detonator și, prin urmare, să fie detonată bomba de plastic introdusă în carcasă. Puteau fi loviți mulți oameni, dar ținta s-ar fi aflat printre primii.

În sertar Austin găsi mai multe decupaje recente privind mișcările lui Moshe Dayan. Un comunicat de presă care anunța că ministrul israelian ar putea să aibă o serie de întîlniri cu miniștrii Pieții Comune era încercuit cu creion roșu. Austin zîmbi. Deci, zona de acțiune a lui Gibskopf urma să fie Europa.

Dedesubtul acestor decupaje găsi ceea ce căuta: un pachet mare cu fotografii care îl arătau pe Gibskopf în compania a diferiți oameni cărora le luase interviuri în ultimii ani: Gibskopf cu personalități proeminente — șefi de guverne, miniștri, industriași, oameni de cultură și filozofi ai Noii Stîngi. În fiecare fotografie apărea chipul lui Gibskopf.

Austin îi studie înfățișarea. Gibskopf părea să aibă în jur de patruzeci și cinci de ani. Avea o față lungă, aspră, puternic cutată. Era greu să-i stabilești culoarea părului. Putea fi un amestec de blond cu argintiu. Barba îi era tunsă și potrivită cu grijă, încît părea falsă. Expresia arăta hotărîre, încăpăținare chiar. Era înalt și cu spatele drept, iar șoldurile păreau a fi destul de mari.

Tinărul începuse să memoreze trăsăturile lui Jorg Gibskopf. Curînd, cărările lor se vor încrucișa și va trebui să-l recunoască dintr-o privire, ca și cum ar da din întîmplare peste o veche cunoștință al cărei chip apărea familiar chiar și într-o mare aglomerație.

Grijuliu, așeză la loc, așa cum fuseseră înainte, fotografiile, hîrțile și mapa de piele. Se îndreptă și inspiră adînc, ca și cum ar fi încercat să risipească tensiunea ce se acumulasese în el. Abia după aceea privi la ceas. Era unsprezece și jumătate. Înainte de a părăsi apartamentul privi în jur, spre a se convinge că totul era în ordine. Gibskopf era un tip foarte organizat și cu siguranță ar fi observat și cea mai mică schimbare. Austin stinse lumina, traversă spre fereastră și trase draperia în poziția inițială.

Crăpă ușa și, privind iute de-a lungul coridorului, văzu că era pustiu. Deschise ușa larg și ieși. Cu ajutorul pinzei de bomfaier încuie cele două broaște și, cîteva minute mai tîrziu, era în drum spre hotelul său.

Avionul companiei SAS decolă spre Paris la ora nouă, a doua zi dimineața. Tinărul stătea în partea din spate a avionului, cu ochii închiși, concentrat asupra următoarei sale acțiuni.

Și-l aminti pe de Maline descriînd planul arab ca o hidră cu mai multe capete. Mda... erau cam multe capete. Le va reteza pînă ce va rămîne doar unul. Al lui... Trei milioane de dolari... O recompensă prea bună.

De îndată ce luă decizia de a solicita ajutor serviciilor de poliție și de spionaj din diferite țări europene, Avital Arnon

adăugă echipei sale încă doi oameni: ajutorul de comisar Akiva Novik, din poliția israeliană, și Gad Erez, din serviciul de informații. Puțin cîte puțin, datorită efortului comun al acestor doi oameni și al diferiților membri ai secției de supraveghere care operau în Europa, la centrală începură să sosească informații. Serviciile de poliție și de spionaj din Roma, Bruxelles, Amsterdam, Bonn, Paris și Londra, care primiseră nu o singură dată ajutor din partea Israelului, dădeau sprijin pentru obținerea de informații despre mercenarii europeni. Instrucțiunile erau clare: „Stringeți toate informațiile referitoare la mercenarii cunoscuți a fi implicați în asasinat politice“.

La Tel Aviv fusese înființat un stat-major special, condus de Yitshaq Goldberg. Acesta era împuternicit să solicite orice om sau compartiment din serviciul de informații israelian, fără a mai trece prin procedurile obișnuite. Rapiditatea era esențială, dacă se dorea neutralizarea inamicului.

Pe măsură ce din diferitele capitale europene soseau listele mercenarilor, Goldberg le parcurgea, eliminînd numele celor care era clar că se aflau în afara jocului, lăsîndu-le pe celelalte pentru verificări ulterioare.

Interesul lui Goldberg fu atras de una din persoanele menționate în lista sosită de la Paris. Era descrisă ca francez de origine italiană, care își schimba frecvent numele și locul de domiciliu. În anii '50 se aflase sub supraveghere în legătură cu cel puțin două asasinat politice. Totuși, nu exista nici o dovadă care să susțină bănuiala. Mai tîrziu, în a doua jumătate a anilor '60, era considerat ca intermediar, medîind contracte pentru care primea o primă substanțială. Yitshaq Goldberg îi încercui numele.

După ce termină de triat comunicările, Yitshaq Goldberg convocă o ședință. Participanții se treziră în fața unei planșe mari, pusă pe perete, care cuprindea numele diferiților suspecti împărțiți pe zone de operațiuni. Oamenii ascultară cu atenție în timp ce Yitshaq vorbea.

— Nu-mi fac nici o iluzie. În acest stadiu nu putem decît să scotocim la suprafață, dar există cîteva lucruri pe care le cunoșteam. Întîi, arabii au încercat să recruteze un ucigaș pe nume Hans Kirschenberg. Acesta, din motive încă neelucidate, a încercat să ne vîndă informația și a plătit pentru asta cu viața. Al doilea, știm că Adel el-Magrabi avea nevoie de un intermediar pentru a-l pune în contact cu asasinii europeni. Noi credem că în acest caz negociatorul a fost un francez numit Pierre de Maline. Din nefericire, nu avem nici o posibi-

litate de a verifica acest lucru, deoarece nu mai trăiește. Totuși, știm că, înaintea ultimei sale întâlniri cu arabii, de Maline a zburat la Monte Carlo. Încă nu știm pe cine a întâlnit acolo, dar putem face câteva presupuneri. Una este că, după ce neamțul a fost lichidat de arabi, aceștia și-au intensificat presiunile asupra lui de Maline pentru a găsi un alt om, unul mai capabil și mai eficient. S-ar fi putut ca francezul să fi auzit de cineva din Monte Carlo potrivit pentru această treabă. Altă motivație nu putem găsi acestei călătorii. Credem că pînă în prezent asta constituie problema-cheie.

— Bănuiesc că în minte ai un suspect, spuse Uri.

— Chiar așa. Yitshaq arată spre planșă. Acest om, despre care ne-a dat o informație poliția din Paris, mi-a atras imediat atenția. Avem de-a face cu un individ în jur de cincizeci de ani, probabil chiar mai în vîrstă. Pînă în urmă cu cincisprezece ani a fost considerat ca activ în problema asasinatelor. Pe măsură ce a îmbătrînit și nu a mai făcut față, se pare că s-a hotărît să se retragă. Dar contractele continuau să-i sosească și și-a dat seama că ar putea să le îndeplinească folosind un om mai tînăr. Nu cunoaștem unde se află în prezent. Consemnul asupra lui a fost ridicat cu ani în urmă. Însă de Maline a zburat la Monte Carlo. De ce?

Îi privi pe cei din jur așteptînd parcă un răspuns, dar aceștia preferară să-l lase să-și dezvolte teoria.

— Bun, continuă el, să zicem că eu sînt de Maline. Trebuie să găsesc repede un asasin profesionist și nu am omul necesar. Ce-aș face? Evident că m-aș îndrepta spre altcineva care se ocupă cu negocierile...

Uri Cohen se ridică, ocoli masa și se duse la planșă. Examină o clipă informațiile de pe ea. Apoi se întoarse la locul său și se așeză.

— Să presupunem că sînt de acord cu teoria ta. Vrei să spui că ne-ar trebui o altă sursă care să ne ajute să descoperim identitatea asasinului nostru?

— Da, răspunse liniștit Yitshaq Goldberg. Asta este concluzia mea. Își deschise servieta de piele și scoase un teanc de file dactilografiate pe care le împărți grupului. După cum veți vedea, explică el, aici există două părți. Prima cuprinde numele suspectilor pe care considerăm că ar trebui să-i cunoaștem mai îndeaproape. Cea de-a doua se referă la negociatorul necunoscut. Fiecare aveți posibilități și oameni. Puneți-i la treabă. Și măriți presiunile asupra contactelor europene pe care le aveți.

Uri Cohen se ridică.

— Vreau să vă spun ceva înainte de a pleca. După cum știți, lucrăm contra cronometru și acționăm în țări unde, din motive politice, nu vom găsi întotdeauna un răspuns binevoitor. Din această cauză, s-ar putea să fiți obligați să folosiți metode neortodoxe. S-o faceți!

În ultimele zile, Philippe d'Astine stătuse foarte puțin în apartamentul din strada de l'Amber. De la reîntoarcerea lui Jeramiah Austin de la Copenhaga, vizitase zilnic arhivele diferitelor ziare și reviste, concentrîndu-și atenția asupra articolelor de scandal care comentau cele ce se petreceau în „înalta societate”. Numele Jacquelinei Charlotte apărea frecvent.

Informațiile lui Boncho se dovedeau exacte. Jacqueline Charlotte era o femeie de societate în sensul cel mai adevărat al cuvîntului. Femeie vivace, antrenantă și foarte sociabilă, pătrundea în cele mai diferite cercuri. Nici o ușă nu-i era închisă. În plus, avea un renume deosebit în lumea modei franceze, unde era privită ca un expert de frunte în descoperirea și formarea celor mai bune modele. Fotografiiile o prezentau ca fiind o femeie de mare farmec și senzualitate.

Citind printre rînduri, d'Astine găsi aspecte foarte puțin voalate privindu-i viața particulară. Unul dintre articole observa că, dacă n-ar fi existat casele de mode, madame Charlotte ar fi trebuit să le inventeze pentru a-și asigura o sursă de iubite tinere și frumoase.

În ultimele săptămîni găsi fotografii ale ei în compania unei superbe tinere de culoare, o americană pe nume Dorothy Brown. Aceasta era descrisă ca o stea în ascensiune, lansată de madame Charlotte; succesul îi era asigurat atîta timp cît aceasta accepta să-i acorde atenție. Într-un alt articol de scandal găsi o referire despre o ceartă între madame Charlotte și modelul ei numărul unu. Madame Charlotte se împotrivise erin-cen unei aventuri a lui Dorothy Brown cu un bărbat al cărui nume nu era menționat. Articolul făcea aluzie la faptul că între cele două femei exista ceva mai mult decît o prietenie.

Articolele din ziare îi sugerară lui Philippe d'Astine o idee. Italianul îi dăduse atît adresa casei de mode, cît și a locuinței lui madame Charlotte. Restul era simplu.

În iulie, Cairo este sufocant. Seamănă cu un cuptor uriaș care emană val după val de căldură înăbușitoare. Tensiunea

dintre Egipt și celelalte țări arabe crescuse și se intensificase la fel ca și căldura. Încercările secrete vizînd crearea de disensiuni între Egipt și Israel nu conteneau. Atacurile se întetisau după ce în Egipt fuseseră arestați trei oameni bănuți de a fi fost trimiși să-l lichideze pe președintele Sadat.

Între timp, de la Paris și Washington sosiră rapoarte în care se arăta că se pune la cale o nouă încercare de asasinare a lui Sadat, folosind ucigași europeni. Raportul de la Paris era cel mai convingător; venea atît de la Aqid Asis el-Masri, atașatul militar, cît și de la Mahmud Ashraf, reprezentantul spionajului. Raportul de la Washington era mult mai evaziv. Vorbea pur și simplu despre zvonuri care trebuiau încă verificate.

Fariq Ariz Urabi, șeful serviciului de informații, raportă ministrului de război, Abdul el-Ghani Gamassi. În timpul discuției, Urabi îi spuse ministrului de război că deja ordonase agenților săi de la Paris să dea de urma lui Adel el-Magrabi, pentru a-l interoga.

După această întîlnire, de la cabinetul ministrului de război fură trimise noi ordine serviciului de informații, iar la căderea serii se transmisera dispozițiile și cadrelor care acționau în diferite zone ale Orientului Mijlociu, Europa și Statele Unite. Mașina spionajului egiptean se pune în mișcare cu toată viteza.

Agenții israelieni și egipteni se răspîndiseră aproape simultan în Europa. Misiunea lor era de a-l găsi pe Adel el-Magrabi.

La Washington, un reprezentant al ambasadei Egiptului contactă un cadru superior al secției pentru Orientul Mijlociu a Departamentului de Stat. Funcționarului american i se spuse că Egiptul dorea să cunoască sursa din care proveneau datele referitoare la tentativa de asasinat, astfel încît să poată evalua informația.

După discuții lungi purtate la Washington între funcționarii americani, fură trimise instrucțiuni lui Dick Coleman la Tel Aviv. A doua zi dimineața el îl contactă pe Uri Cohen și-i explică situația. Uri se întoarse la sediul serviciului de securitate și, după consultări cu Avital Arnon, hotărîră ca americanii să-i spună reprezentantului egiptean că sursa era un israelian.

Vineri, 15 iulie, la Tel Aviv sosi un mesaj care-l făcu pe Yitshaq Goldberg să sară în sus. Fuseseră obținute date că un

director de bancă din Zürich primise o sumă importantă de la un arab pentru facilitarea depunerii unei sume uriașe de bani în contul unui client anonim. Raportul, care înainte ar fi putut să pară doar bîrfă amuzantă, îl făcu pe Goldberg să dea buzna spre biroul lui Uri Cohen. Uri citi raportul, apoi ridică privirea:

— Adel el-Magrabi !

— Exact. El a făcut depunerea în contul necunoscutului.

La scurt timp spre Paris plecă o telegramă care îl instruia pe Yaki Spillman să-l trimită pe Motti Klein la Zürich, spre a verifica informația și a obține noi amănunte.

Oamenii obișnuiți văd lumea modei ca pe ceva fascinant, îndepărtat și intangibil. În fond, cei din interior — modele, creatori, confecționeri, fotografi și mulți alții — trudes și asudă de parcă ar face nu se știe ce muncă grea, însă din depărtare picăturile de sudoare par pietre nestemate. Este o lume închisă, în care intri cu dificultate și unde o dată intrat este greu să pleci, deși prestigiul poate să dispară peste noapte. Doar cei mai buni, cei cu talent deosebit și norocoși se mențin, adesea agățîndu-se cu unghiile de treptele succesului.

Parisul, liderul tradițional al ultimei mode, întîlnise în ultimii ani un rival: giganticul New York. Pentru prima dată creatorii americani se răzvrătiră împotriva tiraniei modei pariziene, lansîndu-se pe cont propriu. Nu-i mai puțin adevărat, existau încă modele americane care socoteau că pentru a avea succes în Statele Unite era necesar să-ți începi cariera la Paris. Una dintre acestea era Dorothy Brown, care venise la Paris din Chicago. Era înaltă și zveltă, avînd un trup cu rotunjimi delicate și o piele de culoarea cafelei cu lapte. Mergea în așa fel, încît părea că plutește și nu că umblă.

Chipul îi era izbitor de frumos, cu fața prelungă și ochi mari, căprui. Dorothy se născuse în ghetoul negrilor din Chicago. Nu și-a cunoscut niciodată tatăl. Incapabil să facă față unei și mai mari responsabilități în sărăcia care creștea, acesta își părăsise familia cînd fetița împlinise o săptămînă. Mama ei acceptase plecarea cu indiferență și resemnare. De-a lungul anilor, ea și cei cinci copii ai ei fuseseră întreținuți de ajutorul social. Apoi, într-o bună zi, mama lui Dorothy își pierdu mințile. Luînd-o în brațe pe Dorothy, care avea trei ani, se duse la biserica din apropiere și se așeză pe trepte. Neluînd în seamă zăpada care cădea, stătuse și cîntase imnuri, stringînd la piept copilul care îngheța.

Dorothy ar fi murit dacă n-ar fi trecut pe acolo preotul. Așa, se alege cu o pneumonie și fu trimisă la spitalul orașesc. Mama ei fu internată la balamuc.

Cînd Dorothy împlinise cinci ani, îi muri mama. Fu dusă de la o instituție la alta, cu șederi ocazionale în casele de copii. Viața printre ai ei îi fusese grea, deoarece avea pielea de culoare mai deschisă decît a lor. Se uitau la ea și apoi o luau peste picior, spunîndu-i că în vine îi curge sînge de alb. N-a știut niciodată a cui fusese sau de unde era.

La cincisprezece ani se transformase brusc dintr-o adolescentă înaltă și slăbuță, într-o femeie de o rară frumusețe. Atunci descoperise bărbații sau, mai curînd, ei o descoperiseră pe ea. Avea șaptesprezece ani și lucra în studioul fotografic al firmei „Field's” cînd o remarcă un fotograf profesionist. Acesta îi spusese cît de frumoasă era și se oferî să-i facă fotografii. Fu de acord. Din clipa în care fotografia îi apărî într-o mică revistă lunară, fu obsedată de dorința de a deveni model.

Apărî în parade ocazionale ale modei și, din cînd în cînd, o agenție îi aranja cîte un contract pentru fotografii. Dacă ar fi rămas în Statele Unite, probabil că în cele din urmă ar fi avut succes, însă era nerăbdătoare. Ajunse la convingerea că dacă s-ar duce la Paris, ar fi descoperită și, astfel, o dată cunoscută, și-ar putea croi drum în elita din New York. Așa că făcu economii și, în vara anului 1976, plecă în Franța.

Nimeni nu-i spusese (bineînțeles, nici ea nu întrebă) că, vara, la Paris, este sezon mort pentru modele. Baniî i se duseră imediat. Pînă în toamnă îi mai rămăseseră cîteva dolari și începu să-i fie teamă. Strada îi oferea posibilitatea de a trăi cu condiția să vrea să se prostitueze.

Ciocăni de nenumărate ori la ușile caselor de mode, așteptînd ore întregi, doar pentru a fi refuzată. Își găsea refugiul în vise, în care se vedea bogată și plină de succes. Între timp, veni frigul. Ultimele frunze căzură încet, iar ramurile se încovoiau sub rafale de vînt rece, care o pătrundea pînă la oase. Zilele șederii în hotelul prăpădit în care locuia erau numărate. Deja proprietarul îi spusese de cîteva ori că trebuie să plătească sau să plece.

Într-o dimineață, la o cafenea din St. Germain des Près, întîlni un alt model, o franțuzoaică micuță, pe nume Jeanette, căreia nu-i lipseau nici ideile, nici mijloacele de trai. Cînd nu putea trăi din activitatea de model, își rotunjea venitul făcînd trotuarul fără nici o remușcare. Jeanette îi apărî lui Dorothy ca o rază de lumină. Ea observă privirea infometată din ochii

strălucitori ai fetei cu pielea ciocolatie și îi oferî o cafea și un corn.

— Ascultă, Dorothy, spuse ea brusc. La madame Charlotte se caută un model de culoare pentru fotografierea costumelor de baie care vor apărea anul viitor. Dorothy dădu obosită din umeri.

— N-am nici o șansă.

— Cel puțin să încercăm, o îndemnă Jeanette. Ești frumoasă! Ca o panteră neagră!

„Vorbe de stradă”, gîndi Dorothy. Închise ochii îngrozitor de obosită, dorînd doar să lunece încet și ușor într-un somn fără de sfîrșit.

Dar Jeanette era insistentă. Într-o străfulgerare se hotărîse să considere soarta acestei nespuse de frumoase fete de culoare ca pe o provocare personală. Dacă ea însăși nu avea succes, cel puțin putea încerca să facă ceva pentru Dorothy. Pînă la madame Charlotte o duse aproape cu forța.

Acolo așteptau deja cîteva modele de culoare, femei din întreaga lume: S.U.A., Brazilia, Porto Rico și Africa, cele mai multe fiind la fel de infometate de hrană și succes ca și Dorothy. Jeanette aruncă o privire evaluatoare asupra tinerelor femei și conchise că nici una din ele nu era egală cu cea pe care o adusese ea.

Puțin înainte de ora unu, fură poftite într-un birou, o încăpere mare, cu multe covoare și decorată cu opere de artă neprețuite. Secretara încercă s-o împiedice pe Jeanette să intre înăuntru cu Dorothy, dar aceasta trecu autoritar peste ea.

— Sînt impresara ei, spuse ea sfidător. Este modelul pe care îl căutați!

Madame Charlotte stătea într-un fotoliu transparent, părăind suspendată în spațiu. La patruzeci și doi de ani era încă frumoasă. Avea păr roșu aprins, care îi accentua albeața pielii și ochii mari, verzui, ca de pisică, ce se măriră și mai mult cînd se opriră asupra fetei. Lunecă din fotoliu și dădu ocol de două ori tinerei înainte de a spune ceva. Cînd vorbi, vocea îi era joasă și guturală, avînd parcă o foarte ușoară formă de răgușeală.

— Cum te cheamă?

— Dorothy, replică fata, simțîndu-se jenată. Dorothy Brown.

— Și ea cine-i? Madame Charlotte arată spre Jeanette.

— Sînt impresara ei, interveni rapid Jeanette.

— Vreau să-ți angajez fata, spuse madame Charlotte.

Deși îi auzise vorbele, Dorothy simți că încăperea începe să se învîrtească cu ea, mai mult din cauza foamei decît din alte motive. Jeanette veni repede lingă ea, sprijinind-o pînă ce mintea i se limpezi.

La început, madame Charlotte o trată pe Dorothy de pară nici n-ar fi existat. Ocazional, îi dădea mici lucruri de făcut, însă continua s-o trateze cu răceală, o răceală ce friza disprețul. De fapt, era o apropiere calculată. Îi permitea lui Dorothy să-și cîștige existența, dar se asigura că aceasta nu avea nici cea mai mică iluzie că era un succes.

Iarna era neobișnuit de rece. Într-o seară, cînd Parisul era acoperit de o zăpadă ce cădea de ceasuri întregi, Dorothy fu chemată de acasă. Madame Charlotte alesese trei fete care să-i fie fotografiate în Spania, la fața locului, pentru una din revistele de modă. Dorothy era una din ele. Jeanette fu informată blind, însă cu hotărîre, că n-o va însoți pe Dorothy în această călătorie.

Abia după ce fu instalată într-un hotel luxos din Barcelona, Dorothy își dădu seama că madame Charlotte avea camera lingă a ei și că între camere exista o ușă de comunicare. Asta o neliniști, mai ales că auzise zvonuri despre aventurile amoroase dintre madame Charlotte și alte femei. Trase un scaun greu și-l propti în ușă. În noaptea aceea auzi clanta mișcîndu-se, însă greutatea scaunului împiedică ușa să se deschidă. Dimineata, madame Charlotte o trată cu răceală excesivă. Cînd se întoarseră la Paris, Dorothy fu plătită, dar în săptămînile care urmară nu mai primi nimic de lucru. Jeanette decise să se întâlnească cu madame Charlotte, spre a afla ce nu-i în ordine. Cînd se întoarse de la întrevvedere, nu se simțea în largul ei.

— Ce s-a întîmplat? vru să știe Dorothy.

Jeanette încercă să aleagă cuvintele cele mai potrivite.

— Ei, Dorothy, spuse ea după o tăcere enervantă, te iubește.

— Ce vrei să spui, Jeanette?

— Te dorește. Așa cum te dorește un bărbat.

Dorothy înțepeni.

— Poate să se ducă dracului! zise ea furioasă. M-ai auzit, Jeanette?

— Te-am auzit. Dar faci o greșală. Te poate transforma într-un model de elită. De fapt, ce te-ar costa? Doar să te încurci un pic cu ea? Eu aș continua să mă prostituez, dacă aș ști că asta m-ar ridica spre elită. O luă în brațe. Ascultă, asta

nu-mi oferă mie nimic. N-am calitățile tale. Dar tu poți să te realizezi. Să ajungi în vîrfurile piramidei. Ce dacă te vinzi un pic? Ce-ți pasă?

Dorothy nu auzi ultimele cuvinte. Se răsuci și se năpusti spre baie. Vomită pînă cînd fu scăldată în sudoare, iar trupul îi tremura.

Două luni mai tirziu, murea de foame. La scurt timp după asta era gata să facă trotuarul, să se culce cu primul bărbat pe care l-ar fi întîlnit. Abia atunci i se supuse Charlottei. Se mută în apartamentul ei mare de la etajul al șaselea al luxoașei clădiri de pe bulevardul Victor Hugo.

În primăvară, Dorothy începu să tinjească după compania unui bărbat. În timpul liber, cînd Charlotte călătorea sau era ocupată cu afacerile la agenție, bătea străzile strîmte, căutînd să se distreze. Nu departe de locuință descoperi un bar mic și slab luminat, care avea un tonomat cu plăci imprimare cu jazz vechi și sincopat. Muzica îi plăcea și începu să frecventeze barul. Uneori aveau loc recitaluri date de cîte cineva care intra și cînta la un vechi pian, ce stătea într-un colț.

Pe la mijlocul lui iulie, cînd dorința de a avea alături un bărbat ajunsese la paroxim, întîlni în bar pe cineva a cărui privire părea să-i electrizeze trupul. Însăpămîntată de intensitatea reacției, nu-i întoarse privirea. A doua zi însă reveni la bar, iar el se afla acolo, la o masă. De data asta îl privi. Avea fața lungă și îngustă și, deși se afla în întuneric și era greu să-l vezi clar, părea să fie tînăr și frumos.

În ziua următoare se duse iar la bar. Era îmbrăcată în costumul ei favorit: o bluză viu colorată și o pereche de blue-jeans decolorați. Imediat ce ochii i se obișnuiră cu penumbra, văzu cîțiva bărbați stînd lingă bar, dar tînărul nu se afla printre ei. La două mese mai departe văzu doi îndrăgostiți stînd mină în mină, îngemănați într-un extaz tăcut.

Dorothy se duse la tonomat și introduse o fisă. Vocea aspră și răgușită a lui Louis Armstrong puse stăpînire pe ea, în timp ce se așeza cu picioarele ei lungi întinse în față, cu pieptul aplecat spre masă și cu capul proptit între palme. Chelnerul îi așeză înainte un Pernod și dispăru la fel de tăcut cum venise. Notele trompetei fermecate a lui Armstrong atîrnau în aer și, amestecate cu vocea răgușită și caldă, îi stîrniră amintiri din copilărie. Trompeta scotea sunete uitate, de bucurie și tristețe, speranță și disperare.

Dorothy își ridică privirea chiar cînd străinul intră în bar. Îi remarcă trupul înalt, mișcîndu-se mlădios ca al unui dansator. Trecu pe lingă ea, apoi se opri și-i zîmbi ca un vechi prie-

ten, înainte de a se depărta. I se părea că oricând s-ar putea întoarce și așeza lângă ea. I-ar putea zice pe nume „Hello, Dorothy”, iar ea nu va zice nimic. Sau, poate, va zîmbi.

El însă se așază la altă masă, deși continua s-o privească. Ea închise din nou ochii și-și lăsă capul între mâini. Vocea lui Louis Armstrong dispăru, înlocuită de șoaptele lui Nat King Cole. Din nou sunete din trecut. Brusc, înregistrarea tăcu. Ceva nu era în ordine cu tomatul.

Dorothy ridică privirea enervată, în timp ce chelnerul se apropie de aparat și-i dădu un pumn. Lovi din nou fără nici un rezultat, apoi ridică din umeri neajutorat.

— Îmi pare rău, spuse el, adresându-se parcă tuturor celor prezenți. Se întâmplă uneori. Ce pot să fac?

Dorothy își ridică paharul și sorbi încet din Pernod. Tăcerea care se lăsase după oprirea muzicii o irita. Flecăreala de la bar fu reluată. Nu o putea suporta. Își închise ochii. Deodată se auzi din nou muzica, de parcă tomatul pornise chiar de la punctul de unde se întrerupsese melodia. Dar sunetele erau altele, aveau o altă intensitate. Tonurile erau mai bogate și mai pasionate, deși lipsea timbrul vocii lui Nat King Cole.

Dorothy deschise ochii. Străinul stătea la pianul vechi, cu umerii ușor coboriți, de parcă și-ar fi apărat brațele întinse. Își plimba expert degetele pe claviatură. Indemânarea era desăvârșită.

În timp ce cânta, Dorothy îi studie chipul. Ochii duși în orbite și maxilarele fin dăltuite îi confereau o înfățișare aspră. Era înfățișarea unui lup flămînd. Își luă paharul și se duse spre pian. Stătu acolo cu mâinile sprijinite pe pian, privindu-l. Privirea era fixată pe mâinile lui. Degetele îi erau lungi și puternice și se mișcau cu iuteală pe clape. Din cînd în cînd, o mîna se oprea spre a lua paharul cu băutură, în timp ce cealaltă continua melodia. Știa că el își îndrepta muzica spre ea, vrînd astfel să clădească o punte între ei. În cele din urmă el își ridică ochii, se uită la ea și zîmbi. Ochii îi erau fascinanți.

— Bună! zise el încet. Mă cheamă Gregory. Gary, pentru prieteni.

Accentul nu lăsa nici o îndoială. Era american.

— Eu sînt Dorothy. De unde ești?

— Forest Hills. Zîmbi din nou și ea îi văzu dinții foarte albi. Observă cutele fine din jurul ochilor atunci cînd zîmbea. Nu era atît de tînăr cît crezuse ea. În timp ce el continua să cânte, se cercetară din priviri unul pe celălalt. Urmărindu-i degetele mișcîndu-se pe clape, i se părea că-i simte mîinile miș-

cîndu-i-se pe trup. Într-o clipită își dădu seama că-l dorește cu disperare. Era un bărbat, iar ea era flămîndă după un bărbat. Era viril și chipeș și ar fi fost în stare s-o elibereze de legăturile încătușătoare ale Charlottei. Gîndul o făcu să se înfioare de dorință. El îi văzu tremurul și se opri.

— Ți-e frig?

— Sînt obosită. Aproape că șoptea. Cîntă mai departe! Te rog!

Făcea calcule rapide. Momentul era cel mai nimerit. Charlotte era plecată din oraș și nu se va întoarce decît noaptea tîrziu sau mîine dimineată devreme. În ultima lună făcuse cîteva călătorii scurte și nu părea dornică s-o ia pe Dorothy cu ea. Părea ciudat de preocupată și nu era în apele ei.

Trecu o oră, timp în care Dorothy și Gary stătură de vorbă. Din cînd în cînd, comandau încă un rînd de băuturi. Dorothy — Pernod, iar Gary — Bacardi și Coca-Cola. El îi povesti despre călătoriile sale prin America și prin Europa, povestiri amuzante care curgeau una după alta, ca zalele unui lanț lung. Compania lui îi încălzi inima.

— Ce-ai zice să mîncăm? Cu naturalețe, ca și cum ar fi fost un bun prieten, îi luă una din mîini într-a lui, acoperind-o cu cealaltă. Atingerea era blindă, însă ea putu să-i simtă forța.

— De ce nu?

Afară se întunecase. Căldura zilei începuse să se risipească. În apropiere găsiră un mic restaurant. Comanda fu modestă: salată, brînză și o sticlă de vin rece. Vorbiră despre ținutul natal. Din depărtare, țara le părea pierdută și regretată cu amărăciune.

— Abia aștept ziua cînd mă voi întoarce acasă iar, spuse Dorothy. Avea ochii plini de lacrimi. Poate că voi pleca la sfîrșitul verii. Vreau să spun, definitiv. Pentru totdeauna...

— Ce-i cu tine?

— Madame Charlotte, patroana mea, plănuiește o călătorie în septembrie și octombrie cu o colecție nouă de modele de toamnă și iarnă. Vom merge la New York, Washington și Los Angeles.

Nu-i observă privirea. Noutatea era deosebit de importantă pentru el. Însemna că franțuzaica intenționa să lovească în Statele Unite. În ultimele zile începuse să citească cotidienele în fiecare dimineată. Știa că ministrul de externe israelian intenționa să viziteze Statele Unite la sfîrșitul verii. Un articol care apăruse în *L'Aurore* precizase că data exactă a vizitei va

fi stabilită după ce, la 14 iulie, va sosi în S.U.A. primul ministru Begin. Deja hotărâse că va zbura la New York și va urma ruta primului ministru: New York — Washington — New York. Era o ocazie nemaipomenită de a verifica măsurile de securitate ale israelienilor și americanilor. Cele spuse de Dorothy îi sugerau că trebuia să acționeze imediat.

Nimic din înfățișarea exterioară nu-i trăda concentrarea interioară. Mincă cu multă atenție o bucată de brinză și sorbi încetisor niște vin.

— America este singurul loc unde merită să trăiești, spuse el. Într-o zi mă voi stabili acolo permanent.

— Cu ce te ocupi?

— Oh! Flutură neglijent din mână. Pietre prețioase. Diamante. Nu sînt negustor. Sînt intermediar. Merg din loc în loc și caut o afacere bună. Cînd o găsesc, fac legătura cu un negustor din S.U.A. Dacă tirgul se încheie, primesc un comision gras.

Îi însăilă fetei o poveste frumoasă. Ambiguitatea ei convingea. Chiar și cînd îi atîta interesul, gîndul lui era tot la madame Charlotte. Se întreba dacă Jorg Gipskopf și femeia erau la nivelul lui. Oricum, va trebui să-și înlăture rivalii de pe scenă, indiferent de competența lor.

Se făcea tirziu. Petrecuse mult timp cu Dorothy și era sigur că terenul era pregătit. Dorința ei era evidentă. Sosi momentul să acționeze.

Pe buze îi juca un zîmbet.

— La ce te gîndești? îl întreabă ea.

— Eram pe cale să-ți propun să mergi cu mine.

Ea deschise larg ochii.

— Unde, Gary?

— Oriunde putem sta lejeri în noaptea asta.

Buzele ei se întredeschiseră. Voia să strige că-l dorea la nebunie, că avea nevoie de un bărbat care s-o smulgă, s-o elibereze de madame Charlotte.

Ce răzbunare plăcută! Își va petrece noaptea făcînd dragoste cu acest bărbat în patul Charlottei. Mirosul trupului lui va acoperi izurile parfumurilor franțuzoaicei. În timp ce gîndea, inima îi bătea sălbatic. Singele îi alerga prin vine, încălzind-o pînă la febră.

Cînd deschise ușa apartamentului spațios de pe bulevardul Victor Hugo, fu străbătută de un val de pasiune. Aplicele imprăștiau o lumină difuză în salonul scump, plin de opere de artă. Bărbatul privi admirativ în jur.

— Nu-i al meu, explică ea. Apartine femeii cu care împart apartamentul. Dar nu te teme, adăugă ea grăbită, văzîndu-l că se uită întrebător, nu va veni acasă pînă dimineată.

El nu puse alte întrebări. Avea tot timpul care îi era necesar. Dorothy stătea în fața lui tremurînd. Aștepta ca el să facă prima mișcare înainte de a i se dărui. Apropierea lui fu un amestec de farmec și tandrețe. În scurt timp se găseau în patul larg din camera Charlottei. Își aruncară grăbiți hainele, dînd friu liber pasiunii care pusese stăpînire pe ei.

Dorothy era copleșită. Simțurile n-o înșelaseră. Trupul i se cutremură. Dintr-odată se șterseră lunile petrecute cu Charlotte. În clipa aceea de extaz, miinile lui îi cuprinseseră gîtul. Dorothy deschise ochii, încercînd să înțeleagă. Apăsarea degetelor lui era cumplită. În ceață, putu să vadă încă forma ce se contura deasupra ei, înainte ca aceasta să dispară și ea să se cufunde în neființă.

Cînd părăsi clădirea, Gary mergea repede, ținîndu-se aproape de perete, pînă ajunse la colț, unde se afla parcată mica lui mașină. Se urcă, porni motorul și demară lunecînd de-a lungul pantei coboritoare a bulevardului. La circa două sute de metri de clădire își parcă mașina printre altele și se lăsă pe-o parte, într-un unghi care îi permitea să supravegheze blocul. Un trecător însă nu l-ar fi putut observa.

La ora patru dimineată, cînd se crăpa de ziuă, apărură un taxi care se opri la intrarea în clădire. Din el coborî o femeie înaltă și elegantă care, o clipă mai tîrziu, dispărură pe ușa de acces.

Cel care aștepta, porni motorul și mașina se îndreptă spre ieșirea din parcare, amestecîndu-se în traficul bulevardului. Ajunse în scurt timp în Montparnasse, apoi în apartamentul său din strada de l'Amber. După ce încuie ușa, se duse la telefon și formă numărul secției centrale de poliție din Paris.

— Biroul investigații, vă rog! ceru el cu voce joasă.

Cîteva secunde mai tîrziu răspunse un ofițer.

— Bună dimineată, monsieur. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Își dădu drept adresă clădirea în care locuia madame Charlotte. Spuse că exact în clipa aceea fusese trezit din somn de voci furioase provenind din apartamentul vecin, care aparținea lui madame Charlotte. Apoi auzise o femeie țipînd. Se gîndise că ar trebui să sune la poliție. În timp ce polițistul îl întreba cum îl cheamă, așeză încet receptorul, intrerupînd conver-

sația. Era foarte obosit și nu avea timp. Avionul de New York urma să decoleze peste trei ore.

Într-o oră madame Charlotte va fi arestată sub bănuiala de a-și fi omorât iubita. În fața ei vor sta multe luni de detenție. S-ar putea să fie achitată. S-ar putea să nu fie. Oricum, fusese scoasă din cursă. Acum rămăseseră doar doi. El și Jorg Gibskopf. Cînd se va întoarce din Statele Unite va găsi o modalitate de a-l înlătura și pe ziarist.

În dimineața zilei de joi, 14 iulie, aeroportul Ben Gurion era scena unei ceremonii de rămas bun pentru primul ministru al Israelului, Menahem Begin. Acesta urma să plece în Statele Unite în calitate de oaspete al președintelui Carter.

Cu mult înainte ca șirul de mașini care îl ducea pe primul ministru să pornească spre aeroport, acesta și zonele învecinate fuseseră întărite cu forțe de securitate. Polițiști cu berete verzi din cadrul unităților de frontieră întăriseră securitatea la periferii și fuseseră aduși și alți polițiști pentru îmbunătățirea controlului de securitate efectuat asupra celor ce intrau în aeroport în timpul dimineții. Agenți în civil din cadrul secției de supraveghere a serviciului de securitate și ai companiei El-AL stăteau postati în diferite locuri.

La ora șapte fără zece convoiul de vehicule trase în fața salonului oficial. Primul ministru și soția sa, înconjurați de membrii delegației, fură întâmpinați de membrii Cabinetului, care veniseră mai devreme.

În interiorul salonului oficial așteptau o mulțime de ziaști și comentatori de radio și televiziune din Israel și din alte țări, unde se organiză o scurtă conferință de presă. După terminarea ei, la ora șapte și treizeci de minute, avionul decolă, pentru a-l duce pe noul șef al guvernului israelian în prima sa vizită oficială în străinătate.

Adam Ahmed devenea din ce în ce mai nervos. Deja agenți ai serviciului de informații puneau cap la cap zvonuri despre „operațiuni speciale”. Adel el-Magrabi, primul adjunct al lui Ahmed, alertase ambasadele și legațiile lor din străinătate, îndeosebi pe cele din Orientul Mijlociu, Europa și Statele Unite, să fie pregătite ca, atunci cînd va sosi timpul, să furnizeze informații unei femei și la doi bărbați ale căror nume de cod erau „Charles”, „Hans” și „Fenix”.

Țara era inundată de agenți străini. Capitala devenise unul dintre cele mai mari centre de spionaj din Orientul Mijlociu și

Africa, multe țări avînd agenți care operau aici. Majoritatea erau egipteni, însă la activitatea de culegere de informații contribuiau multe alte sute de oameni.

În ziua de 14 iulie se petrecură cîteva evenimente semnificative. Agenții egipteni cu state vechi de serviciu fuseseră alertați, cerîndu-li-se să afle tot ce pot despre un complot arab ce viza asasinarea unor lideri politici din Egipt și Israel. Conform precizărilor Washingtonului, informațiile proveneau de la surse ale spionajului israelian obținute în timpul investigațiilor asupra unui complot arab care urmărea să-l asasineze pe unul dintre conducătorii Israelului. Ministrul de război egiptean îi informase pe americani că, în semn de gratitudine față de serviciul de informații israelian, agenții egipteni vor comunica prin intermediul unui mijlocitor american orice amănunt ce ar fi privit Israelul. Desigur că și egiptenii așteptau ca israelienii să acționeze în mod identic, dacă vor obține informații ce priveau Egiptul.

Apoi, în după-amiaza zilei de 14 iulie, serviciul de informații condus de Adam Ahmed primi un mesaj de la ambasada lor din Paris. Madame Jacqueline Charlotte, o figură bine cunoscută în lumea modei, fusese arestată fiind bănuită de uciderea unei americance, un model, pe nume Dorothy Brown. Adam Ahmed îl convocă pe Adel el-Magrabi și-i ordonă să plece imediat la Paris spre a afla ce se întîmplase și cum de fusese implicată Jacqueline Charlotte.

Al treilea eveniment îl privea pe un arab de origine palestiniană, pe nume Hamid Mashawi. În ziua aceea primise o telegramă de la Amman care îl informa că unchiul său era grav bolnav și era necesar să vină imediat spre a-i primi binecuvîntarea înainte de a muri.

Cu mulți ani înainte, Hamid Mashawi emigrase în Bahrein, unde fusese angajat director de producție la una din cele mai mari companii petroliere. Un an mai tîrziu i se oferî un angajament într-o altă țară arabă. Salariul era bun și astfel putea să trimită o parte din cîștig familiei sale din Amman, precum și să achite chiria unui apartament din Bruxelles, unde locuia soția sa, care creștea doi fii. De două ori pe an, Hamid Mashawi se ducea la Bruxelles, unde petrecea cîte un concediu lung cu soția și copiii. În plus, mai făcea scurte vizite familiei sale din Amman.

Mashawi vorbea fluent cîteva limbi, printre acestea fiind și ebraica. Zvonuri despre el ajunseseră și la urechea unui serviciu arab de spionaj care, după ce-l verificase, îi oferise un

post de analist al ziarelor publicate în limbile arabă și ebraică în Israel. Oferta fusese atractivă și, după unele ezitări inițiale, o acceptase. Anul următor, drept recunoaștere a talentului său, primise noi însărcinări.

La vestea bolii fatale a unchiului său, Mashawi ceru o permisie specială. Superiorii săi, care îl plăceau, i-o dădură imediat și Mashawi telegrafie familiei că a doua zi se va afla în drum spre Amman.

În aceeași zi de 14 iulie, de la Aeroportul Kennedy, se deplasa cu mașina pînă la Hotel Filmore, de pe strada 29, un anume Jim Campbell. Filmore este un hotel convenabil pentru cineva care are nevoie de o ședere temporară în New York, la un preț rezonabil. Proprietarii lui au greutăți cu întreținerea, deși serviciul este cel al unui hotel de mîna a doua. Clientela este formată, în principal, din rîndul celor proveniți din mediul suburban care, din diferite motive, sînt obligați să rămî-nă pentru o noapte sau două în Manhattan. Unii aleg Filmore pentru că nu este scump, alții din cauză că le permite să-și păstreze anonimatul.

Hotelul este așezat într-o zonă pe care chiar și cei ce locuiesc acolo ar descri-o ca tristă. Este înconjurat de magazine murdare, mansarde și depozite, iar ici-colo cîte un mic restaurant sau bar cu o atmosferă nocturnă chiar și în timpul zilei. Cei care locuiesc acolo țin zi și noapte în alertă secțiile de poliție, deoarece un mare număr dintre ei sînt consumatori de droguri sau bețivi. Cei din afara orașului care locuiau în Filmore obișnuiau ca la plecare și sosire să folosească taxiurile.

Jim Campbell era familiarizat cu orașul New York și deci știa că, de obicei, la Filmore se putea găsi o cameră la orice oră din zi sau din noapte. Receptionerul îi dădu cheia camerei 427. Cînd ieși din vechiul ascensor care scîrțiase tot drumul pînă la etajul al patrulea, o luă la stînga și înaintă de-a lungul unui coridor curbat. Cînd ajunse la camera sa, fu deosebit de satisfăcut. Era o cameră pe colț și de la fereastra ei se putea vedea strada 28.

Se hotărî să petreacă prima noapte la New York, în cameră, urmărind televizorul, pînă la primele ore ale dimineții. Se dezbracă și intră sub duș; lăsă multă vreme apa să-i șiroiască pe corp, savurînd senzația. Cînd termină, își petrecu cîțva timp studiîndu-și chipul în oglindă. Nimic deosebit în înfățișarea lui. Părul de culoare castanie închisă se îmbina perfect cu favoriții lungi ce și-i lipise. Aceștia îndulceau linia

umerilor obrajilor și unghiul ascuțit al liniei maxilarelor. Era chipul lui Jim Campbell, în vîrstă de treizeci și trei de ani, muzician din Pennsylvania, un tînăr american obișnuit.

Deschise televizorul și se trînti pe pat. Timp de ore întregi nu-și schimbă poziția. La miezul nopții, în mijlocul unui spectacol, își zise că-i era de ajuns. Nimic nu se schimbase în anii care trecuseră de cînd văzuse prima oară programul: aceleași chipuri, aceleași glume, aceleași opinii. Lunecă din pat și închise aparatul.

Hamid Mashwai ajunse la Amman în dimineața zilei de 15 iulie. Unul dintre verii săi îi închiriasse o cameră într-un hotel din centrul orașului. Reuși să se odihnească cîteva ore înainte ca telefonista să-l anunțe că vărul său venise după el. Respectînd obiceiul familiei, Hamid Mashawi purta un costum de vară cenușiu și își pusese pe cap un *kaffiah*¹ cu banderolă neagră.

Vărul său, Abdalla Mashawi, îl aștepta în holul larg, plin de turiști. Se îmbrățișară lung; nu se văzuseră de multe luni.

— Bun venit, Hamid!

Hamid studie cu amărăciune chipul vărului său.

— M-a întristat vestea despre boala unchiului nostru. Chipul lui Abdalla deveni grav.

— Totul este în mîinile lui Alah, spuse el, iar noi acceptăm hotărîrea lui.

După un schimb de întrebări și răspunsuri despre sănătate și despre starea celorlalți membri ai familiei, cei doi tineri se îndreptară spre ieșirea hotelului. Mașina lui Abdalla, un Mercedes 220 de culoare galbenă, era parcată în apropiere.

Cînd o văzu, Hamid zîmbi.

— Viața te-a răsfatat, Abdalla. Este o mașină scumpă.

Abdalla rînji.

— Pentru noi este ușor, dar alături, în Israel, doar un om bogat poate cumpăra o asemenea mașină.

Deschise portiera și se așeză la volan. Vărul lui se urcă lîngă el și închise portiera. Mașina se mișcă înainte, strecurîndu-se încet în cursul traficului de pe strada principală. Acum puteau trece la problemele lor.

— Sper, spuse Hamid, că ai o acoperire bună pentru mine. Un unchi bolnav cu adevărat. În ultimul timp, arabii au în-

¹ *Kaffiah* — acoperămint al capului purtat de arabi, format dintr-o bucată de pînză, lăsată să cadă pe umeri.

ceput să suspecteze pe toată lumea. Nu se poate ști când imi va veni rîndul.

Abdalla chicoti.

— Nu te teme! Dacă nu ne-am fi gîndit la toate, nu te-am fi chemat.

Hamid îl privi.

— Vrei să spui că-mi aminați revenirea?

Abdalla încuviință dînd din cap.

— Există motive pentru aminare.

— Întotdeauna există un motiv. Vocea lui Hamid nu avea nici o urmă de amărăciune. Enunțase o simplă constatare. Speram că de data asta va fi pentru ultima oară.

— E greu?

— În special pentru soția mea, spuse încet Hamid. E oboșită. Belgia o calcă pe nervi. Toate o calcă pe nervi: să mă vadă doar o dată la cîteva luni, să aibă grijă de copii, neștiind niciodată dacă mă va mai vedea. Știi, în Belgia sînt doar cîteva evrei. Nu îndrăznește să aibă vreo legătură cu ei. Este o „musulmană ferventă“.

— Știu.

Hamid Mashawi rînji.

— Cît va dura de data asta?

— Nu mult, sper. Poți să-ți trimiți soția și copiii înapoi cînd vrei.

— Glumești!

— Ba nu, vorbesc serios.

Răsuflă adînc.

— Ce s-a întîmplat de data asta? întrebă el după ce-și regăsi calmul.

— Avem date certe că în cadrul serviciului lor de informații s-a constituit o secție specială. Abdalla privea circulația din fața lui. Este condusă de Adam Ahmed. Îl știi, nu?

— Foarte bine.

— Ținta lor este torpilarea contactelor dintre Israel și statele arabe care doresc să înceapă negocieri.

— Egipt?

— Egipt, de exemplu.

— Ce înțelegi prin torpilare?

— Conform datelor noastre, există un complot privind pe de o parte uciderea unuia dintre ai noștri, iar pe de alta uciderea președintelui Egiptului. Abdalla studia chipul lui Hamid. Înfașurarea îi era serioasă. Ca primă etapă, va trebui să veri-

fici datele despre complot și să ne informezi cît de curînd posibil.

— Și etapa a doua?

— La fel de grea ca și prima. Sperăm că vei reuși. Abdalla depăși un camion. Nu avem nici un indiciu despre cine ar putea fi asasinul plătit. Presupunem că este european. Cunoști pe cineva cu numele de Adel el-Magrabi?

— Da. De ce?

— El este furnizorul arab. Trebuie să știe cine este asasinul. Care sînt relațiile tale cu el?

— Prietenești.

— Eh, asta-i. Dacă poți realiza ambele etape dintr-o dată, cu atît mai bine. Eli Rabhan mi-a cerut să insist să nu te expui la nici un risc de desconspirare. Acționează cu grijă și, în clipa în care ai terminat, dispari și vino imediat acasă. Asta-i tot.

Deși mașina avea aer condiționat, Hamid Mashawi transpira. Fața îi strălucea de parcă i-ar fi fost udată cu apă.

— Ești nervos? îl întrebă bănuitor Abdalla.

— Du-te dracului! Aveam un sentiment de ușurare, știind că se apropie sfîrșitul. Că mi-am terminat misiunea. Că pot merge acasă, unde să fiu cu soția și copiii și unde să pot striga în gura mare că numele meu este Hanania Siani și nu Hamid Mashawi. Tu n-ai fi nervos?

— Aș fi.

— Asta mi se întîmplă și mie. Ochii îi erau plini de lacrimi. Ca pentru a-și ascunde izbucnirea, scoase din buzunar o batistă și-și șterse de cîteva ori fața. Știi, continuă el, uneori ai senzația că ai fost uitat. Că ți-au introdus numele într-un calculator, dar s-a oprit curentul. Simți că abia mai exiști.

Abdalla puse o mină peste umerii înguști ai bărbatului.

— Nimeni nu te-a uitat, îl asigură el. Iată, eu sînt dovada acestui fapt.

Hamid Mashawi zîmbi.

— Nu poți să nu te îndoiești, să eziți. Singurătatea... Nu te poți sprijini nici măcar pe soție, căci este departe, într-un loc relativ sigur. Trăiești permanent cu gîndul că oricînd cineva îți va pulveriza acoperirea, în ciuda măsurilor luate. O vorbă la împlinire și asta-i începutul sfîrșitului.

Era clar că în el se acumulase întreaga tensiune în care trăia. Pînă acum își hotărîse, în cea mai mare parte, singur activitățile care, în majoritate, se refereau la culegerea de informații despre membrii „Frontului Refuzului“. De data asta

mișunele îi era clar definită, fiind probabil cea mai periculoasă din toate câte trebuise să le îndeplinească.

La ora două după-amiază, Abdalla își duse vărul înapoi la hotel, unde se despărțiră cu o îmbrățișare fierbinte.

— Ai grijă de tine ! șopti Abdalla. Noi o să avem grijă de soție și de copii. Nu te teme !

Hamid Mashawi se opri la intrarea largă a hotelului și se întoarse să privească după Mercedesul galben care se îndepărta rapid. Abdalla trebuia să fie la podul Allenby înainte să se întunece, dacă vroia să ajungă acasă, în vest.

În hotelul Filmore, Jim Campbell se trezi la ora opt dimineata. Timp de zece minute făcu gimnastică, apoi un duș și se bărbieri. Când ieși din hotel, purta o bluză cu mâneci scurte, albastră ca cerul, și o pereche de blugi uzați. Se îndreptă spre autoservire, care se afla lângă strada 29. Puse pe o tavă o ceașcă de cafea, două cornuri, un castronș cu cremă de brânză, o bucată de unt și niște marmeladă de portocale și se așeză la o masă liberă aflată lângă ușă. Găsea că hrana americană, simplă, era o schimbare binevenită față de îmbelșugarea europeană, deși chiar și acolo era spartan la mâncare.

Când Jim părăsi autoservirea se simțea deja căldura crescândă a zilei. Orașul se afla în mijlocul unui val de căldură. Din Lexington Avenue o luă spre periferie. Un sfert de oră mai târziu ajunse la Concord Hotel, locul unde se cazau mai mulți dintre vizitatorii israelieni. Hotărî să sune de la un telefon public din hotel, deoarece va fi mai greu de depistat.

Găsi o cabină liberă, închise ușa și formă numărul centraliei. Ceru să i se dea legătura cu ambasada arabă respectivă din Washington, introduse numărul necesar de monede în aparat și în câteva secunde i se făcu legătura.

— Bună dimineata.

— Aș putea vorbi cu mister Jarbil, vă rog ?

— Imediat, sir.

O clipă mai târziu se auzi vocea unui bărbat ; nu era Jarbil, ci secretarul său care îl informă că Jarbil va sosi la birou peste circa o jumătate de oră. Putea să lase un mesaj sau un număr de telefon ?

— Nu, replică tinărul. Voi suna din nou peste o jumătate de oră.

— Cine să-i comunic că l-a căutat, sir ?

Jim Campbell închise fără să răspundă.

Privi la ceas. Era zece fără douăzeci. „Lui mister Jarbil îi place să doarmă mult“, gândi el, apoi dădu din umeri cu indiferență. Cunoștea obiceiurile celor din Orient. Traversă spre standul cu ziare și cumpără un *New York Times*, apoi observă că existau și ziare străine și întrebă dacă sosise presa franceză.

— O clipă, spuse vânzătorul. Tocmai mi-au fost aduse.

— Bun. Am să iau *Le Monde*.

Vânzătorul se aplecă și ridică un pachet mare de ziare. Cu o mișcare rapidă tăie banda subțire de nailon și, împrăștiind ziarele pe teșghea, scoase un exemplar.

Îndreptându-se spre un fotoliu din hol, Jim răsfoi repede *Le Monde* ; găsi ceea ce căuta în pagina a doua. Erau două fotografii, una a lui Dorothy Brown și cealaltă a lui Jacqueline Charlotte. Subtitlul spunea : „Aventura amoroasă dintre două modele de vîrf se termină prin crimă“. Din primele rînduri ale reportajului reieșea limpede că afacerea stîrnise vîlvă în toată lumea modei. Madame Jacqueline Charlotte, scria reporterul, fusese arestată sub bănuiala de omucidere, dar negase că ar avea de-a face cu asta. Potrivit spuselor ei, se întorsese în apartament la primele ore ale dimineții și o găsisese pe Dorothy moartă în pat. Peste o jumătate de oră apăruse poliția. Când a fost întrebată de ce n-a chemat ea însăși imediat poliția, a răspuns că se afla într-o stare de șoc. Interogată în legătură cu natura relațiilor ei cu Dorothy Brown, suspecta răspunsese că americanca fusese lansată de ea. Reporterul continua să prezinte și versiunea poliției asupra evenimentelor. El preciza că poliția era conștientă de faptul că relația dintre cele două femei mersese mai departe decît simpla prietenie. În acest moment anchetatorii erau convinși că mobilul crimei fusese gelozia. Era posibil ca americanca să fi avut vreo afacere sentimentală cu un bărbat neidentificat, lucru care ar fi stîrnit faimoasei ei prietene o reacție violentă. Reporterul încheia comentînd că cercetarea va fi, fără îndoială, foarte lungă. Madame Charlotte recursese la serviciile a doi avocați de primă mînă, dar se părea că va rămîne reținută pînă cînd se vor înlătura acuzațiile, dacă acestea vor putea fi înlăturate pînă la sfîrșitul cercetării.

Campbell împături ziarul și-l puse deoparte, apoi deschise *The New York Times*. Privirea îi fu atrasă de fotografia mare a lui Menahem Begin. Cea mai mare parte a primei pagini era dedicată comentariilor privind primele ore petrecute de primul ministru israelian după sosirea la New York, cu o zi mai înainte. Paginile din interior se refereau tot la vizita lui Begin

misiunea îi era clar definită, fiind probabil cea mai periculoasă din toate cîte trebuise să le îndeplinească.

La ora două după-amiază, Abdalla își duse vărul înapoi la hotel, unde se despărțiră cu o îmbrățișare fierbinte.

— Ai grijă de tine ! șopti Abdalla. Noi o să avem grijă de soție și de copii. Nu te teme !

Hamid Mashawi se opri la intrarea largă a hotelului și se întoarse să privească după Mercedesul galben care se îndepărta rapid. Abdalla trebuia să fie la podul Allenby înainte să se întunece, dacă vroia să ajungă acasă, în vest.

În hotelul Filmore, Jim Campbell se trezi la ora opt dimineața. Timp de zece minute făcu gimnastică, apoi un duș și se bărbieri. Cînd ieși din hotel, purta o bluză cu mineci scurte, albastră ca cerul, și o pereche de blugi uzați. Se îndreptă spre autoservire, care se afla lîngă strada 29. Puse pe o tavă o ceașcă de cafea, două cornuri, un castronaș cu cremă de brînză, o bucată de unt și niște marmeladă de portocale și se așeză la o masă liberă aflată lîngă ușă. Găsea că hrana americană, simplă, era o schimbare binevenită față de îmbelșugarea europeană, deși chiar și acolo era spartan la mîncare.

Cînd Jim părăsi autoservirea se simțea deja căldura crescîndă a zilei. Orașul se afla în mijlocul unui val de căldură. Din Lexington Avenue o luă spre periferie. Un sfert de oră mai tîrziu ajunse la Concord Hotel, locul unde se cazau mai mulți dintre vizitatorii israelieni. Hotări să sune de la un telefon public din hotel, deoarece va fi mai greu de depistat.

Găsi o cabină liberă, închise ușa și formă numărul central-lei. Ceru să i se dea legătura cu ambasada arabă respectivă din Washington, introduse numărul necesar de monede în aparat și în cîteva secunde i se făcu legătura.

— Bună dimineața.

— Aș putea vorbi cu mister Jarbil, vă rog ?

— Imediat, sir.

O clipă mai tîrziu se auzi vocea unui bărbat ; nu era Jarbil, ci secretarul său care îl informă că Jarbil va sosi la birou peste circa o jumătate de oră. Putea să lase un mesaj sau un număr de telefon ?

— Nu, replică tinărul. Voi suna din nou peste o jumătate de oră.

— Cine să-i comunic că l-a căutat, sir ?

Jim Campbell închise fără să răspundă.

Privi la ceas. Era zece fără douăzeci. „Lui mister Jarbil îi place să doarmă mult“, gîndi el, apoi dădu din umeri cu indiferență. Cunoștea obiceiurile celor din Orient. Traversă spre standul cu ziare și cumpără un *New York Times*, apoi observă că existau și ziare străine și întrebă dacă sosise presa franceză.

— O clipă, spuse vinzătorul. Tocmai mi-au fost aduse.

— Bun. Am să iau *Le Monde*.

Vinzătorul se aplecă și ridică un pachet mare de ziare. Cu o mișcare rapidă tăie banda subțire de nailon și, împrăștiind ziarele pe tejghea, scoase un exemplar.

Îndreptîndu-se spre un fotoliu din hol, Jim răsfoi repede *Le Monde* ; găsi ceea ce căuta în pagina a doua. Erau două fotografii, una a lui Dorothy Brown și cealaltă a lui Jacqueline Charlotte. Subtitlul spunea : „Aventura amoroasă dintre două modele de vîrf se termină prin crimă“. Din primele rînduri ale reportajului reieșea limpede că afacerea stîrnise vîlvă în toată lumea modei. Madame Jacqueline Charlotte, scria reporterul, fusese arestată sub bănuiala de omucidere, dar negase că ar avea de-a face cu asta. Potrivit spuselor ei, se întorsese în apartament la primele ore ale dimineții și o găsisese pe Dorothy moartă în pat. Peste o jumătate de oră apăruse poliția. Cînd a fost întrebată de ce n-a chemat ea însăși imediat poliția, a răspuns că se afla într-o stare de șoc. Interogată în legătură cu natura relațiilor ei cu Dorothy Brown, suspecta răspunsese că americanca fusese lansată de ea. Reporterul continua să prezinte și versiunea poliției asupra evenimentelor. El preciza că poliția era conștientă de faptul că relația dintre cele două femei mersese mai departe decît simpla prietenie. În acest moment anchetatorii erau convinși că mobilul crimei fusese gelozia. Era posibil ca americanca să fi avut vreo afacere sentimentală cu un bărbat neidentificat, lucru care ar fi stîrnit faimoasei ei prietene o reacție violentă. Reporterul încheia comentînd că cercetarea va fi, fără îndoială, foarte lungă. Madame Charlotte recursese la serviciile a doi avocați de primă mînă, dar se părea că va rămîne reținută pînă cînd se vor înlătura acuzațiile, dacă acestea vor putea fi înlăturate pînă la sfîrșitul cercetării.

Campbell împături ziarul și-l puse deoparte, apoi deschise *The New York Times*. Privirea îi fu atrasă de fotografia mare a lui Menahem Begin. Cea mai mare parte a primei pagini era dedicată comentariilor privind primele ore petrecute de primul ministru israelian după sosirea la New York, cu o zi mai înainte. Paginile din interior se refereau tot la vizita lui Begin

și aici găsi ceea ce dorea : o agendă a întâlnirilor lui Begin pe durata șederii la New York.

Termină de citit ; acum poseda toate amănuntele de care avea nevoie. Cînd cabina telefonică se eliberă, intră și sună la Washington. De data asta avu mai mult noroc. Mister Jarbil sosise.

— Cu cine vorbesc ? vru să știe el.

— Fenix, veni răspunsul.

Urmă o tăcere împietrită.

— Vreți să repetați, vă rog.

— Fenix, sosi tăios replica. Și n-am s-o mai repet o dată.

Știi cine sînt și ce ai de făcut pentru mine.

— Am primit instrucțiuni. Vom încerca să facem...

— Veți încerca ! il întrerupse străinul. Veți face !

Arabul ezită. Agresivitatea omului il irită, dar gîndi că era mai prudent să fie politicos. Instrucțiunile de la centru erau clare : asigurați ajutor deplin, indiferent de preț.

— Da, sir. Ce doriți ?

— Am nevoie de amănuntele exacte ale programului primului ministru israelian.

Jarbil fu șocat.

— Dar nu-i așa omul vizat.

Urmă o pauză, apoi vocea reveni glacială.

— Cunoșc exact cine este omul și știu exact de ce am nevoie. Trebuie să le cunosc programul. Ai înțeles, mister Jarbil ?

Din fericire, Jarbil nu trebuia să-i îndure zimbetul batjocoritor.

— Da, sir. Trase adînc aer în piept.

— Atunci, te rog să faci tot ce trebuie și să-mi dai informațiile. Atenție, te previn, nu-mi vinde marfă de care nu ești sigur.

— Normal, sir.

— Cînd să sun din nou ?

— Mîine.

— Prea tîrziu, mister Jarbil. O vei face astăzi ! E clar ?

— În regulă. Încercați să mă sunați după-amiază. Nu mai tîrziu de ora cinci.

— Te voi căuta, mister Jarbil. Poți fi sigur de asta. Și cu asta închise.

Programul exact era esențial. La anumite opriri, primul ministru israelian va păstra distanța de public. La altele va lua contact cu unele persoane, le va strînge mîinile, le va vorbi.

Campbell cunoștea multe despre metodele operative folosite de americani pentru protecția demnitarilor străini, însă cunoștințele sale despre modul de lucru al israelienilor erau limitate și nu voia să fie luat prin surprindere.

O dată ce ar fi avut programul exact, ar fi putut prinde una sau două opriri, unde să se poată amesteca în mulțime. Trebuia să studieze și să memoreze chipurile cît mai multor agenți de securitate, atît israelieni, cît și americani. Știa că americanii și israelienii aveau agenți care lucrau fără a ține legătura cu echipa obișnuită. Va fi dificil să-i depisteze, chiar și cu un ochi atent și antrenat. Ca atare, trebuia să acționeze ca și cum ar fi fost supravegheat.

Părăsi Concord Hotel și se îndreptă spre Madison Avenue. Un fragment de informație pe care îl spicuisese din decupajele colecționate în apartamentul său din Paris devenea punctul central al planului care i se încheaga în minte. Într-un articol care descria pasiunile lui Moshe Dayan, citise că, în timp ce israelianul se afla la New York, vizitase întotdeauna bine cunoscutele magazine de antichități de pe Madison Avenue.

Nu o dată Dayan își tratase cu neglijență securitatea personală, în special cînd era vorba de subiectul care il fascina : descoperirile arheologice. Jim Campbell știa că trebuie să găsească o verigă slabă în lanțul măsurilor de securitate, cu ajutorul căreia să-l determine pe Dayan să se sustragă gărzii personale, fie chiar și pentru scurt timp.

Ultima parte a cărții lui Dayan, *Landmarks*, lăsase o amprentă persistentă în mintea lui. În ea, Dayan descria cum, după ce demisionase din funcția de ministru al apărării, își petrecuse prima zi de simplu cetățean făcînd o excursie în pustiul Negev, în valea de lingă Beersheba. Într-unul din coturile văii, dăduse peste intrarea într-o veche peșteră care, conform părerii lui, fusese locuită cu mii de ani mai înainte de strămoșii săi. Își conduse mașina spre marginea stîncii înalte și, legînd o frînghie de aripa acesteia, coborîse la nivelul intrării în peșteră. Se tîrîse înăuntru în patru labe și găsisese ceea ce dorea. Peste tot erau presărate diferite obiecte de lut și de piatră, de la fragmente de lămpi, pînă la un cap de topor de piatră confecționat din cremene lustruită de apa unui rîu.

Acum, acest pasaj inspira planul de acțiune al lui Campbell. Trebuia să creeze o astfel de peșteră, o capcană ademenitoare, în care să-l atragă pe israelian cu o momeală arheologică. Magazinul de antichități spre care se îndrepta va servi ca loc de desfășurare pentru planul pe care, încet, il elabora.

Între timp, va studia sistemul de securitate și va învăța drumul dintre New York și Washington. Programul ministrului de externe va fi similar celui urmat de primul ministru.

Căldura crescuse, dar el continuă să mențină ritmul mersului. Freamătul de pe Madison Avenue spori în timp ce se îndrepta spre centru și micile magazine modeste făcură loc galeriilor de artă prestigioase, magazinelor negustorilor de pietre prețioase, magazinelor de lux și celor de antichități.

Deși umbla pe partea umbrită a străzii, străfulgerările de lumină reflectate de mașinile în trecere, vitrinele și geamurile clădirilor noi erau orbitoare. În vitrina unui optician văzu o pereche de ochelari care îi plăcură, cu rame de oțel subțiri și argintii și cu lentile care își modificau umbralul în funcție de intensitatea luminii. Erau foarte scumpi dar, fiindcă avea nevoie de ei, intră și-i cumpără.

Zona în care se afla îi era familiară. De la optician mai era un drum de zece minute de mers pe jos până la magazinul de antichități. Nu încercă să se grăbească. Privitul în vitrine era o deconectare, o eliberare de problemele care îi frământau mintea.

Proprietarul magazinului de antichități se ocupa în special cu obiecte din Orientul antic, ale acelor civilizații care formaseră leagănul lumii moderne. Trecu încet prin fața vitrinelor, privind întâi la obiectele de vânzare și abia apoi la restul exponatelor. Existau o serie de vase vechi din Egipt, Siria, Palestina, Grecia și Creta. Dacă planul era într-adevăr rezonabil, acest loc va fi capcana ideală. Va trebui să mai vină să-l examineze mai îndeaproape și abia apoi să hotărască.

Cînd ajunse în Fifth Avenue găsi o librărie în care intră. Întîi se opri la raionul de literatură evreiască, unde găsi un volum despre istoria mișcării hassidice¹. O luă din raft și traversă spre raionul cu lucrări despre arheologie. Atenția îi fu atrasă de două cărți: una scrisă de Henry Frankfurt, *Art and Architecture in Ancient East*², cealaltă de Leonard Woolley, *The Art of the Middle East*³. Le cumpără pe toate trei.

Următoarea oprire fu la biroul unui agent de închirieri, unde discută închirierea unei case, undeva într-o suburbie.

¹ Hassidism — sectă religioasă ebraică apărută în Polonia în secolul al XVIII-lea, ai cărei membri propovăduiesc ruga către un Dumnezeu immanent.

² *Art and Architecture in Ancient East* — Arta și arhitectura în Orientul antic.

³ *The Art of the Middle East* — Arta Orientului Mijlociu.

Agentul pomeni o casă în Scarsdale, un loc pe care el, intim-plător, îl cunoștea. I se spuse că locuința se afla pe virful unui delușor. Chiria era de o mie trei sute dolari pe lună. O luă fără să o vadă și plăti în avans pentru trei luni. Avea nevoie de o casă care să fie o bază permanentă. Urma să-i servească și ca refugiu pentru o perioadă după asasinat. Scarsdale era o zonă unde cu greu s-ar fi găsit cineva să caute un asasin.

Ținînd strîns în mînă cheile casei și cărțile, luă un taxi pînă la o agenție de vânzare a mașinilor. I explică vânzătorului că dorea o mașină folosită, însă în stare bună de funcționare. I se arătară cîteva. Printre ele se afla și un Ford model 1976 de culoare gri deschis. Îl cercetă amănunțit. Mașina fusese folosită doar nouăsprezece mii de mile și era într-o stare excepțională. Plăti imediat două mii șase sute dolari.

— Vă rog s-o spălați și să verificați uleiul, îi spuse el vânzătorului. Își lăsă cărțile pe bancheta din față. Voi veni s-o iau după-amiază.

Se făcuse aproape două. Găsi în apropiere un mic restaurant și comandă Bacardy și Coca-Cola, după care luă un ho-mar întreg, un cartof copt și o salată. În timp ce mîncea, își elabora planul de acțiune.

Operația care îi stătea în față era total diferită de celelalte asasinate pe care le executase în trecut. Întotdeauna avea obiceiul de a-și pregăti cîteva căi de ieșire din țara în care opera. De această dată lucrurile vor sta altfel. Era de așteptat ca, la cîteva minute după lovitură, porturile și aeroporturile din Statele Unite să fie închise. Se vor face cercetări atente la fiecare stație de autobuz, la fiecare gară și pe toate autostrăzile întregii țări. Marele oraș va fi periat de la un capăt la altul. Prin urmare, trebuia să fie pregătit pentru o ședere lungă. Din acest punct de vedere n-ar fi putut găsi un loc mai bun decît casa pe care o închiriasse. Din Manhattan pînă la Scarsdale era aproape o oră de mers cu mașina în timpul orelor de aglomerație, dar, din clipa în care se va întoarce acasă, Jim Campbell va dispărea pentru totdeauna și se va ivi un nou personaj.

Casa avea și un alt avantaj. Era așezată într-o zonă de bogătași. Fiecare locuință era izolată, iar vecinii acordau foarte puțină atenție activităților altora. Cel mult s-ar fi putut face o verificare superficială, pentru întocmirea raportului, dar cercetările vor fi orientate în altă direcție.

Chelnerul îi aduse o ceașcă cu cafea. Bău două cafele fără să se grăbească, apoi se hotărî să sune la Washington. În cori-

dorul care ducea la toaletă se găsea un telefon. Formă numărul și-l ceru pe Jarbil. Acesta îl aștepta.

— Hello?

— Eu sint. De data asta nu-și menționează numele. Era sigur că-i știa și timbrul vocii.

— Oh!

— Ai obținut ceea ce doream?

— Da, sir.

— Te ascult!

Arabul vorbi câteva minute. Avea date actuale despre itinerarul din următoarele trei zile ale primului ministru, după care acesta urma să se deplaseze cu avionul la Washington, pentru a se întâlni cu președintele.

— În două zile voi fi în măsură să vă furnizez amănunte despre vizita la Washington, zise Jarbil. În voce îi răsună mulțumirea de sine.

— Mister Jarbil. Își cobori vocea pînă cînd aceasta se transformă într-o șoaptă. Ai învățat să citești englezește, nu-i așa?

Arabul rămase trăsniț.

— Desigur.

— Și eu am învățat, mister Jarbil. Vocea i se subțiasă, aproape un șuierat. Ca și dumneata, și eu am citit azi dimineață *The New York Times*! Trase adînc aer în piept, făcînd un efort spre a se tempera și a-și înăbuși minia pe care o resimțea față de arab. Nu-ți cer să-ți pierzi prețiosul dumitale timp citind ziarul. Mă înțelegi, bunul meu „prieten”? Am nevoie de informații care nu pot fi culese din paginile ziarelor. Ceea ce ai citit dumneata constituie un amestec de informații reale și date false. Este o perdea de fum ridicată de oamenii din garda personală. Sarcina dumitale este să înlături fumul.

— Înțeleg. Dar...

— Dar nimic! Vorbea aspru. Ai o excelentă ocazie să exersezi. Ca o repetiție. Nu rata această ocazie, deoarece personal voi veni să te caut, Jarbil. Știi de ce sint încă în viață? Rîse scurt. Din cauză că întotdeauna am avut grijă să nu mă bazez pe amatori.

— Regret. Arabul încercă să-l intrerupă.

— Regretul nu folosește la nimic. Fă doar ceea ce-ți spun să faci! Ai relații la Washington. Folosește-le! Dacă este nevoie, unge câteva miini. Dacă nu poți, informează centrul.

— Mister Fenix!

— Fără nume! Șoapta era tăioasă. Te întreb încă o dată. Poți sau nu poți?

Arabul tăcu.

— Da, spuse el în cele din urmă. Am să încerc.

— Atunci, mai bine ține minte că viața mea depinde de informațiile pe care mi le dai. Nu-mi plac eșecurile sau cei care îmi provoacă eșecuri. Așa că ai grijă să nu afli de ce sint în stare.

— Am să țin minte, răspunse arabul.

— Și acum, află ceva important pentru mine!

— Despre ce-i vorba?

— Despre rabinul Lubavitch. Ai înțeles?

— Cine-i ăsta?

— Oricine vrea să se ocupe de evrei, replică el, trebuie să învețe cite ceva despre ei. Există o știre în presă cum că omul nostru intenționează să-l viziteze pe Lubavitch. Se pare că se încearcă programarea pentru duminică seara. Verifică! Vreau să știu data exactă.

— Voi verifica. Cînd mă sunați?

— Mîine.

— O.K.

— În fiecare zi între zece și douăsprezece ziua să te afli lingă telefon. Trînti receptorul și pleacă spre casă, destul de nemulțumit de informațiile furnizate de arab.

La patru și jumătate își luă mașina și se îndreptă spre periferie. Mașina mergea bine. Auzi cum toarce motorul puternic și se simți în siguranță; putea să se bazeze pe mașină. Conducea cu viteză și cu pricepere, ca unul care cunoștea orașul. La câteva minute după ora cinci, parcă mașina la câteva blocuri de Washington Square.

Timp de o oră umblă prin magazinele din zonă și cumpără mărfurile de care avea nevoie. Prima cumpărătură fu o valiză mare. Aceasta urma să conțină trusa de machiaj, perucile, o mantă neagră și o pălărie cu boruri mari. La un alt magazin cumpără o pereche de pantaloni gri șters. Se îndreptă spre un magazin de băuturi și un supermarket, de unde cumpără mîncare și băutură care să-i ajungă destulă vreme.

Cînd Fordul cenușiu trase lingă Filmore Hotel, soarele apunea. Parcă mașina și o incuie, apoi intră, urcă la etajul patru, își strînse lucrurile și obiectele de toaletă, le împachetă și părăsi hotelul.

Ieși din oraș și în jurul orei opt și jumătate ajunse în Scarsdale. Găsi casa cu ușurință; era exact așa cum o

descriesese agentul de la închirieri. Fusesse construită prin anii treizeci, o clădire cu două nivele așezată în centrul unui delușor larg și înconjurată de copaci a căror coroană verde o ascundea de privirile vecinilor. Era mare în comparație cu celelalte case din zonă.

Înainte de a ajunge la intrare, drumul particular șerpuia printre tufișuri dese de copaci. Urcă repede scările exterioare largi și descurse cu iuteală ușa. Așa cum i se spusese, la dreapta ar fi trebuit să se găsească comutatorul principal. Mîna pipăi peretele pînă cînd degetele atinseră butonul și lumina inundă holul larg de la intrare.

Controlă atent casa, verificînd în primul rînd ieșirile și intrările. Se simți ușurat cînd văzu că ușile aveau încuietori sigure și erau prevăzute în interior cu zăvoare. La subsol, lîngă camera instalației termice, se găsea un spațiu larg, împărțit în două. Într-o parte se afla un banc de lucru, cu diferite unelte, pe care îl putea folosi cînd îi va veni vremea.

Reveni sus și trecu de la bucătăria mare spre sufragerie și de acolo spre spațioasa cameră de zi, alături de care era o bibliotecă.

La etaj erau patru dormitoare și două băi. Se hotări să folosească dormitorul care dădea spre intrarea casei, deoarece acesta avea avantajul că era prevăzut cu o cameră de baie cu duș.

Terminîndu-și turul, ieși la mașină și își aduse înăuntru valiza, pachetul cu cărți și două cutii de carton conținînd mîncare și băutură. Desfăcu valiza și își agătă în dulap cele patru costume de vară. După ce aranjă în baie obiectele de toaletă și introduse cămășile și lenjeria în sertare, deschise fundul dublu al valizei. În interior se aflau diferite documente false și cincizeci de mii de dolari în bancnote de cincizeci și de o sută de dolari. Bani în numerar erau esențiali, deoarece nu avea cont la nici o bancă americană. Introduse teancul de bani într-o pungă de plastic pe care o lipi cu bandă adezivă sub capacul rezervorului de la toaletă. Așeză la loc pachetul cu documente false și închise deasupra capacul dublu.

Își concentră apoi atenția asupra diferitelor obiecte pe care le cumpărase în ziua aceea. Le examină pe fiecare în parte, le ordonă și le așeză în locuri în care-i erau la îndemînă.

Acum putea să se relaxeze. Se dezbracă și intră sub duș, lăsînd apa să-i șteargă oboseala pe care o acumulase de-a lungul acelei zile călduroase. Puțin cîte puțin, senzația de oboseală

începu să dispară. Cînd termină și se îmbracă, se simțea din nou plin de energie. Cobori la bucătărie și se ocupă o vreme de alimentele pe care le cumpărase, punînd o parte în congelator, iar restul pe rafturile frigiderului.

Cu un pahar înalt, plin cu băutura sa favorită, reveni în dormitor. Puse paharul pe noptieră și, așezînd două perne una peste alta, se întinse în pat și începu să citească. Întîi studie cartea despre evreii hassidici. Extraordinara lume ce i se desfășura înaintea ochilor îl fascina.

Mai tîrziu răsfoi cartea de arheologie. Avea deja unele cunoștințe în domeniu. Nu o dată efectuase sustrageri de pe șantierele arheologice pentru anumiți colecționari atît de dornici să-și îmbogățească colecțiile, încît erau gata să meargă pînă în pînzele albe pentru a obține o piesă rară. Totuși, de data aceasta căuta o anumită perioadă istorică în care să găsească un vas rar, pentru care un adevărat colecționar s-ar fi făcut luntre și punte spre a-l obține. Dacă avea dreptate, vinatul său era astfel de om. Dacă putea exploata pasiunea de colecționar a lui Dayan, va fi capabil să penetreze garda din jurul acestuia și să-l atragă într-o capcană, într-un loc care s-ar fi aflat sub controlul lui.

Bău și restul de Bacardi și constată că era toropit de oboseală. Puse cartea deoparte și căzu într-un somn adînc și ne tulburat.

În aceeași seară, Uri și Yitshaq aveau o discuție aprinsă în probleme de serviciu. Uri îl lăsă pe Yitshaq să-l informeze în legătură cu întîlnirea cu Hanania Siani înainte de a ridica propriile lui probleme.

— Acum o oră a sosit un raport de la Yaki Spillman, explică el. Motti Klein a făcut o descoperire importantă la Zürich. A intrat în contact cu amicul nostru și prin el a depistat banca unde s-a făcut marea depunere. Jumătate de milion de dolari.

— Asta-i o grămadă de bani! izbucni Yitshaq Goldberg.

— Asta arată că arabii sînt hotărîți să-și atingă obiectivul, indiferent de preț. Se pare că deja și-au găsit omul, acum cîteva zile, poate cîteva săptămîni.

— Există vreo posibilitate să obținem informații de la bancă?

— Cred că da. Uri dădu din cap. Avem la Zürich cîțiva oameni cu poziții-cheie în finanțe. Nu vor ezita să exercite

niște presiuni asupra directorului băncii, un anume Michel Jean Louis.

— Ce ne poate oferi asta ?

— O adresă. O casuță poștală. Ceva de genul asta.

— Presupunând pentru moment că lucrurile se vor aranja cum sperî, zise Yitshaq, ce va urma ?

— Asta-i treaba ta ; la fel ca și a mea. Uri ridică un pahar cu ceai și sorbi din el. Înțelege, întrebă el, duminică plec cu avionul în Statele Unite pentru a verifica dispozitivul de securitate din Washington. I-am spus lui Spillman să țină legătura cu tine. Așa că mîine dimineată să fii la birou pentru a pune lucrurile în mișcare. Dacă trebuie să întreprinzi ceva cît sînt eu plecat, consultă-te întîi cu Avital !

— Perfect !

— Mai este ceva ce trebuie rezolvat în lipsa mea. Prive gînditor. Există o hotărîre să lucrăm în cooperare cu spionajul egiptean.

— Prin americani ?

— Exact. Au fost de acord să ne transmită informații cu condiția să le furnizăm orice date referitoare la securitatea lui Sadat.

— Asta înseamnă că la ora actuală nici egiptenii nu au nimic concret ?

— Așa cred. Au făcut cîteva arestări, se pare membri ai „Frontului Refuzului”. Nu au, totuși, nici un indiciu că s-ar putea folosi asasini europeni.

Yitshaq Goldberg studie un moment chipul lui Uri. În minte i se învîrteau cîteva întrebări care îl nelinișteau. În cele din urmă, vorbe :

— Ce crezi ? Spre cine țintesc ? Unul de-ai noștri ? Un egiptean ? Și dacă-i vorba de noi, cine este ținta ? Nu cred că-i Begin. Știu că-i bolnav. De asemenea, știu că el nu va face compromisuri. Deci, cum stăm ?

— Cunoști răspunsul, rînji Uri, și eu îl știu. Begin iese din calcul. Este extremist și, ca atare, arabilor le convine optica lui. Deci, rămîne un singur om : un om care din punctul de vedere al arabilor și al celor din „Frontul Refuzului” este foarte periculos. Un om la care mulți privesc ca fiind cel în măsură să încerce inițierea unui dialog. Ești de acord ?

— Întru totul. Trebuie să fie Moshe Dayan.

— Asta-i și părerea mea, spuse Uri cu amărăciune. Ținta lor este Dayan.

Tăcură, fiecare pierdut în propriile gînduri.

— Să presupunem o clipă, sugeră Yitshaq, că ai dreptate. Care va fi mișcarea omului arabilor ?

— Are trei zone de acțiune. Aici, în Europa ori în America. Este o afacere imputită. Intrăm în ring legați de mîini, putîndu-ne folosi doar mintea. Depindem de bunăvoința forțelor polițienești și a serviciilor de spionaj străine. Închise ochii o secundă, apoi clipi spre a alunga oboseala. Vezi, eu cunosc țara asta. Nu cred că va opera în Israel. I-ar fi foarte greu să-și asigure ieșirea. Așa că, ce i-a rămas ? Europa sau America. Cred că va urmări programul lui Moshe Dayan și va încerca să lovească într-un moment și într-un loc care-i vor conveni.

— Ascultîndu-te, am impresia că-i cel mai periculos dușman cu care te-ai confruntat vreodată, observă Yitshaq.

Uri zîmbi ușor.

— Trebuie să acționez ca atare. La fel și tu. Uri apucă brațul lui Goldberg. N-ai băgat de seamă că în ultimele zile avem de-a face cu un necunoscut despre a cărui existență habar nu avem ? Știm că există undeva. Știm că fiecare oră înseamnă un pas înainte pentru el. Înțelege ? De acum înainte va trebui să acționăm ca și el. Să gîndim cum gîndește el. Să trăim ca el.

— Nici nu știm încă cine este. Yitshaq se încruntă. În aceste condiții, cum am putea face ceea ce propui ?

Uri își frecă ochii.

— N-avem de ales. La un moment dat va ceda o verigă slabă și, cînd se va întîmpla asta, va trebui să fim acolo.

Jim Campbell fu trezit la cinci fără un sfert în dimineata zilei următoare de soarele care strălucea în dormitorul spațios. Ciripitul păsărilor din copacii înalți din jurul casei îi suna ciudat de îndepărtat. Îi trebuiră cîteva clipe pentru a se obișnui cu calmul care învălui întreaga casă. Extraordinara liniște era întreruptă doar de cîntecul păsărilor și de foșnetul frunzelor mișcate de vînt.

Cobori din pat și se duse la fereastră, unde inspiră adînc parfumul noii zile de vară. Frunzișul gros al arborilor crescuți în apropiere îi acoperea vederea spre celelalte case situate la marginea opusă a platoului.

La cinci și jumătate ieși să se plimbe. Voia să exploreze cărările ascunse care traversau dealul plin de o vegetație lu-

xuriantă. Când ajunse pe culme auzi un lătrat puternic de câini, ce venea dintre copaci. Rămase nemișcat, așteptând să-i vadă. Se iviră brusc doi alsacieni superbi, mascul și femelă, a căror blană curată strălucea de rouă. Era clar că perechea de animale fusese lăsată de stăpin să alerge printre pomi.

Se opriră cam la zece metri de el cu urechile ciulite și capetele lăsate pe-o parte, ca și cum l-ar fi studiat pe cel care le invadase regatul. Când se îndreptă spre ei, trupurile li se încordară și miriră amenințător, dezgolindu-și colții ascuțiți. El zimbi. Îi plăceau alsacienii. Își țuguie buzele și scoase un suierat subțire, greu de perceput de o ureche omenească. Câinii auziră fluieratul ușor și prietenos și neîncrederea lor începu să dispară. Făcu un nou pas spre ei. Nu se mișcară, dar în poziție li se vedea încordarea, arătând că sînt gata să sară. Când, în cele din urmă, ajunse la distanța lungimii mîinii de ei, masculul începu să latre puternic, iar femela o luă la fugă în josul dealului cu masculul care-și flutura coada stufoasă după ea. În câteva secunde dispărură și se mai auzi doar ecoul lătratului.

Campbell se reîntoarse din plimbare. Ajuns acasă, se spălă, se rase și își pregăti masa.

Cînd plecă din nou, era opt și jumătate. Căldura devenise deja apăsătoare și avea în față un drum lung. Din Eastern Parkway, din Brooklyn, fu îndrumat spre zona vecină, unde locuia Lubavitch, veneratul conducător al evreilor. „Un popor ciudat”, gîndi el în timp ce conducea; sosește un prim-ministru care solicită o întîlnire cu un lider religios într-o zonă periferică din Brooklyn.

Din cele aflate din cartea referitoare la istoria evreilor hassidici știa că rabinul era al șaptelea în dinastia magiștrilor sectei hassidice a lui Habad, o sectă care apăruse în urmă cu o sută cincizeci de ani. Lubavitch era un om cu mare influență în rîndul evreilor. Din momentul în care prelua puterea, conform preceptelor, o deținea pînă la moarte, iar în întreaga lume existau comunități separate de credincioși gata ca la un semn să-i îndeplinească ordinele.

Din puținele detalii pe care putuse să le culeagă, înțelesese că primul ministru israelian era cel care solicitase o întrevvedere cu acesta. Despre rabin se credea că este un adevărat conducător de miracole, un om cu puteri spirituale deosebite. În plus, avea o vastă cultură, motiv pentru care primise o serie de distincții academice din partea universităților din Germania, Italia și Franța. Credincioșii săi își duceau viața zilnică în

conformitate cu regulile și instrucțiunile stabilite de el. Nici unul dintre ei nu putea concepe să ia o hotărîre importantă fără ca mai întîi să-i ceară sfatul și să-i primească binecuvîntarea. Ceea ce ordona rabinul devenea lege.

O dată ajuns în Brooklyn, Campbell își parcă mașina și cumpără un exemplar din *The New York Times* de la un chioșc din apropiere. Se întoarse la mașină privind titlurile referitoare la vizita lui Begin și uitîndu-se la fotografii. Atenția îi fu atrasă de o știre. Aceasta se referea la sistemul de securitate fără precedent care îl înconjura pe primul ministru. Reportajul scotea în evidență că de mulți ani nu mai participaseră atît de mulți agenți de securitate ca la actuala vizită. Reporterul nota că, pentru a-l apăra pe importantul oaspete, acești oameni extrem de bine pregătiți erau dotați cu echipament sofisticat de comunicații și de supraveghere. Un program complet al primului ministru Begin includea și menționarea vizitei de duminică seara la Lubavitch.

Campbell porni mașina și treizeci de minute mai tîrziu Fordul cenușiu se apropie de acel cartier din Brooklyn pe care urma să-l viziteze Begin. Încă de departe, Jim simți ceva ciudat. Zona uriașă, locuită în cea mai mare parte de evrei, părea pustie. Era Sabatul. Pe străduțele înguste puteau fi văzuți mergînd doar cîțiva oameni. Majoritatea lor se aflau la acea oră la sinagogă. De vineri, începutul Sabatului, și pînă sîmbătă după apusul soarelui, în zonă nu era permisă intrarea nici unui vehicul. Jim Campbell își parcă mașina și merse pe jos trecînd pe lîngă bărbați și femei ce păreau veniți din alt timp și altă lume, probabil din Europa de Est, la începutul secolului.

Continuă să se plimbe pe străzile liniștite, mînat de un sentiment de curiozitate care aproape că se detașa de scopul vizitei sale. Privirea îi era atrasă de trecătorii ocazionali îmbrăcați în negru ca niște eterni miri. Le studie felul de a umbla și fu izbit de ciudata grabă care părea să-i mine, ca și cum se grăbeau spre un refugiu ascuns. Le observă poziția capetelor, împinse ușor înainte, ca și cum creierele le-ar fi fost îngreunate de gînduri mai presus de lume. Conștient că nu trebuia să aibă înfățișarea unui străin, începu și el să umble cu aerul că urmărea un scop astfel încît să poată părea unul de-al lor.

Magazinele aveau obloanele trase, restaurantele erau închise. Era ca și cum s-ar fi tras o cortină invizibilă care separa zona de viața agitată ce continua să se desfășoare în ime-

diata apropiere. Strada unde locuia rabinul avea o atmosferă pioasă, de parcă aici s-ar fi aflat centrul universului.

Cu puțin înainte de amiază, Campbell părăsi cartierul și, nu departe de locul unde parcase mașina, găsi un restaurant deschis. Avea un telefon public, dar nu se afla într-o cabină. Vorbi cu telefonista atât de încet, încât aceasta fu obligată să-l roage de câteva ori să repete numărul pe care îl dorea. În cele din urmă i se făcu legătura cu ambasada.

— Mister Jarbil, vă rog! spuse el telefonistei de serviciu și după o scurtă pauză auzi vocea arabului.

— Eu sînt, șopti el. Vorbește scurt și la obiect!

La capătul firului se auzi răsuflarea greoaie a celui alt.

— Data vizitei la rabin s-a schimbat, spuse Jarbil.

— Pentru cînd?

— Luni. De dimineată. După asta va pleca la Washington.

Analiză informația. Părea posibil. Programul anumitor întîlniri putea fi schimbat, însă nu întîlnirea oficială cu președintele. Prima întîlnire a celor doi conducători fusese stabilită pentru marți. Dacă era așa, întîlnirea primului ministru cu rabinul se părea că era ultima întîlnire din New York, înainte de plecarea spre Washington.

— Informația a fost verificată?

— Da, răspunse arabul cu voce agitată. Verificată sută la sută.

— Bine. Vom vedea.

Închise. N-avea rost o discuție de durată. Arabul părea convins.

La trei după-amiază se întoarse în casa din Scarsdale și coborî la subsol, unde petrecu cîțva timp examinînd uneltele pe care le găsise acolo. Varietatea lor îi plăcea. Planul său începuse să prindă formă. Existau câteva posibilități. Una prevedea folosirea unei încărcături explozive detonate de amprentă vocală a victimei sau de mirosul acesteia. Dar avea încă timp.

Petrecu după-amiază și seara citind grijuliu cărțile de arheologie. Stăruî din nou asupra ilustrațiilor care apăreau în *The Art of the Middle East*, scrisă de Leonard Woolley. Intenția lui era de a găsi câteva vase, specimene rare, dintre care unul urma să servească drept momeală.

Motti Klein reveni de la Zürich la Paris sîmbătă, destul de tîrziu. Cum ajunsese, se duse la locuința lui Yaki Spill-

man. Deși era doar o reședință temporară, soția lui Yaki făcuse tot ce putuse pentru a o transforma în „acasă”. Pe pereți se aflau tablouri cu imagini din Israel, iar într-un colț al sufrageriei se găseau vase de ceramică, opere ale meșteșugarilor evrei.

Motti descrie călătoria la Zürich și sublinie comportarea prietenilor lor de acolo. Confirmă raportul care arăta că Adel el-Magrabi fusese depunătorul sumei de o jumătate de milion de dolari, apoi adăugă:

— Lovitura a constituit-o însă faptul că bancherul, Michel Jean Louis, avea numărul căsuței poștale unde a trimis nota de credit care confirma depunerea. Întinse o bucată de hîrtie.

Yaki o privi și spuse surprins:

— Monte Carlo! Se gîndi o clipă, apoi continuă: Ciudat, potrivit descrierii tale, la biroul directorului a venit un bătrînel ponosit, cu un puternic accent german. Apoi, la hotelul unde stătea el-Magrabi și-a făcut apariția un îns bine îmbrăcat, vorbind o franceză perfectă și care lăsa impresia unui ex-ofițer. Care-i legătura? Și cum se leagă toate astea cu căsuța poștală din Monte Carlo?

A doua zi, duminică, Spillman îl căută pe John Palmer, sperînd ceea ce era de nesperat, să-l găsească în oraș. Fu norocos și, la ora zece dimineată, cei doi discutau acasă la Palmer.

— Firul cel mai important pe care îl avem acum este numărul unei căsuțe poștale din Monte Carlo, spuse Yaki.

Palmer îl privi.

— Căsuța poștală unde a fost trimisă nota de credit?

— Exact.

— Asta-i o informație bună, spuse Palmer cu un ton admirativ.

— Dar nu suficientă. La Monte Carlo nu avem nici un contact care să ne ajute să aflăm cine deține căsuța poștală. Reprezentanții voștri sînt în relații excelente cu înaltele oficialități ale principatului.

Îi întinse lui Palmer o bucată de hîrtie. Americanul o luă, o privi și o așeză pe masă în fața lui. Apoi se lăsă din nou pe spate în fotoliu.

— Am să mă ocup de asta. S-ar putea însă să ia o zi, două. Mă îndoiesc că voi găsi pe cineva acasă duminică. Oricum, am să încerc.

— Îți sînt recunoscător, John! Yaki Spillman se ridică. Americanul se ridică și el și se îndreptă spre ușă.

— Apropo, spuse el, am ceva pentru tine. S-ar putea să nu însemne nimic, dar ieri am primit mai multe noutăți privind moartea lui de Maline.

— Care este concluzia?

— Așa cum gîndeai tu. Omor. O lovitură puternică cu muchia palmei i-a rupt o vertebră vitală. Oricine ar fi ucigașul, un lucru e clar. Aveți de-a face cu un tip de o forță fizică extraordinară.

Luni, 18 iulie, la ora cinci dimineata, ocupantul casei din Scarsdale își făcea alergarea matinală. Printre copacii înalți adia o briză rece, iar lumina zilei era încă ascunsă în negurile nopții care se retrăgea jucîndu-se prin împletitura crengilor și tufărișului. Din nou auzi lătratul și din tufișuri țîșni perechea de alsacieni. Ca și mai înainte, se opriră la mică distanță de el. Fluieră subțire și animalele părură să se destindă. De data asta scoase din buzunar cîteva felii de salam. Aruncă o bucată în fața lui. Masculul nu se clinti, dar femela se apropie și adulmecă. Apoi limba ei culese rapid bucata pe care i-o aruncase străinul.

Acesta fluieră din nou și masculul ciuli urechile. De data asta omul aruncă două felii de salam, cîte una fiecărui ciine, apoi începu să se apropie. Ei nu se clintiră; își ridicară doar capetele, privindu-l precauți. Aruncă alte felii de salam și cîinii săriră iute să le înhațe. Acum se afla doar la cîtiva pași de animale. Ținea în mîini două felii de salam, însă nu le aruncă. Animalele așteptau. Apoi, femela începu să înainteze către el. În acest moment cedă și masculul. Omul mai fluieră o dată și cîinii luară bucățile din mîinile lui. În timp ce mîneau, le mîngîie gîturile.

O clipă mai tîrziu, cîinii o zbughiră între copaci, lătrînd veseli. Brusc, se întoarseră și alergară în jurul lui. Se aplecă spre ei și ei îl lăsară să-i bată ușor cu palma pe spinare. Fugiră din nou, alergînd în zigzag, se pierdură printre copaci și tufișuri, lătratul devenindu-le din ce în ce mai îndepărtat.

Jim Campbell stătu acasă toată duminica, uitîndu-se la televizor și încercînd în general să se relaxeze după îndelungata perioadă de concentrare. Seara controlă echipamentul de care avea nevoie în dimineata următoare. Va avea puțin timp de pierdut. Doar machiajul îi va lua mult și îi va cere mai multă grijă. Va trebui să se pregătească pentru căldura înăbușitoare,

deoarece va sta ore întregi pe stradă, în fața casei rabinului, fără nici o apărare împotriva soarelui.

La ora nouă se urcă în pat, după ce potrivea ceasul să sune la ora patru. În activitatea lui odihna era esențială.

De dimineată, în timp ce se întorcea de la întîlnirea cu alsacienii, simțise efectul pozitiv al odihnei de douăzeci și patru de ore. Acum era timpul să se ocupe de deghizaj. Își plimbă de cîteva ori degetele pe obraji, apoi își masă fața cu cîteva picături de ulei, frecînd înainte și înapoi pentru a înmuia pielea. Munci la machiaj timp de două ore. Barba era formată din fire de păr creț, castaniu, înspicate ici-colo cu argintiu, pe care și le lipi cu răbdare și minuțios. Adînciturile de sub umerii obrazilor și unghiul ascuțit al maxilarelor dispăruseră sub desimea bărbii. Cu aceeași răbdare își aplică perciunii lungi, adăugîndu-i întîi la rădăcina părului său natural, lipindu-i apoi de-a lungul urechilor pînă ce se uniră cu barba. Folosi puțin fond de ten pentru a da pielii acea culoare a unui om care nu stătuse la soare.

Își examină chipul în oglindă, apoi privi încă o dată la trăsăturile celui care-i servise drept model, o fotografie din cartea *The History of Hassidism*. Asemănarea era bună. Își verifică deghizajul la lumină puternică, fiindcă avea să treacă proba șederii în lumina strălucitoare a zilei. Își plimbă mîna pe barbă într-un gest caracteristic evreilor pe care îi studiase în Brooklyn. Satisfăcut că înfățișarea îi părea autentică și că se putea amesteca ușor în mulțime, porni spre Brooklyn.

Astăzi, zona în care locuia rabinul părea să-și fi schimbat înfățișarea ca la o fluturare de baghetă magică. Omul din Fordul cenușiu observă mai mulți polițiști în mașini de patrulare de-a lungul principalelor artere de circulație ce duceau la Eastern Parkway. Deși era încă devreme, garda de polițiști și agenți de securitate din zonele învecinate casei rabinului era deja instalată.

La intersecții poliția controla deja șuvoiul de vehicule și oamenii ce doreau să ajungă în zona pe care urma s-o viziteze primul ministru israelian. Mulțimea era cu mult mai numeroasă decît se așteptase Campbell. Se hotări să parcheze în apropierea locului unde-și lăsase mașina cu două zile mai înainte. În timp ce încuia portiera și-și punea pălăria neagră, își mîngîie din nou barba, pe de o parte imitîndu-i pe cei în mijlocul cărora se afla, iar pe de altă parte pentru a se asigura că era bine lipită.

În timp ce se îndrepta spre strada unde locuia rabinul, fu surprins și aproape dus de o mulțime formată din sute de oameni de toate vîrstele care se grăbeau spre aceeași destinație. Cu cît se apropia, cu atît șuvoiul devenea mai dens, în timp ce alți oameni ieșeau din case sau de la locurile lor de muncă. Mulțimea era îngroșată de mulți credincioși care tocmai își terminaseră ruga de dimineată; cu șalurile rituale încă pe umeri și cu cărțile de rugăciune sub braț, ieșeau acum din sinagogi pentru a se contopi cu masa care curgea în mod continuu.

Soarele bătea străzile laterale strimte, pline cu membri ai comunității hassidice. Campbell fu mulțumit observînd că persoana lui nu stîrnea nici o curiozitate. Arăta exact ca oricare altul. Pașii îi erau grăbiți, umerii largi ușor încovoiați înainte, fața bărboasă aplecată în jos în postura caracteristică celor care petreceau multe ore pe zi aplecați peste cărțile sfinte.

Un grup de motociclete și mașini strălucitoare ale poliției stăteau parcate în formație strînsă. Ofițerii de poliție priveau uluiți la fluviul uman ce se scurgea ca absorbit de un canal care ducea la casa rabinului. În mijlocul mulțimii, Campbell era împins înainte de curenții omenesci în mișcare. Era înconjurat de o bolboroseală de limbi — un amestec de engleză cu idiș și ceva ebraică. Se găsea într-o lume ciudată, într-o lume despre care auzise, dar a cărei realitate nu existase pentru el pînă acum.

Strada pe care locuia rabinul era sufocată de o mulțime densă. Polițiștii se luptau să mențină un culoar liber prin care să poată trece convoiul de mașini al primului ministru israelian și al însoțitorilor lui. Spectatorii, nemișcați pe locurile lor, se unduiau ca valurile mării, înaintînd și retrăgîndu-se. Așteptau să-și vadă rabinul în clipa sa de glorie, cînd însuși primul ministru al Israelului îl va onora prin venirea lui și îi va asculta vorbele înțelepte.

Jim Campbell își croi drum pas cu pas. Scopul lui era de a ajunge cît mai aproape posibil de curtea casei rabinului, astfel încît să-și poată folosi aparatul de fotografiat Pentax. Trebuia să reușească, deoarece personalul de securitate al primului ministru, atît cel american, cît și cel israelian, va fi mai mult ca sigur același care îl va proteja și pe ministrul de externe cînd avea să viziteze America. Campbell trebuia să le rețină și să le memoreze chipurile. Pentru îndeplinirea contractului, va tre-

bui să trăiască viața omului care se aștepta să fie prins. Prin urmare, era necesar să-și cunoască vinătorii.

Imitînd tactica mulțimii din jur, Campbell împingea și înghiontea, croindu-și loc cu coatele spre o poziție cît mai bună. Cîrînd se găsi în imediata apropiere a ușii rabinului.

Agenții de securitate care erau deja acolo ocupau poziții de-a lungul fațadei casei. Din apartamentele și clădirile de pe partea opusă, alți agenți supravegheau mulțimea care se vinzolea. Jim localizează doi pe balcoanele îndepărtate ale unor clădiri, care observau îmbulzeala prin binocluri. Înfațișarea exterioară diferea de a celorlalți din vecinătate, iar chipurile lor trădau îngrijorare și încordare, în timp ce scrutau valurile de oameni care se frămîntau în stradă. Campbell se gîndi că fusese pus în funcțiune un sistem de comunicații prin care se transmiteau informații personalului de securitate ce nu putea avea imaginea întregii zone.

Căldura era teribilă. Neobișnuit cu îmbrăcăminte grea și de culoare închisă în mijlocul verii, Campbell se simțea extrem de incomod. Chiar și cei din jur, obișnuiți cu astfel de haine în tot timpul anului, păreau la fel de afectați ca și el.

Campbell simți încordarea în creștere, în timp ce masa de oameni aștepta nerăbdătoare. Soarele se afla sus pe cer, cînd prin mulțime străbătu zvonul că Begin sosea. Convoiul, format din patru mașini, înainta încet, înconjurat de un zid de polițiști și de tineri credincioși evrei. În față venea o mașină de patrulare. A doua mașină era plină cu agenți de securitate, iar în cea de-a treia stăteau primul ministru și însoțitorii săi. În cea de-a patra se aflau alți agenți de securitate care acopereau spatele convoiului.

Murmurul mulțimii se transformă în vuiet în clipa în care portiera mașinii primului ministru se deschise și din ea coborî omul subțire și cu ochelari, care zîmbea și-și flutura mina. Din toate părțile porni un tumult de urări de bun venit în engleză, idiș și ebraică. Pentru urechile lui Campbell amestecul de limbi suna ca o cădere de apă, ca o cascadă. În timp ce primul ministru al Israelului se îndrepta, înconjurat de agenți de securitate, spre casa rabinului, mai mulți privitori scoaseră aparatele de fotografiat.

Pierdut în mulțimea de entuziaști, începu să fotografieze și Jim Campbell. Declanșa aparatul rapid, îndreptîndu-și obiectivul nu spre Begin, ci spre agenții din jurul lui. Imagine după imagine, de sus, de jos, din lateral, erau surprinse toate mișcările oamenilor, era reținut fiecare chip.

Deodată se instalează o liniște ciudată. Era ca și cum mulțimea ar fi primit un ordin să se abțină și să-și stăpânească valul de sentimente. În fața casei care purta numărul 770 apărură figura scundă a rabinului în vîrstă de șaptezeci și cinci de ani. Un singur gest al bătrînului, al cărui chip era încadrat de o barbă argintie ce-i cobora pe piept, liniștise mulțimea. În timp ce ieșea din casă spre a-și întâmpina distinsul oaspete, strigătele se transformaseră în șoapte. Dar cînd Menahem Begin se îndreptă spre rabin și cei doi se îmbrățișară, șoaptele se transformară din nou în aclamații.

În tot acest timp, Jim Campbell continuă să-și folosească aparatul fotografic cu lentile speciale. Din punctul său de vedere, evenimentele îi depășiră și cele mai nesperate așteptări. Nu se gîndise niciodată că atîția membri ai unității speciale de securitate afectate primului ministru vor fi strinși la un loc. Era sigur că unii dintre ei erau amestecați în mulțime și deci dificil de identificat și era posibil ca unii să fie, ca și el, dezghizați. Oricum însă, avea acum fotografiile majorității agenților.

Fu împins deoparte și prins în mulțime în timp ce înaintau ziaristii. Din nou rabinul ridică mîna și se lăsă liniștea. Rosti urări de bun venit în ebraică și idiș. Campbell nu știa ebraică, însă germana o cunoștea foarte bine, astfel încît putea înțelege destul de ușor cuvintele rostite de rabin în idiș. Vorbea încet, însă liniștea era atît de profundă, încît se putea auzi limpede fiecare cuvînt. Mulțimea părea înghețată.

Oamenii începură să se împrăstie doar după ce rabinul și oaspetele său intrară în casă, spre a vorbi în particular. Și Jim începu să se îndepărteze, aruncînd încă priviri pătrunzătoare, în speranța că va surprinde încă un chip care să fie fotografiat.

Înainte de a părăsi Brooklynul, intră cu mașina pe o alee și parcă. Frecîndu-și fața cu ulei spre a înmuia lipiciul, începu să își scoată perciunii și barba. Cînd ajunse în Manhattan, evreul hassidic se transformase într-un arian cu fața bine rasă.

La Tel Aviv, marți, 19 iulie, ziua se apropia de sfîrșit, însă mulți dintre membrii secției de supraveghere se aflau încă în birourile lor. După-amiază, mulți dăduseră drumul la aparatele de radio pentru a afla vești despre prima întîlnire dintre președintele Statelor Unite și primul ministru Begin.

La șase după-amiază, în biroul lui Yitshaq Goldberg sună telefonul. Yaki Spillman raporta de la Paris că, ajutați de

prietenul lor american, reușiseră să afle numele posesorului căsuței poștale din Monte Carlo.

— Care-i numele? întrebă Yitshaq.

— Vittorio Angelo Massino. Era pe lista suspectilor trimisă inițial de francezi.

Pulsul lui Yitshaq se accelera.

— Asta-i veriga care ne lipsea, spuse el agitat. Veriga slabă.

— Știam că vei fi mulțumit.

— Dacă o să am nevoie de tine, unde vei fi peste o oră?

— La ambasadă. Voi fi prin apropiere.

Imediat după convorbire, Yitshaq îi ceru secretarei să-i aducă dosarul suspectului. Deschise coperta și începu să citească informațiile adunate despre Massino.

Vittorio Angelo Massino, zis și Boncho, se născuse în Italia în 1921. Venise la Paris la începutul anului 1938 și, la scurtă vreme după invazia germană în Franța, dispăruse. Mai tîrziu apăruse ca soldat merituos într-o unitate de comando a forțelor Franței Libere de sub comanda generalului Charles de Gaulle. Își făcuse un gen de faimă ucigînd soldați germani care se retrăgeau. Prin anii '50 se aflase în atenția poliției franceze, fiind suspectat că ucide pentru sume mari de bani, însă investigatorii nu fuseseră în stare să adune probe împotriva lui. După aceea, se crezuse că devenise tănuitor de obiecte de artă furate și că, totodată, negocia contracte pentru asasinat. Părăsise Franța în 1961 și la scurt timp după asta dosarul lui fusese închis. În prezent francezii nu cunoșteau locul unde se află.

Yitshaq inspiră adînc. Acesta era punctul slab pe care îl vor căuta cu toții. Păcat că Uri era la Washington. Cel care va decide acum va fi Avital. Ridică telefonul interior și formă numărul lui Avital Arnon.

— Yitshaq la telefon. A apărut ceva important. Aș dori să mă consult cu dumneavoastră.

— Vino!

Yitshaq îi găsi pe șef puțin obosit, la capătul unei zile lungi care deja se amesteca cu noaptea. Ridurile de pe față îi păreau mai adînci, era neras și arăta îmbătrînit. Scrumiera mare din mijlocul mesei era plină cu mucuri de țigări. Ceașca de cafea din fața lui arăta că ziua de lucru era departe de a se sfîrși.

Avital ridică privirea, în timp ce Yitshaq închidea ușa.

— Este ceva substanțial?

— Cred că da. Vă amintiți că am presupus că de Maline se dusesse la Monte Carlo pentru a se întâlni cu un alt intermediar?

— La vremea respectivă credeai că s-ar putea să fie unul din cei de pe lista trimisă de francezi, spuse șeful încet, cu ochii ațintiți pe chipul lui Goldberg. Cineva ale cărui urme se pierduseră...

— Exact. Yitshaq așază o hirtie în fața lui Avital. Ei, îi avem numele: Vittorio Angelo Massino.

— Care-i legătura?

— Am aflat că nota de credit de o jumătate de milion de dolari depuși la Zürich fusese trimisă la o căsuță poștală din Monte Carlo. Motti Klein s-a dus la Zürich și a exercitat puțină presiune asupra directorului băncii. Am obținut numărul căsuței poștale. Apoi Yaki Spillman s-a dus la John Palmer pentru ajutor. În dimineața asta, Spillman a obținut de la Palmer numele posesorului căsuței poștale: Vittorio Angelo Massino.

Avital reacționează prompt. Îl instrui pe Yitshaq să ia legătura cu Spillman și să-i ceară să-i trimită la Monte Carlo pe Motti Klein și Ze'ev Shahar, care să afle tot ce se putea despre Massino. El îl va chema pe Uri Cohen din Statele Unite, lăsând comanda acolo lui Avshalom Kedmi.

Era clipa pe care o așteptaseră amândoi, clipă care apare în orice acțiune și marchează momentul crucial, când se ivește o posibilitate de soluționare.

Miercuri la prinz în ambasada israeliană din Washington, Uri Cohen îi spuse lui Avshalom Kedmi că el va pleca imediat la Monte Carlo. Îl instrui pe Kedmi să se întoarcă a doua zi la New York cu primul ministru, așa cum era planificat, și să-l escorteze înapoi la Tel Aviv. Apoi îl puse la curent cu descoperirile lui Motti Klein și adăugă:

— Se pare că avem de-a face cu un maestru al deghizajului, cineva care știe să șteargă urmele, nu numai să și le acopere. Un lucru este clar: complotul arab este avansat. Acum două ore m-am întâlnit cu legătura noastră. Egiptenii i-au spus să ne transmită că agenții lor au confirmat existența unui stat-major condus de Adam Ahmed și însărcinat cu asasinările. Nici egiptenii nu cunosc însă care este ținta lor.

Printre magazinele de confecții ieftine de pe West Street exista un atelier fotografic aparținând unui evreu bătrân pe nume Selig Auster. Proprietarul atelierului, în vîrstă de

saptezeci de ani, era văduv, tată a trei fii maturi, care aveau propriile lor ocupații în California. Refuzase să-și închidă micul atelier și să meargă la fiii lui de teamă că, renunțînd la modul său de viață, i s-ar grăbi sfîrșitul. Din cauză că atelierul era pentru el mai mult decît o sursă de venituri, asigura un serviciu mai bun decît concurenții săi și la un preț mai mic.

Miercuri dimineața, devreme, un tînăr îi aduse la dezvoltat un rolfilm. Promisese că va da fotografiile gata a doua zi după-amiază. Spre surpriza și plăcerea lui, descoperi în timp ce dezvoltă filmul că fotografiile erau făcute la întîlnirea dintre primul ministru al Israelului și Lubavitch. În consecință, cînd, joi după-amiază la ora patru, tînărul intră în atelier, Selig Auster îl întîmpină călduros.

— Frumoase poze. Ești reporter?

— Da, răspunse tînărul rîzînd. Cred că ați recunoscut evenimentul.

Bătrînul zîmbi și el.

— Este posibil să nu-i recunoști pe Begin și pe rabin?

Așază filmul și fotografiile pe tejghea.

Tînărul examinează grijuliu fotografiile. Erau foarte bune.

— Sînteți evreu, nu-i așa?

— Și ce evreu, rise proprietarul. Crede-mă, de pe vremea lui Solomon și David.

Auzind acestea, Jim Campbell hotărî să-și schimbe planurile. Intenționase să-i ceară lui Auster să-i mărească chipurile agenților de securitate din anumite fotografii. Dar acesta era evreu. Dacă devenea bănuitor, n-ar fi ezitat să acționeze.

Îi mulțumi bătrînului pentru munca de calitate, plăti nota și părăsi repede magazinul. Aproape de Times Square găsi un atelier fotografic deținut de un negru și, intrînd, ceru un set de fotografii mărite ale chipurilor încercuite cu cerneală.

— Le vreau cît mai repede posibil.

— Cînd?

— Mîine.

— Aceasta este o comandă specială, sir, explică proprietarul. Deci, și un preț deosebit.

Tînărul încuviință din cap.

— În regulă, dacă rezultatele vor fi corespunzătoare.

Cînd părăsi atelierul, tînărul se întoarse spre parcare unde își lăsase Fordul cenușiu.

Urînd instrucțiunile lui Adam Ahmed, Adel el-Magrabi sosise la Paris. Misiunea lui era de a culege informații despre evenimentele care conduseseră la arestarea lui Jacqueline

Charlotte. Cu toate acestea, nu reușise să descopere alte detalii în afara celor publicate în presă. Tot ceea ce se putea raporta era simplul fapt că madame Charlotte era complet scoasă din cursă.

El-Magrabi habar n-avea că mișcările îi erau urmărite de agenți francezi. Cu câteva zile mai înainte, inspectorul André Cordeille de la brigada antiteroristă a D.S.T.-ului fusese informat de agenții săi că el-Magrabi se afla din nou în Europa. Colegul său israelian, Yaki Spillman, îl alarmase în legătură cu posibilitatea ca arabii să pregătească o lovitură la Paris, iar Cordeille era la curent cu faptul că atît agenții egipteni, cît și cei israelieni încercau să-l găsească pe el-Magrabi, al cărui nume era binecunoscut inspectorului. Cu toate acestea, nu exista nici un motiv valabil pentru a-l împiedica pe el-Magrabi să intre în Franța și, chiar dacă ar fi existat, politicienii s-ar fi opus unei asemenea încercări. Cordeille nu putea face nimic mai mult decît să-l fileze permanent pe el-Magrabi și să ceară ca toate mișcările arabului să-i fie raportate direct lui.

El-Magrabi hotărîse ca, înainte de a se întoarce acasă, la Adam Ahmed, să petreacă vreo câteva zile la Paris, îngăduindu-și unele plăceri personale. Se simțea îndreptățit să capete o mică recompensă pentru devotamentul cu care se consacrase sarcinilor primite.

În St. Germain des Près exista un mic club de noapte, care era unul dintre localurile sale preferate. Atenția îi fusese atrasă de o suedeză blondă, pe nume Mona, care practica acolo striptease. O întâlnise pentru prima oară cu prilejul ultimei sale călătorii la Paris și era obsedat de dorința de a o poseda.

În prima noapte a sosirii sale la Paris, stătuse la club pînă la primele ore ale dimineții, dar, spre dezamăgirea sa, Mona îl refuzase. Explicase că era ocupată. Noaptea următoare făcuse o nouă încercare și, din nou, cu un zîmbet, ea îl refuzase politicos. Aceste refuzuri nu serviseră decît la a-l ațîța și mai mult.

Acum se decise că trebuia s-o aibă, indiferent cît l-ar fi costat. Îi era greu să spună ce anume îi aprindea foc în vine, însă doar gîndul la ea îl făcea să transpire. Se îndreptă spre club, cu buzunarele pline de bani, pentru că numai cineva cu dare de mină și cu buzunarele burdușite era binevenit acolo.

Adel el-Magrabi și omniprezenții săi însoțitori ajunseră la club la ora unsprezece. Arabul era hotărît să-și petreacă noaptea în patul Monei. Totuși, entuziasmul generat de șederea la Paris tocise simțurile de prevedere ale celor trei arabi și ei nu-i observau pe cei patru agenți ai D.S.T.-ului care îi urmăreau.

Agenții francezi erau specializați în filaj și primiseră dispoziții să se țină de el-Magrabi pînă cînd acesta va părăsi țara. Cînd el-Magrabi și escorta sa intrară în club, agenții D.S.T.-ului rămăseră afară așezați în patru puncte de observare care permitau fiecăruia să supravegheze intrarea clubului și, în același timp, să aibă contact cu un alt coleg.

În ultimele douăzeci și patru de ore, agenții D.S.T.-ului stabiliseră că alții, încă necunoscuți lor, reușiseră să-i ia urma lui el-Magrabi și se țineau scai de el oriunde se ducea. Cei-lalți erau, fără îndoială, atît de absorbiți de urmărirea lor, încît nici ei nu observaseră că erau, la rîndul lor, urmăriți de oamenii inspectorului André Cordeille. Acesta le ordonase să stea deoparte atîta vreme cît nu era necesar să intervină.

El-Magrabi fu primit călduros de directorul clubului și condus repede, împreună cu cei doi însoțitori, la o masă situată între bar și mica scenă a localului. În club se găseau aproximativ treizeci de bărbați și femei.

Luă o înghițitură zdravănă de apă. Se afla în mijlocul unei furtuni de nerăbdare, așteptînd apariția dansatoarei suedeze.

La ora unu veni rîndul ei. Adel el-Magrabi își trecu limba peste buzele uscate. „Fiică a iadului“, gîndi arabul. „Fiică a diavolului“. Dansatoarea își înalță trupul în rotiri erotice. Mîinile îi lunecară lin pe bust.

În acel moment, reflectoarele se stinseră și Mona fu înghițită de întunericul protector. Cînd luminile difuze se aprinseră, iar în club locul muzicii beat ce acompaniase dansul Monei fu luat de muzică obișnuită, arabul începu să răsufle normal, moderîndu-și pulsul care se accelerase fără posibilitate de control. O aștepta pe Mona să vină la masa lui așa cum, în cele din urmă, promisese că va face.

Dar Mona nu veni. În locul ei la masă apărură directorul clubului care îi puse în față un plic mic.

Arabul se uită surprins la plic.

— Ce dracu' înseamnă asta?

Directorul zîmbi liniștitor.

— Madame Mona v-a trimis asta, împreună cu salutările ei.

Arabul scoase din portofel o bancnotă de o sută de franci și i-o dădu directorului, care-i mulțumi cu o ușoară înclinare. După ce directorul plecă, deschise plicul. Înăuntru se afla un bilețel scurt, scris într-o franceză proastă: „Aș vrea să nu fiu văzută plecînd împreună cu tine. Așteaptă-mă acasă. Cheia este sub preș. Mona“. Sub aceste rînduri, scrise cu grijă, se afla adresa.

Adel el-Magrabi privi spre însoțitorii lui.

— Mergem ! spuse el.

Ieșiră în noaptea rece. Apartamentul Monei se afla nu departe de club, după al doilea colț, în mijlocul unei alei șerpuitoare pavată cu piatră. El-Magrabi mergea repede, pîntecul său mare precedîndu-l. Respirația îi deveni scurtă și rapidă, identică bătăilor inimii. Cei doi tineri se grăbeau după el, întrebîndu-se ce se întimplase, deoarece nu se ostenise să le spună nimic. El-Magrabi se opri doar cînd se apropiară de intrarea în apartament.

— Eu intru aici, spuse el. Mă așteptați afară. Madame Mona va veni curînd.

Cei doi se priviră unul pe altul. Deci, asta era. El-Magrabi se pregătea să devoreze un fruct interzis. Rămaseră pe partea opusă a străzii în timp ce Adel el-Magrabi traversă și urcă treptele clădirii vechi cu două etaje. Găsi cheia sub preșul de la intrare și, aplecîndu-se, o introduse în broască deschizînd ușa.

Fu întîmpinat de un întuneric de nepătruns. Scoase din buzunar o brichetă și apăsă pe micul declanșator. În timp ce flacăra se înălța, fu izbit de o lovitură năucitoare, care îl trimise la podea mai înainte ca să apuce să strige după ajutor. Simți o nouă lovitură în ceafă și își dădu seama că-și pierde cunoștința.

O clipă mai tîrziu ușa se deschise a doua oară. Cei doi însoțitori, speriați și plini de vinătăi, fură împinși înăuntru de patru tipi zdraveni care intrară după ei. Împreună cu cei doi colegi care-l așteptaseră în apartament pe Adel el-Magrabi, erau șase. Șeful lor se îndreptă spre telefon pentru a raporta capturarea arabului.

Sunetul lung și persistent al telefonului din locuința ofițerului de informații egiptean îl trezi în cele din urmă pe Mahmud Ashraf, care ridică receptorul și-și spuse numele.

— Sir, aici Azin.

— Ceva nou ? întrebă Ashraf.

— Este în mîinile noastre.

— Totul e în ordine ?

Azin chicoti.

— A căzut în cursă ca un fruct copt. Este doar un pic zguduit de urarea de bun venit.

— Așteptați-mă ! Vin chiar acum.

Ofițerul de informații așază receptorul și începu să se îmbrace în grabă, reflectînd asupra planului care tocmai reușise. Din clipa în care oamenii săi îl descoperiseră pe arab, le ordo-

nase să găsească o cale de a pune mîna pe el fără a se folosi de arme. Azin fusese cel care dăduse, din întîmplare, peste obiectul pasiunii acestuia la clubul de noapte, de unde se născuse ideea folosirii dansatoarei ca momeală.

Era ora două și jumătate cînd mașina lui Ashraf intră pe alea strîmtă și șerpuitoare și se opri la casa unde se afla reținut Adel el-Magrabi. Ceea ce se petrecuse înăuntru nu avusese nici un ecou în stradă, care era tăcută și liniștită. Se părea că totul decursese conform planului. Te puteai baza pe Azin. Adevărat că era cunoscut ca avînd un temperament aprins, dar întotdeauna se supusese instrucțiunilor și-și îndeplinise misiunile.

Mahmud Ashraf își parcă mașina lingă casa care fusese închiriată de predecesorul său. Servea ca stat-major pentru diferite operațiuni de spionaj. Micul apartament fusese folosit de mai multe ori pentru interogatorii. Pereții și ușa erau izolate fonic, așa că de afară nu se putea auzi nici un strigăt sau țipăt de durere.

Ashraf bătu de două ori în ușă, o bătaie după alta, ca și cum ar fi fost nerăbdător. Ușa se deschise. Ca stăpîn al casei, Ashraf deschise ușa larg și intră. Abia atunci se opri împietrit de surpriză.

Scena din fața lui era departe de cea la care s-ar fi așteptat. Pe sofaua joasă stăteau trei oameni bătuți zdravăn. În mijloc se afla Adel el-Magrabi, pe care ofițerul de la serviciul de informații îl recunoscuse imediat după descrierea făcută de Azin. De-o parte și de cealaltă stăteau însoțitorii lui. După expresiile chipurilor, erau încă năuciiți. În partea cealaltă a camerei stăteau în șir șase bărbați, avînd mîinile împreunate după ceafă. Erau oamenii lui Ashraf. În mijlocul șirului stătea Azin, cu ochii pe jumătate închiși. Chipul îi era strîmbat de furie.

Amîndouă grupurile stăteau sub supravegherea a opt oameni îmbrăcați civil. Vizavi de ei, în centrul încăperii, pe un scaun, stătea un individ care arăta comic. Era atît de scund, încît picioarele nici nu-i ajungeau la podea. Judecînd după culetele feței, părea să aibă circa cincizeci de ani. Deși chipul boțit îi era slab și ascuțit, ochii mari aveau o expresie de uimire copilăroasă.

— Bun venit, monsieur Ashraf ! spuse politico omulețul. Vă rog să intrați și, dacă nu vă deranjează, închideți ușa !

Ofițerul de informații făcu ceea ce i se spusese, apoi păși spre mijlocul încăperii. Brusc, fu cuprins de minie.

— Ce se petrece aici ? urlă el.

— Monsieur. . . Scundul zîmbi cald. Vă rog ! Într-o clipă vă voi lămuri situația. De fapt, nu dumneavoastră ar trebui să fiți supărat. Eu ar trebui să fiu cel furios. Nu-mi place cînd în minunatul nostru oraș se pun la cale acțiuni nedorite.

Furia lui Ashraf creșcu. În van încerca să și-o stăpînească. În astfel de situații începea să se bilbiie puțin, lucru care îi mări și mai mult minia.

— Dumneata cine ești ? zbieră el.

— Nu sînt surd, monsieur Ashraf. Omulețul lunecă din scaun. Era cu un cap mai scund decît egipteanul bine făcut. În alte împrejurări înfățișarea lui ar fi adus pe buzele ofițerului egiptean un zîmbet, dar nu cînd celălalt avea controlul deplin al situației. Acesta înaintă. Permiteți-mi să mă prezint. Sînt inspectorul André Cordeille, de la D.S.T. Sper că, în ciuda faptului că nu ne-am mai întîlnit, numele meu nu vă este necunoscut.

„Deci, acesta e André Cordeille”, gîndi Ashraf. Numele ofițerului francez îi ajunsese de multe ori la urechi, dar nici în cele mai năstrușnice închipuiri nu și l-ar fi imaginat așa pe cel din fața lui.

Ca și cum ar fi priceput sensul privirii neîncrezătoare a lui Ashraf, Cordeille spuse zîbind :

— Pot să vă asigur că eu sînt acela. Dar acesta nu este cel mai nimerit loc pentru a avea o conversație amicală menită să ne adîncească cunoștința, care, de data aceasta, nu este întimplătoare. Cu permisiunea dumneavoastră, și în ciuda imunității diplomatice pe care o aveți, permiteți-mi să vă invit, împreună cu oamenii dumneavoastră, să serviți o cafea în biroul meu din strada Susa. Mergem ?

Se întoarse apoi și se opri cînd auzi blestemele pe care ofițerul egiptean le azvîrlea asupra oamenilor săi.

— Nu aveți să le imputați nimic, spuse el blind. Eu sînt cel vinovat. Vedeți, monsieur Ashraf, și noi avem profesioniști. Știam despre sosirea lui el-Magrabi, apoi am descoperit cît de nerăbdători erați să puneți mîna pe el. Cred că trebuie să lămurim această problemă și apoi să ne despărțim ca buni prieteni. Nu-i așa ?

Cei prezenți fură conduși la comandamentul D.S.T.-ului în mașini separate și cercetările continuară acolo. El-Magrabi fu introdus într-o cameră, iar cei doi însoțitori ai săi în alta. Egiptenii erau împărțiți în trei încăperi : într-una se aflau cei cinci oameni ai lui Azin, iar în a doua Azin însuși. Ashraf fu dus în biroul lui Cordeille și lăsat să se calmeze.

Inspectorul îi interogă pe însoțitorii lui el-Magrabi și apoi pe cei cinci egipteni. Prefera să înceapă cu plevușca înainte de a face o nouă mișcare. Abia după ce termină cu ei intră în camera în care se afla Azin. Amenințat cu expulzarea, Azin trecu repede sarcina pe umerii superiorului său, Mahmud Ashraf. Interogatoriul lui Ashraf aduse în cele din urmă recunoașterea acestuia cum că el credea despre el-Magrabi că era implicat într-un complot de asasinare a lui Sadat. André Cordeille își rezervă atacul principal pentru el-Magrabi, sugerîndu-i că îl așteptau și alți agenți și că simpla alertare a acestora despre punerea lui în libertate îi putea garanta arabului o moarte sigură. Cînd îl confruntă pe el-Magrabi cu acuzația de complicitate într-un complot vizînd uciderea lui Sadat, arabul păru lovit de trăsnet, iar ochii i se holbară larg. Apoi începu să ridă.

— Știți atîtea, domnule inspector, spuse el, dar nu totul.

— Adevărat, fu de acord anchetatorul. Știu însă că egiptenii și israelienii vă urmăresc. Dacă nu-mi dați informația pe care o doresc, le pot comunica unde vă aflați și unul dintre dulăi vă va lua în colți.

Speriat de această amenințare repetată, arabul răspunse :

— Vă pot spune doar un singur lucru, și numai acesta. Altfel, la mine în țară sînt un om mort. Nu are absolut nici o legătură cu Egiptul. Jur că asta-i adevărul !

Cordeille ridică din umeri.

— Vom vedea, spuse el în timp ce se întorcea și părăsea camera. Intrînd în biroul său, găsi un Ashraf oarecum mai îmblinzit. Ei, monsieur Ashraf, cred că împreună cu oamenii dumneavoastră vă puteți întoarce acasă. Și pot să vă asigur că, indiferent care ar fi complotul arab, nu-l privește nicidecum pe președintele dumneavoastră sau pe alt egiptean. În timp ce-l conducea din birou pe egiptean, ceru unui ajutor să-l aducă pe el-Magrabi.

Cînd el-Magrabi intră în cameră, Cordeille nu-l invită să ia loc. Cu o voce joasă, îi spuse :

— Oamenii mei vă vor conduce pe dumneavoastră și pe cei doi copoi ce vă însoțesc la hotel, unde vă veți strînge lucrurile. De acolo vă vor duce la aeroport și vă vor pîzi pînă ce va decola avionul. Și aveți grijă ca în viitor drumurile noastre să nu se mai încrucișeze !

Imediat ce rămase singur, André Cordeille se așeză și începu să scrie un raport în legătură cu evenimentele din acea noapte. În el preciză că, după opinia sa, arabii plănuiau să asasineze un politician israelian de talie. El ceru ca cele aflate să fie comunicate imediat oficialităților israeliene interesate.

Lătratul puternic al alsacienilor ajunse la urechea lui Campbell chiar mai înainte ca acesta să iasă din casă pentru plimbarea lui de dimineață. Când deschise ușa bucătăriei, văzu că de data asta ciinii avuseseră destul curaj, apropiindu-se la câțiva pași de scările din spate ale casei.

Zimbi. Prietenia dintre el și cele două animale splendide se adîncea. Aveau încredere în el. Fluieră ușor și urechile lor recepționară sunetul prietenos. Masculul își înălță capul și mirii; femela o luă la fugă, dîndu-i ocol masculului, apoi se opri și-l privi pe om. Acesta scoase niște salam din buzunar și îl întinse ciinilor. Se apropiară și mîncară din mîna lui.

Le mîngîie gîturile și îi bătă pe spinare. Când se întoarse și o porni spre copaci, ciinii se luară după el. Începu să-și accelereze mersul pînă cînd o luă la fugă, iar ciinii săriră voioși după el, lătrînd. În cele din urmă, ciinii se apropiară de el și-l înconjurară de cîteva ori, de parcă și-ar fi cerut scuze pentru că trebuiau să plece; apoi o rupseră la fugă spre panta dealului. Îi urmări cîteva clipe și îi văzu îndreptîndu-se spre casă.

Era în dimineața zilei de joi, 21 iulie. La ora opt, Campbell plecă cu mașina de acasă și se îndreptă spre a lua fotografiile mărite ale agenților de securitate, pe care le comandase cu o zi înainte. Când ajunse în Times Square, parcă mașina și o porni pe jos. În drum, se opri să-și ia dejunul.

Ajunse la atelierul fotografic la nouă și jumătate. Proprietarul îl primi cu amabilitate.

— Totul este gata, sir, spuse el și împrăstie pe tejghea douăzeci de fotografii mărite.

Campbell examinează chipurile cu grijă. Manopera nu era perfectă, dar pentru nevoile lui era corespunzătoare.

— E ceva în neregulă, sir?

— Nu. Sînt bune. Cît vă dătez?

— Șaizeci de dolari.

Tinărul aruncă o privire fugară spre proprietar.

— Este cam pipărat.

— A fost o comandă specială, sir, veni răspunsul sigur.

— În ordine. Împachetați-le! Și așeză pe tejghea trei hîrtii de douăzeci de dolari.

După ce părăsi atelierul începu să cugete asupra lui Alex Kraskin, negustorul de artă și antichități. La Marsilia efectuase operațiunea de trimitere a obiectelor furate pentru el, așa că-și amintea adresa foarte bine. Se întreba dacă Kraskin va corespunde nevoilor sale. Alex Kraskin; întorcea numele pe-o parte și pe alta în minte.

Avea nevoie de un loc liniștit pentru a se gîndi. Mai întîi se hotărî să se ducă pe Madison Avenue, pentru a verifica din nou magazinul de antichități. Planul lui începea să capete forma finală. Acum putea începe să cizeleze detaliile.

Arestarea lui Jacqueline Charlotte sub acuzația de omor născuse multe întrebări în mintea lui Boncho. Simțea că afacerea era mult mai complicată decît arătau ziarele. Deși n-o întîlnise personal pe franțuzoaică niciodată, auzise multe despre ea, mai ales în urma investigațiilor făcute la solicitarea tinărului. Era renumită pentru singele rece, abilitatea și discreția ei. Nu era credibil ca această femeie calculată să se lase implicată într-un simplu caz de omor.

De asemenea, se gîndea mult la Pierre de Maline. Și franțuzoaica și prietenul său avuseseră aceeași soartă, deși era adevărat că ea avea doar lațul în jurul gîtului, în vreme ce celălalt era mort. Dar, într-un fel sau altul, amîndoi aveau legătură cu Fenix, singura persoană de pe planetă care trezea frica în Boncho.

Neliniștea îi crescuse. Îl rodea și îi tulbura liniștea. Continuă să-și urmeze viața obișnuită pe iahtul ancorat la o oarecare depărtare de Monte Carlo, însă devenise mai precaut. Nu avusese încredere în tinăr niciodată, deoarece știa că, dacă el, Boncho, ar fi devenit o piedică în calea lui, Fenix n-ar fi ezitat să-l lichideze. Își instrui echipajul și alți oameni de încredere de pe țarm să fie atenți. În special la străinii care manifestau interes față de el sau de vasul lui. Pînă acum nu i se semnalase nimic.

Miercuri seara avusese o întîlnire cu doi oameni de afaceri. Unul era un binecunoscut negustor de diamante din Antwerp, celălalt un englez care comercializa mărfuri furate. Cel de-al doilea căuta un cumpărător, iar italianul îi găsisese unul. Partea lui Boncho era de douăzeci și cinci de mii de dolari, o bucată grasă. Într-o manieră generoasă, își invită oaspetii să cîneze la unul dintre cele mai scumpe restaurante din Monte Carlo.

După o masă extraordinară, care durase pînă tirziu, Boncho îl conduse pe fiecare oaspete la hotelul său și se întoarse cu Mercedesul propriu în parcare mare de lîngă cheiul larg al radei portului. Își parcă mașina și, coborînd, privi în jur spre a verifica împrejurimile, așa cum se obișnuise în ultimul timp. Își ciuli urechile spre a surprinde orice zgomote neobișnuite. Valuri de muzică răzbăteau spre el de la restaurantele mari, amestecate cu sunetul molcom al valurilor care se spîrgeau.

Linistit, se intoarse si se indrepta iute spre barca cu motor care il astepta. Dino, unul dintre membrii echipajului, un om taciturn, in jur de patruzeci de ani, se ridică cind il văzu pe italian apropiindu-se.

Boncho sări de pe chei in barcă.

— Ce-i nou, Dino, întrebă el in timp ce se așeza pe locul său.

— Charlie a fost pe aici, răspunse omul.

— Charlie? Englezul?

— Da. De la Bristol Hotel.

Trupul italianului se încordă imediat. Charlie era unul dintre chelnerii care beneficiaseră frecvent de generozitatea sa. Era și unul dintre cei pe care îi rugase să-și țină ochii deschiși și urechile ciulite.

— A lăsat vreun mesaj?

— Da. Niște străini pun întrebări despre dumneavoastră.

— Unde sînt?

— La Bristol. Au sosit ieri.

— Unde-i Charlie?

Dino zîmbi.

— L-am dus pe vas, sir. Scuipe în apa neagră mucusul de țigară care aproape că-i arsesse buzele. Știam că veți dori să-i vorbiți. Dino porni motorul. Bătăia regulată a motorului se sincroniza cu bătăile inimii italianului. Se petrecea ceva. Poate că ar trebui să acționeze. Scoase un mormăit. Vîrsta își puneam amprenta. În tinerețe n-ar fi ezitat să primească chiar și-un trimis al diavolului. Însă acum știa că, în dosul aparenței de tinerețe, se ascundea un om care îmbătrînea, ale cărui puteri slăbiseră și al cărui curaj nu mai era cel de altădată.

Charlie, chelnerul, îl astepta pe puntea superioară. Boncho îl duse grăbit jos, în siguranța cabinei sale.

— Ce s-a întimplat? întrebă el brusc.

— La hotel au apărut ieri doi tipi care au închiriat o cameră cu fereastra spre port. Amîndoi sînt în jur de treizeci de ani și de înălțime mijlocie. Bine făcuți. Unul dintre ei, blond-roșcat. Celălalt, păr cîrlionțat, negru. Au întrebato de dumneavoastră.

— Ce limbă vorbeau?

— Franceza. Fluent.

— Ce voiau să știe?

Englezul căzu o clipă pe gînduri.

— Totul. Puneau întrebări ca poliștii. Nu ca cineva curios. Și-au pierdut o groază de timp colindînd prin împreju-

rimi. Ca și cum și-ar fi omorît timpul. Sau ca și cum așteptau pe cineva.

Italianul se duse la bar și-și turnă un pahar de coniac. Ochiul lui Charlie se îngustă. Ar fi putut jura că mina stăpînului iahtului tremura în timp ce ducea paharul la gură.

— Sper că v-a fost de folos... ce v-am spus...

— Da, da, murmură italianul și scoase niște bani din portofel. Englezul îi băgă repede în buzunarul hainei și, închizînd grijuliu ușa, alergă de-a lungul coridorului placat cu lemn. Dino îl astepta pe punte. Zece minute mai tîrziu, barca luneca ușor pe lingă debarcader și se opri. Era ora unu noaptea. Cheiul era inecat în beznă, astfel că englezul nu văzu cele două siluete care stăteau între două ambarcațiuni lingă locul unde fusese legată barca.

— Englez afurisit, mormăi Motti Klein.

— S-a dus acoperirea noastră, spuse Ze'ev Shabar.

— Poate că ar trebui să luăm legătura cu Spillman, să auzim ce are și el de zis.

— Ce poate face el? întrebă Ze'ev cu o injură. Să ne spună că îi pare rău că am făcut-o de oaie?

Cind, în dimineața următoare, Uri Cohen sosi la Bristol Hotel, îi găsi pe Motti și Ze'ev stînd la fereastră și privind marea. Uitîndu-se la ei, înțelese că ceva nu era în ordine.

Chîpul i se adumbri în timp ce-i raportau ce descoperiseră. Era clar că italianul se dovedea a fi un personaj-cheie, unul care putea face lumină în privința identității asasinului.

— În regulă. Unde este acum?

— Bună întrebare, spuse Ze'ev. Vasul îi era ancorat acolo. Arată spre mare.

— Era ancorat?

— Cind ne-am sculat azi dimineață la șase, explică Motti, deja plecase.

Priviră țintă la Uri. Acesta se depărtă de fereastră și se așeză. Sprîncenele îi erau încruntate și privirea fixă.

— Trebuie să vezi și partea luminoasă a lucrurilor, spuse el în cele din urmă. Plecarea italianului este, fără îndoială, legată de ancheta voastră. Nu știu ce a aflat despre voi, însă a intrat în panică. Asta înseamnă că, într-un fel sau altul, este viril în afacerea asta pînă în gît.

— Ce facem acum? întrebă Ze'ev.

— Vă întoarceți la Paris. Veți avea de lucru pînă peste cap. Eu mă duc acasă. Italianul nu trebuie să ne scape. Vom pune mina pe acest Boncho, indiferent de preț. Ne vom viri oamenii peste tot — comerțul naval, marina, forțele aeriene.

Italianul trebuie să ancoreze undeva în Mediterana. Și cînd o va face, îl vom găsi.

Cu cit Campbell stătea mai mult în casa de pe deal, cu atît era mai sigur că alegerea lui ca Scarsdale să fie reședința sa temporară fusese inspirată. Era foarte multă liniște și calm și cineva putea trăi luni de zile fără să fie deranjat sau alteceineva să se intereseze de el ori să-i simtă prezența.

În ultimele zile fusese ocupat cu fotografiile. Pentru a verifica acuratețea pozelor își pierdu timp căutînd prin dosarele fotografiilor de la ziare, din Manhattan. Prezentîndu-se ca membru al consiliului de conducere al unui săptămînal olandez, obținî zeci de fotografii ale primului ministru și al personalului de securitate care îl înconjura.

Vineri împrăstie în fața sa toate fotografiile și făcu comparații. După cîteva ore, conchise că reușise să fotografieze cea mai mare parte a agenților de securitate. Următorul pas era memorarea chipurilor acestora astfel încît, dacă i-ar fi întîlnit, să fie în stare să-i recunoască dintr-o singură privire.

Simbătă dimineata se duse cu mașina în Manhattan. Cîteva ore făcu tirguiele, cumpărînd destulă hrană spre a-i ajunge cîteva săptămîni în cazul în care ar fi fost obligat să rămînă în casa din Scarsdale. Evitase să facă cumpărături la magazinele din Scarsdale, unde fiecare chip nou trezea curiozitate. Aici, în Manhattan, nu exista nici cea mai mică posibilitate ca cineva să-și poată reaminti că, într-o anumită zi, apăruse un străin.

După-amiază decise să-i telefoneze lui Alex Kraskin, negustorul de obiecte arheologice. Aflase numărul de telefon de la locuința acestuia din Connecticut. Cînd sună, îi răspunse o voce de bărbat.

— Reședința Kraskin.

— Bună seara. Aș dori să vorbesc cu mister Kraskin.

— Cine să spun că îl caută?

Răspunsul fu rapid.

— Philippe Montier. Engleza îi era curgătoare, dar de această dată avu grijă să-i adauge un accent francez.

— Vă rog să așteptați o clipă.

Un minut mai tîrziu se auzi din nou vocea servitorului.

— Mister Kraskin spune că nu cunoaște numele...

— Atunci, zise el răbdător, te rog să-i comunici că Philippe dorește să-i transmită salutări de la o cunoștință comună din Monte Carlo.

Precizarea avu efect; la telefon se auzi o nouă voce.

— Kraskin la telefon. Vocea era ușor răgușită, ca și cum vorbitorul era nervos. Cine ești dumneata?

Se hotărî să adopte o tactică dură cu milionarul.

— N-are importanță cine sint. Voi fi la locuința dumitale peste o oră și jumătate.

— Dar...

Îl intrerupse.

— Am spus o oră și jumătate. Îți aduc complimente de la Massino.

De data asta reacția fu cu totul alta.

— Vă aștept. Sint nerăbdător să aflu ce mai face prietenul nostru Massino.

— Nu mă îndoiam de asta, mister Kraskin.

Închise telefonul.

După ce-și potrivea machiajul pentru a căpăta aspectul unui om mai în vîrstă și un aer respectabil, care se potriveau unui străin venit în interes de afaceri, îmbracă un costum de vară, luă trestia neagră cu măciulie de argint și se urcă în Fordul cenușiu.

Locuința lui Alex Kraskin era impunătoare. Era așezată pe virful unei coline a cărei pajiște se întindea pînă la țărmul unui golfuleț al oceanului. Soarele scăpăta cînd Fordul lui Montier se apropia de marea poartă de fier forjat care era încă deschisă.

Drumul particular șerpuia printre copaci uriași pînă la intrarea în casă. Ultimele raze poleiau gazonul îngrijit și structurile de flori, domeniul unei armate de grădinari. Bunăstarea uriașă a lui Kraskin se vedea la fiecare pas.

Drumul șerpuit se îndrepta, devenind paralel cu intrarea, continuînd apoi printr-o elipsă largă în jurul rondurilor de flori. La dreapta, o scurtă ramificație a drumului ducea într-o parcare largă. Montier își parcă mașina, coborî, se îndreptă spre intrarea impozantă și urcă cele șapte trepte de piatră. La ușă apăsă butonul mare al soneriei cu virful trestiei. O clipă mai tîrziu ușa se deschise.

În fața lui stătea un majordom în vîrstă, îmbrăcat impecabil. Acesta îl măsură pe vizitator și aprobă ceea ce văzu — un om de afaceri european, perfect îmbrăcat într-un costum bleu bine croit, care se potrivea cu părul blond deschis, ușor încăruntit la tîmple. Figura îi era plăcută, fără a fi chipeșă, iar mustața îi era tăiată după moda veche.

— Mister Montier? întrebă majordomul.

Acesta încuviință din cap.

— Mister Kraskin vă așteaptă.

Peste un minut se îndrepta spre el un bărbat înalt și corpulent. Umerii lui Alex Kraskin erau atât de largi, încât păreau să iasă din haină. Un gît gros și scurt îi sprijinea capul care avea un chip turtit, cu trăsături grosolane. Semăna mai mult cu un luptător ori cu un jucător de rugby care a părăsit viața sportivă, decît cu un negustor de artă. Un obraz sănătos sublinia ochii cenușii zîmbitori, singurii îndulcind expresia feței care, altfel, purta pecetea violenței.

În timp ce-i dădea mîna, Kraskin îl studia pe străinul care nu făcuse altceva decît să se invite cu forța la el. Deși zîmbetul nu-i părăsi o clipă buzele cărnoase, veselie îi dispăru din ochi în timp ce-l scruta întrebător pe Montier. În urechi îi mai suna vocea calmă, cu timbru metalic, a cărei amenințare voalată îl neliniștea. Desigur că omul stilat pe care îl avea în față nu prezenta nimic comun cu imaginea ce și-o formase Kraskin despre posesorul glasului dur de la telefon.

Alex Kraskin îl conduse pe Montier într-o bibliotecă mare și închise ușa, apoi arătă oaspetelui un scaun. Montier se așeză, mîinile odihnindu-i-se pe mîciulia de argint a trestiei negre.

— Deci, un prieten al lui Vittorio?

Străinul zîmbi ușor.

— Îi sînt prieten, iar prietenii lui Vittorio sînt și prietenii mei, îi răspunse acesta, voît mîeros.

— Ei, atunci, nou ivitul meu prieten, cine ești și ce vrei de la mine? Kraskin găsea că străinul bine îmbrăcat care ședea în față lui îi provoca o senzație neplăcută.

— Vă admir maniera directă. Kraskin auzi din nou tonul metalic. Cine sînt, nu vă privește. Cît despre ce vreau, am nevoie de un obiect de artă, ceva antic. Vreau ceva extrem de rar. Ceva neprețuit.

Pe colecționar îl năpădi din nou mînia.

— De ce ești atât de sigur că vei obține așa ceva de la mine?

— Deoarece dacă nu voi obține, spuse străinul zîbind fermecător, Interpolul va asculta o mică melodie pe care o voi cînta în legătură cu o listă de obiecte. Iar o copie a acestui cîntec va fi curînd trimisă F.B.I.-ului.

Deși negustorul era un îns. masiv, mișcările îi erau agile și surprinzător de rapide. Se smulse de pe scaunul pe care ședea și se repezi spre celălalt. Reacția lui Montier fu fulgerătoare. Bastonul îi zvîni în mîini, își mișcă degetele ca un prestidigitator, astfel încît mîciulia de argint se îndreptă înainte, în vreme ce capătul opus îi rămase în mîna. Mîciulia izbi rotula lui Kraskin. Acesta fu dezechilibrat de forța loviturii. Din gît-

lej îi izbucni un răget de durere. Piciorul îi înțepeni. Sări într-un picior cu brațele depărtate, încercînd să-și găsească echilibrul. Chiar în acel moment mîciulia îl izbi în piept, zvîrlindu-l înapoi. Se prăbuși, fără putere, în fotoliu.

Omul din față lui rămase așezat, calm și destins, cu mîinile împreunate din nou pe mîciulia de argint a bastonului amenințător.

— Kraskin, nu fi violent!

Kraskin, încă încovoiat de durerea ascuțită din picior, simți deodată un fior de frică.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Atunci am să-ți reinprospătez memoria, spuse el calm. A existat un transport de obiecte furate de pe un șantier arheologic. Ți-a fost trimis din Marsilia la începutul verii. Zîmbi ușor cînd văzu că ochii negustorului se cască alarmați. Iar în această casă este atîrnată o pictură foarte frumoasă de Cézanne. Din 1890. Tu și cu mine știm cum a ajuns în posesia ta. Sau poate dorești să-ți reamintesc de tabloul lui Rembrandt, furat, pe care l-ai vîndut la Londra în aprilie pentru aproape un milion de dolari? Ah, aș putea scrie un roman întreg despre aceste afaceri, mister Kraskin.

— O.K. Ce vrei exact?

— Un obiect egiptean sau palestinian datînd din perioada 2000—1000 î.e.n.

Kraskin analiză situația. N-avea de ales.

— Privește în jur, spuse el în cele din urmă. Ia ce vrei.

Străinul zîmbi.

— Mister Kraskin, spuse el condescendent, aici există cîteva piese fascinante. Le admir. Dar, prietene, așa cum ți-am spus, caut ceva rar. Ceva despre care un adevărat colecționar ar fi gata să-și riste pielea.

— Asta-i tot ce am.

— Nu-mi place să fiu mințit. Deși înțeleg de ce ai fi în stare s-o faci. Totuși, ca o gazdă generoasă, te-ai putea oferi să-mi arăți și tainița. Ce zici?

Negustorul își încheștă pumnii pînă cînd incheieturile i se albîră. Își strînse buzele cărnoase și pe maxilar i se conturară cute adînci. Se ridică și schiopătă spre ușa îngustă dintr-o nișă aflată între rafturile mari ale bibliotecii. Întîi dădu la o parte un panou prins între două rafturi cu cărți. În spatele ei se aflau un șir de butoane ale unui sistem de alarmă. Apăsă pe unul dintre ele. Abia după aceea puse mîna pe clanța ușii care se mișcă fără zgomot din balamale și se deschise. Biblio-

teca fu scaldată de o puternică lumină fluorescentă. În spatele ușii se vedeau trepte largi acoperite cu mochetă verde.

Philippe își urmă gazda refractară. La jumătatea drumului se părea că intraseră în depozitul unui negustor de antichități. Se vedeau sarcofage egiptene și canaaneene, lespezi încrustate cu fildeș, sculpturi din bronz din Akkad și Asiria, care îți tăiau răsuflarea, vase fascinante din Ur și Chaldeea, din Persia, Egipt și Grecia. Unele erau din aur curat. Într-un colț, pe o masă joasă erau împrăștiate comori găsite în piramide: coliere, brățări și agrafe confecționate din aur și pietre prețioase.

— Astea-s, spuse negustorul cu amărăciune. Se lăsă pe un scrin egiptean. Genunchiul îl durea. După felul cum străinul examina antichitățile, Kraskin își dădu imediat seama că căuta.

— Sper să găsești ceea ce cauți. Ironia era amară.

Philippe Montier îi aruncă o privire.

— Sînt sigur că voi găsi. Timp de cîteva minute consultă atent grămada de obiecte neprețuite. În cele din urmă ochii îi căzură pe ceea ce dorea.

Pe un raft de lemn stătea o mică cutie de fildeș, sculptată, din secolul al XIII-lea î.e.n. Capacul era de bronz, iar deasupra avea o cobră de argint încolăcită. Ochii șarpelui erau formați din două bucățele încrustate. Era un obiect splendid; unul găsit cu zeci de ani în urmă pe un șantier din Palestina. Mina lui dezmierdă cutia.

— Voi lua asta. Și îți apreciez bunăvoința.

În timp ce-l însoțea pe Montier spre ieșire, Kraskin păstra o tăcere de mormint. Abia după ce porni motorul mașinii, vizitatorul privi în urmă. Alex Kraskin stătea încă în ușă, explodînd de o furie neputincioasă.

Cînd Montier ajunse la casa din Scarsdale, era întuneric. Opri mașina în fața intrării. Lăsă micul pachet pe banchetă pînă ce înlocui numerele false ale mașinii și puse la locul lor originalele. Ștergîndu-și miinile cu o cîrpă, își luă bastonul și pachetul și intră în casă. Odată ajuns sus, se dezbracă și intră în baie, unde își înlătură machiajul de pe față. Philippe Montier dispăru de parcă n-ar fi existat niciodată. Spălă sub duș clăburie. Luă o sticlă de Coca-Cola rece din frigider și turnă într-un pahar înalt în care se găsea Bacardi.

Acum era gata să examineze cutia de fildeș. Avea cam trei mii de ani vechime, datînd din vremea Exodului, de pe

timpul lui Moise. Nici un colecționar de antichități cunoscător n-ar fi putut să-i nege unicitatea. Sculptura fildeșului, ca și capacul de bronz erau opera unui maestru. Cobra se mlădia pe capac de parcă ar fi fost vie, păstrîndu-și viața unduitoare pe care o avusese în clipa cînd artizanul necunoscut îi dăduse aspectul final.

După ce-și bucură ochii, tînărul începu pregătirile pentru fotografierea cutiei. O așeză pe masă, iar la perete puse un carton subțire acoperit cu staniol pentru a forma fundalul. Din sufragerie aduse două veioze pe care le așeză într-o parte și alta a mesei pentru a risipi umbra pe care o făcea cutia. Apoi așeză aparatul pe trepied, centră imaginea și începu să fotografieze.

Cînd termină, împachetă cutia, dar de data asta o introduse într-o pungă de plastic. Apoi deschise congelatorul și începu să scoată alimentele, îngrămădindu-le pe masă. Cînd ajunse la fund, așeză pachetul în congelator și îngrămădi înapoi alimentele pînă cînd acesta fu complet acoperit. Dacă în lipsa lui în casă ar fi pătruns străini, șansa de a descoperi această comoară ascunsă printre alimente era foarte mică.

Acum era timpul să înceapă să telefoneze. Avea numerele de telefon ale unor colecționari binecunoscuți. Primul nu era acasă, însă al doilea îi răspunse la telefon. Se prezentă ca fiind un colecționar european interesat să-și procure antichități din moșteniri. Avu noroc. Colecționarul, pe nume Arnold Schwartz, îi povesti despre David Hershkowitz, un cunoscut colecționar din Flint, care murise cu un an mai înainte. O parte din colecția lui fusese deja donată diferitor muzee pe cînd colecționarul era încă în viață; acum văduva lui vindea ce mai rămăsese.

În timp ce aștepta ca operatoarea să-i facă legătura cu casa Hershkowitz, reflecta la norocul său. La prima încercare numărul sună ocupat, dar la a doua linia fu liberă și auzi vocea politicoasă a unei doamne în vîrstă. Se prezentă din nou ca fiind un negustor de artă, interesat de piesele oferite spre vînzare. Preciză că aflase de la Arnold Schwartz din Los Angeles.

— Îmi pare așa de rău, se scuză femeia, dar multe au fost deja vîndute. Puținele piese care au mai rămas nu sînt foarte valoroase.

— Miine am de rezolvat afaceri la Detroit, replică el răbdător, și aș fi bucuros să văd ce a mai rămas. S-ar putea să

fie ceva care să mă intereseze. Aveți vreo obiecție să vă vizitez miine acasă?

— Veți fi bine venit, spuse femeia și îi dădu explicații cum să ajungă de la aeroport la ea acasă. La sfârșitul convorbirii păreau doi buni prieteni.

Acum luă lista atelierelor fotografice care se ocupau cu dezvoltarea filmelor și efectuarea de fotografii și o cercetă cu atenție. Găsi câteva deschise permanent. O oră și jumătate mai târziu ajunse în oraș și lăsă filmul pentru dezvoltat și efectuarea fotografiilor. Dură două ore și jumătate și nu era deloc ieftin, însă când, la două și un sfert dimineața, reveni la Scarsdale, avea câteva fotografii mărite, excelente, ale cutiei antice.

Duminică la patru și jumătate după-amiază, taxiul se opri în fața unei case din cartierul select al orașului Flint. Îi spuse șoferului să-l aștepte. Missis Hershkowitz îl întâmpină cu căldură. Arăta ca un bărbat în floarea virstei, înalt și zvelt, cu o barbă ce încărunțea, care se adăuga farmecului pe care deja îl avea.

— Missis Hershkowitz, este o plăcere să vă cunosc.

— Plăcerea este a mea, mister Gregory. Acesta era numele cu care se prezentase. Îl conduse în sufragerie. Sper, spuse ea, că n-ați făcut o călătorie atât de lungă doar pentru a veni aici.

— Ah, nu. Așa cum v-am spus, sint într-o călătorie de afaceri, trecerea pe aici mă abate doar un pic din drumul meu. Este un ocol minunat.

— Vă mulțumesc, spuse ea zimbând. Imi dau seama cum vă simțiți. Ani de zile am trăit alături de un colecționar și știu ce înseamnă această pasiune, în special pentru cineva așa de absorbit de ea cum era David al meu. Zimbi din nou. David n-a găsit ceva în viață care să egaleze această pasiune.

Se duse spre cămin și arătă spre portretul unui bărbat.

— Acesta era David, mister Gregory. Privi tabloul cu afecțiune. A fost un soț minunat și un bun părinte, spuse ea cu o voce joasă. Toți îi simțim lipsa...

Stătură pe îndelete de vorbă. Bătrina îl servi cu ceai și prăjituri făcute de ea. Abia după asta îi arătă cele câteva piese dintr-o colecție ce fusese recomandată ca una dintre cele mai importante colecții particulare de obiecte antice orientale. Musafirul le studie și se opri asupra unei mici cutii de bronz.

— Nu-i deosebit de valoroasă, spuse ea, privindu-l cercetător. Ca ea sint multe. O simplă cutie, nu-i așa?

— Experiența m-a învățat, explică el, că fiecare obiect își are cumpărătorul lui.

Ea rise.

— Sper că nu cumpărați doar de dragul meu.

— De ce-aș face asta? întrebă el surprins.

— Din cauză că simțiți că mi-ați răpit din timp.

— Deloc. O cumpăr din cauză că-mi place. Dar am o rugămintă. Am nevoie de autentificarea notarială că am cumpărat cutia din colecția fostului dumneavoastră soț.

— Dar astăzi este duminică. Toate birourile sint închise.

— Poate vreo cunoștință de-a dumneavoastră...

Ochii ei străluciră.

— Vai, desigur! Sun chiar acum pe unul dintre prietenii mei. Îi voi explica situația. Cu siguranță e-o va face pentru mine.

Aranjă o întâlnire cu avocatul ei, explicându-i că vizitatorul venea de la New York și trebuia să se întoarcă acolo imediat. Gregory cumpără cutia cu șapte sute cincizeci dolari și își luă rămas bun. Îi dădu șoferului taxiului adresa avocatului și în jurul orei șase seara șoferul îl lăsă acolo. Avocatul îl aștepta în birou.

— O rugămintă de la missis Hershkowitz justifică deschiderea biroului meu chiar și duminică, remarcă avocatul.

— Vă sint recunoscător. Îmi pare rău că v-am deranjat de acasă, dar vreau să știți că veți fi bine recompensat.

— În acest caz amîndoi vom fi satisfăcuți, spuse rîzînd avocatul. Mi s-a spus că ați cumpărat o cutie antică și că aveți nevoie de o declarație autentificată că acest obiect provine din colecția lui David. Am dreptate?

— Exact. Clientul deschise un dosar și scoase fotografiile cutiei pe care o luase de la Alex Kraskin. Soția lui mister David a fost atât de amabilă încît mi-a dat fotografia. Puteți specifica pe spatele fotografiei că a fost cumpărată din colecția particulară a lui David Hershkowitz?

Avocatul privi fotografia.

— Nu cunosc nimic despre aceste obiecte, dar arată foarte bine.

— Și eu cred la fel.

Avocatul luă stiloul și scrisese câteva rînduri din care reieșea că acea cutie din fotografie era din colecția lui David

Hershkovitz, cetățean al orașului Flint. Apoi semnează declarația și-și aplică ștampila peste semnătură.

Întreaga discuție dură zece minute. Două ore mai târziu, Gregory se afla într-un avion care se îndrepta spre New York.

În dimineața zilei de luni, 25 iulie, vizita în Statele Unite a primului ministru Menahem Begin luă sfârșit. Privea călătoria ca pe o reușită; obținuse rezultatele dorite atât la președintele Carter și funcționarii guvernamentali superiori, cât și la liderii comunității evreiești din America.

În timpul lungului zbor de întoarcere la Tel Aviv, Begin pregăti un raport detaliat pe care să-l prezinte membrilor guvernului său. Separat făcu notițe asupra problemelor pe care le va discuta cu ministrul de externe Dayan.

Capitolul IV

Întîmplări din luna august 1977

Luni, 1 august, la amiază. Biroul avocatului Jack Stone, aflat lângă Lincoln Centre, era încă foarte aglomerat. Înființată pe la jumătatea anilor '30 de către tatăl său, firma își câștigase de-a lungul anilor o anumită faimă în reprezentarea intereselor evreimii din New York și din alte părți. Familia Stone era cunoscută pentru legăturile ei cu evreii și de aceea firma câpătase încrederea multora. În biroul lui Stone se aflau risipite din belșug fotografii și tablouri din Israel și ale liderilor israelieni.

Bătrînul intră în anticamera biroului, încovoiindu-se și înaintînd cu pași înceți, sprijinit într-un baston subțire de trestie neagră cu minier de argint. Șonticăi spre Mabel Freedman, secretara particulară a lui Jack Stone.

— Mabel Freedman ?

— Da, sir. Cu ce vă pot fi de folos ?

— Mă numesc Willy Miller, zise el. Am vorbit azi dimineață la telefon. Vorbea încet iar vocea îi era ostenită și lentă, reflectînd vîrsta înaintată.

Secretara privi caietul unde se aflau notate întîlnirile avocatului.

— Da, desigur, spuse ea. Ați fixat o întîlnire cu mister Stone pentru ora douăsprezece. Corect ?

— Da, da, încuviință el. Ora douăsprezece.

Mabel Freedman își privi ceasul. Era aproape douăsprezece, dar Stone era încă ocupat cu clientul de la întîlnirea precedentă.

— Așteptați puțin, vă rog, zise ea și se ridică să-l ajute să ia loc pe scaun. Bătrînul se aplecă gîfîind puțin și se așeză jos cu încetineală.

— Bătrînețea asta care macină, tinăra mea doamnă, spuse el resemnat.

El privi cu căldură și se întoarse la locul ei. Bătrînul o privea în timp ce lucra. Din cînd în cînd scotea o batistă albă împăturită din pardesiul închis la culoare, tușea bătrînește și își ștergea buzele subțiri, apoi vira batista la loc în buzunar.

Cînd, în cele din urmă, ușa biroului avocatului se deschise și clientul ieși urmat de Jack Stone, ceasul arăta douăsprezece și douăzeci. Jack Stone, un bărbat cam la patruzeci de ani, avea un chip deosebit de plăcut și care denota inteligență. El se apropie grăbit de bătrînul care se ridicase cu un efort vizibil și stătea sprijinit în trestia neagră.

— Mister Miller ?

— Acesta îmi este numele de șaptezeci și trei de ani, răspunse bătrînul zîmbind.

— Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați, se scuză avocatul.

— Tinere, la vîrsta mea am încetat să mai acord vreo atenție trecerii timpului. Chicotii. Acord totuși atenție la a face lucrurile așa cum trebuie. Încă.

— Bine. Firma noastră excelează în această direcție, spuse apăsător avocatul.

— Am verificat, mister Stone, zise bătrînul aruncîndu-i o privire șireată.

— Zău ?

— Aparțin unei generații care aproape că a dispărut. Generația mea era foarte neîncrezătoare. Sîntem obișnuiți să verificăm și cel mai mic amănunt.

Avocatul era amuzat.

— Și ce-ați hotărît ca urmare a verificărilor întreprinse ?

— Mă aflu aici. Nu există alt răspuns mai bun ca acesta.

Jack Stone clipi apreciativ din ochi spre Mabel Freedman. Evreii aștia bătrîni, gîndi el zîmbind pentru sine. Într-adevăr aparțin unei lumi care dispare.

Străbătînd biroul larg, pe al cărui pereți se găseau fotografii ce îl prezentau împreună cu importante personalități evreiești, precum și certificate care îi atestau activitățile desfășurate în diferite organizații evreiești, își conduse oaspetele spre scaunul comod aflat în fața mesei de lucru.

— Ei, mister Miller, spuse el așezîndu-se în scaunul lui, sînt la dispoziția dumneavoastră.

Se pare că acest Miller avea o problemă. Vărul său, David Hershkowitz, murise cu cîteva luni mai înainte. Testamentul

al cărui executor era Willy, avea un capitol special care trata problema valoroasei sale colecții de artă. Toate punctele din acest capitol fuseseră aduse la îndeplinire, cu excepția unuia a cărui rezolvare necesita serviciile lui Jack Stone. Rămăsese o piesă rară a colecției — o cutie. David Hershkowitz dorise s-o trimită prietenului său, generalul Moshe Dayan, pe care îl admirase și-l respectase de multă vreme pentru că era, printre altele, arheolog și un binecunoscut colecționar.

— Toate clare pînă acum ?

— Toate, încuviință avocatul. Cu ce vă pot ajuta eu ?

— Eh... Bătrînul tuși din nou încercînd să înlăture o ușoară răgușeală, mi-am trăit traiul și nu mai am vreme să aranjez personal tot ceea ce am de făcut. Vara asta trebuie să plec în Europa pentru a-mi lichida afacerile de acolo. Eh ! Dădu din mîna a renunțare. Toate se prăbușesc, tinere. Toate. Se părea că mintea bătrînului a luat-o razna și și-a pierdut șirul gîndurilor.

— Da. Jack Stone se hotărî să-l ajute. Discutam despre testament...

— Oh ! Bătrînul se scutură din reverie. Testamentul. Da. Se opri, gîndindu-se cum s-o spună mai bine. Pe Madison Avenue era un binecunoscut anticar. Ai auzit de el ?

Răbdarea avocatului începu să se apropie de limită.

— Există mai mulți acolo. La care anume vă referiți ?

— Există un singur Charles Cottner, spuse bătrînul zîmbind cunoscător. Și precis că ai auzit de el.

Jack Stone nu auzise niciodată de Charles Cottner, dar preferă să nu-și dea ignoranța în vileag.

— Ei, continuă bătrînul, vărul meu a scris în testament că deoarece știa că mister Dayan are legături cu acest anticar, ar dori ca Charles Cottner, care este privit ca o autoritate în arheologie, să emită un certificat cum că această piesă este originală și să-l trimită lui Dayan. În felul acesta s-ar putea rezolva amîndouă problemele. Nu crezi ?

— Desigur !

— Iată de ce aș dori să-i scrii lui Dayan despre acest cadou și să-i spui că-l poate lua de la magazinul lui Charles Cottner cînd va veni în Statele Unite. Desigur că va trebui să știu cînd va veni Dayan în America pentru ca obiectul să ajungă la timp la negustor pentru a fi predat.

Jack Stone se hotărî să scurteze explicația care se părea că-i va minca tot timpul necesar prînzului.

— După cite am înțeles, mister Miller, spuse el concis, doriți ca biroul meu să poarte corespondența atît cu mister Dayan, cît și cu Cottner. Fără îndoială că Charles Cottner va pretinde ceva pentru serviciile sale și pentru certificatul eliberat piesei. Corect?

Chipul bătrînului se luminează. Era mulțumit.

— Ai înțeles perfect. Foarte bine. Exact asta vreau.

— Și cum va putea Cottner să autentifice obiectul și să emită un certificat dacă nu-l vede mai întîi de a ajunge la el pentru a-l preda lui Dayan?

— O întrebare justă. Bătrînul îl privi viclean. Iată. Privește asta!

Dintr-un buzunar interior al hainei scoase un plic. Îl deschise cu o mîină tremurătoare și scoase o fotografie pe care o așeză înaintea avocatului.

— Vezi? Asta este.

Avocatul luă fotografia și privi uluit.

— Cutia este extraordinară. Lucrătura este minunată. Trebuie să valoreze o grămadă de bani!

— O avere! Iată de ce n-o voi lăsa din mîină pînă cînd mister Dayan nu va ajunge aici. Acum înțelegi? Nu vreau să risc deloc.

— Și va fi expertul capabil să autentifice cutia după o fotografie? Întrebă Jack Stone.

— În cazul acesta răspunsul este da, îi explică Willy Miller. Privește pe dosul fotografiei! Există acolo o autentificare notarială de la avocatul din Flint al familiei vărului meu. Și nu uita că numele vărului meu îi este cunoscut lui Cottner.

Jack Stone întoarse fotografia și citi grijuliu rîndurile scrise acolo. Avocatul din Flint confirmase într-adevăr că obiectul era o descoperire arheologică din colecția răposatului David Hershkowitz.

— Cu siguranță că asta ajunge. Din punctul său de vedere, afacerea era gata.

— S-ar putea să mai ai nevoie de una, două fotografii. Bătrînul așeză două copii pe masă. Atașează originalul la scrisoarea destinată lui mister Dayan! O copie o vei trimite la negustor! Una o poți păstra ca amintire, dacă vrei, mister Stone.

— Sinteți drăguț! îi mulțumi avocatul. Tot ceea ce-mi trebuie este adresa dumneavoastră pentru situația în care va trebui să vă comunic ceva în legătură cu modul de executare al acestui capitol testamentar și să vă transmit cînd va sosi

mister Dayan la Cottner, astfel încît să puteți duce cutia acolo.

— Va trebui să-ți dau două adrese, spuse Miller. Una de la locuința mea din Scarsdale și cealaltă de la locuința de la Paris. Va trebui să trimiți fiecare scrisoare în două exemplare.

Stone notă rapid adresele și dedesubtul lor înșirui instrucțiunile pentru Mabel Freedman cu privire la modul de rezolvare a problemelor lui Willy Miller.

— Vom avea grijă de toate, mister Miller, spuse el.

— Apreciez acest lucru, mister Stone. Acum — Miller scoase un portofel de piele uzat — la cît apreciezi suma necesară pentru a acoperi serviciile dumitale și pentru certificatul pe care îl va da negustorul?

Avocatul se gîndi o clipă: negustorul va cere cu siguranță două sau trei sute de dolari; munca sa și timpul pierdut cu scrisorile ar face cîteva sute de dolari.

— Cred că totul se ridică la opt sute de dolari.

— Ce!?!?

„Acum începe tirguiala“, gîndi Stone plictisit.

— Dați-mi voie să vă explic cum am ajuns la această cifră.

— Nu. Nu-i nevoie. Nu la asta m-am referit. Bătrînul zîmbi. M-am referit la faptul că pe vremea mea trebuia să muncim multe luni spre a cîștiga o asemenea sumă. Eh, mister Stone, desigur că vremurile s-au schimbat și probabil că banii s-au devalorizat. Nu crezi? Fără să aștepte vreun răspuns, puse mai multe hîrtii de o sută de dolari pe masă. Nu-mi plac cecurile, explică el. Întotdeauna am preferat banii gheață. Ai aici o mie de dolari.

— O mie?

— Mister Stone. Avocatul surprinse nota ironică din vocea bătrînului. Ți-am răpit o grămadă de timp cu o problemă minoră. Ești un avocat renumit. Lasă-mă ca în acest fel să-mi exprim recunoștința.

— Dar nu pot primi bani pe care nu-i merit!

— Nu, mister Stone, insistă bătrînul. S-ar putea să mai ai nevoie de o sută, două de dolari în plus. Sau dă-i în numele lui Willy Miller unei organizații evreiești.

Avocatul cedă.

— O.K.

Bătrînul se ridică încet de pe scaun. Se apropie de birou și întinse mîina.

— Vă mulțumesc, mister Stone! Jack Stone apucă gri-juliu mina fragilă. În clipa în care îmi vei comunica ziua când va fi așteptat mister Dayan la magazin, voi aranja ca aceea cutie să ajungă acolo, în aceeași zi.

— Să fiți convins că voi avea grijă de toate, mister Miller.

Avocatul își conduse bătrînul oaspete pînă la ușa biroului și, de îndată ce acesta plecă, o chemă pe Mabel Freedman și îi dictă două scrisori. Una era adresată ministrului de externe, Moshe Dayan, în Israel, iar cealaltă lui Charles Cottner, proprietarul magazinului de antichități din Madison Avenue.

— Anexează această fotografie autenticată de notarul din Flint la scrisoarea pentru Dayan, îi spuse el secretarei. Cea de-a doua fotografie merge la Cottner.

— Ce-i cu a treia fotografie?

— Asta? Zimbi. Dă-o la înrămat, Mabel! O păstrăm ca amintire.

În timp ce Mabel Freedman, revenită la biroul ei, bătea de zor la mașină scrisorile, bătrînul își croia drum pe stradă. Întîlnirea cu avocatul fusese foarte mulțumitoare. Era sigur că nici unul dintre cei amestecați în toată povestea nu va pune întrebări despre o afacere aranjată de un avocat ca Jack Stone.

La ora trei și jumătate după-amiază, la Paris, pe biroul inspectorului André Cordeille fu pus un plic subțire și lung, ce purta o ștampilă roșie: „Secret — Pentru arhivă“. Inspectorul îl găsi cu puțin înainte de ora patru, cînd ieși dintr-o lungă sedință cu șeful D.S.T.-ului. Liniștindu-se, Cordeille se așeză în scaun, lăsîndu-se pe spate pînă cînd se simți comod, poziție care însă făcea ca picioarele să-i atîrne mult deasupra podelei. Ridică plicul și-l deschise, folosindu-se de lama briceagului. Cînd descoperi că era propriul său raport cu privire la interogarea lui Adel el-Magrabi, îl străbătu un fior de furie. Pe marginea raportului cineva scrisese să fie clasat la arhivă.

Își rumegă furia în tăcere, stînd nemișcat cîteva minute, gîndindu-se. De data asta nu va lăsa lucrurile să se termine așa.

Ridică plicul care conținea raportul, îl împături și îl băgă în vechea geantă în care își lua materialele de lucru acasă. Lunecă de pe scaun și plecă. Hotărî să sune de la un telefon public dintr-o cafenea din strada Susa.

Traversă repede strada, mișcîndu-se cu rapiditate din cauza scurtimii picioarelor. În cafenea se aflau doar cîteva consumatori. Cobori scările care duceau la toaletă. Telefonul se afla pe coridor. Introduse moneda și formă numărul.

Îi răspunse o voce de fată.

— Bună seara. Aici ambasada israeliană.

— Bună seara, răspunse el. Cu monsieur Spillman, vă rog!

— O clipă, vă rog!

Auzi trilul telefonului interior și cineva ridică receptorul.

— Alo, Yaki? La telefon André.

— André! Trecuse multă vreme de cînd vorbiseră ultima dată. Mă bucur să-ți aud din nou glasul.

— Trebuie să te văd, Yaki, zise încet inspectorul.

— Urgent?

— Da.

— Unde?

— Ca de obicei. Intrarea de la Casa madonei.

— Cînd?

Cordeille se uită la ceas.

— Într-o jumătate de oră. În regulă?

— Perfect.

Intrarea de la Casa madonei era un nume de cod folosit de israelian și de francez. În trecut, cînd voiau să facă schimb de informații, în afara canalelor oficiale, își făcuseră obiceiul de a se întîlni la intrarea în Luvru, unde se găsea faimoasa Mona Lisa a lui Leonardo.

Cînd ajunse, Yaki Spillman îl găsi pe inspectorul Cordeille așteptînd. Își strînseră minile cu căldură.

— Mă bucur că te văd, Yaki.

— Este păcat că nu reușim să ne întîlnim mai des, spuse israelianul. Privi la fața întunecată a lui Cordeille. Era limpede că ceva îl frămînta. Cordeille își deschise servieta uzată și, scoțînd plicul, i-l întinse lui Spillman.

— La asta! zise el. Găsește-ți un colț liniștit și citește atent ce conține. Ne întîlnim din nou aici peste o jumătate de oră.

Yaki găsi o banchetă potrivită, se așeză și scoase din servieta un ziar. Deschizînd ziarul, scoase din buzunar plicul și extrase din el raportul lui Cordeille. Cu respirația tăiată, citi despre încercarea egiptenilor de a-l răpi pe Adel el-Magrabi și informațiile obținute de la el în legătură cu comploturile

de asasinare. Citi concluzia lui Cordeille despre faptul că arabi urmăreau uciderea unui lider israelian și observă că superiorii inspectorului destinaseră descoperirile sale arhivelor.

Cind Yaki se întoarse, André Cordeille îl aștepta. În tăcere, Spillman viri plicul în mîna francezului, iar acesta îl introduse în servietă. Apoi începură să se plimbe de-a lungul aleii care ducea spre muzeu.

— Mulțumesc, André, spuse Spillman.

Pe chipul lui Cordeille se așternu un zîmbet obosit.

— Nu-i nevoie să-ți spun cît de mult apreciez ce-ai făcut, continuă Spillman cu voce joasă.

— Știam că și tu cunoști povestea.

— Mai mult, André. Și noi încercăm să-l prindem pe Adel el-Magrabi, dar egiptenii ne-au luat-o înainte.

— Norocul vostru, spuse pe jumătate în glumă Cordeille, altfel ar fi trebuit să vă primesc pe voi în biroul meu.

— Înțeleg, murmură cu amărăciune israelianul.

— Au revoir, prietene, zise Cordeille, simțind cum dintr-o dată sufletul i se ușurase. Au revoir. Scutură mîna lui Spillman și se pierdu iute în mulțime.

În ultimele zile, Jim Campbell fusese ocupat cu studierea zonei din jurul magazinului lui Charles Cottner, din Madison Avenue. Trecuse de multe ori pe lângă magazinul anticarului. Acum venise vremea să învețe în detaliu fiecare colț și fiecare intersecție din zonă. Trebuia să cunoască toate căile de ieșire din zonă pentru a dispărea după ce va fi lovit ținta. Căldura era groaznică, dar nu o lua în seamă. Mintea îi era permanent la planul pe care îl elabora cu minuție. Revenind la Scarsdale, făcu însemnări pe un mic blocnotes. Cunoștea variațiile de trafic de la primele ore ale dimineții pînă la ceasurile tirzii ale nopții și studiasse locul de parcare din partea opusă a magazinului.

În cea de-a treia zi a studiului său se pregăti pentru o vizită la magazin. De data asta se deghizase în tînăr intelectual. Cu părul nepieptănat și cu o pereche de ochelari cu ramă de baga subțire, așezați pe virful nasului, se îmbracă în haine obișnuite ca aspect, iar în mîna purta o mică geantă plină de ziare și reviste.

Ajunse la magazin. Înăuntru manifestă interes deosebit față de cîteva vase dezgropate cu ocazia unor săpături făcute în urmă cu cîteva ani în Creta. Aceste vase, datate ca aparținînd civilizației minoice, erau incredibil de delicate avînd pe-

reți frumoși și subțiri, pe care desenul se păstra aproape intact. Întrebările de o înaltă ținută științifică pe care le puse îl impresionară pe ajutorul negustorului și i se permise să examineze îndeaproape diferite obiecte care îl interesau.

Magazinul ocupa trei nivele, dar cele mai scumpe expozate erau plasate la parter, fiind protejate de un sistem de televiziune cu circuit închis.

Vînzările se făceau la raionul de la intrare, integral vizibil din stradă, separat de aceasta doar de geamurile vitrine-lor. Examină vitrinele făcute din sticlă incasabilă. Cele două uși batante de la intrare erau din același material. Distanța de la ușă la teighea era de circa șase metri. Teigheaua se afla la aproximativ doi metri de peretele pe care se aflau rafturi din lemn de culoare întunecată, pe care erau așezate vase antice aparținînd diferitelor civilizații și perioade.

Tînărul petrecu aproape un sfert de oră înăuntru, suficient pentru a studia magazinul fără a provoca suspiciuni. Aceasta urma să fie singurul drum la magazin înaintea vizitei finale. Îi mulțumi ajutorului negustorului pentru amabilitate și pentru informațiile furnizate și plecă.

Se întoarse după-amiază și studie locul de parcare de peste drum de magazin. Pînă acolo erau cam optsprezece metri. Se punea problema asigurării unui loc de parcare și trebuia găsită metoda de a-și rezerva unul. Acest lucru era important, deoarece mașina urma să constituie baza de operații.

Doar rareori rămînea vreun loc de parcare liber. Negustorii din zonă își lăsau mașinile lângă parcometre și, din oră în oră, trimiteau cîte un funcționar să introducă o monedă în aparat. Era clar, dacă dorea să parcheze în zona opusă magazinului trebuia să sosească dimineata devreme.

Următoarea zi o petrecu făcînd vizite lungi la diferite magazine care vindeau arme, examinînd diferite tipuri de puști. Ceea ce avea în minte era un anume gen de armă.

Într-unul din magazine un vînzător încercă să glumească cu el.

— Se pare că dumneavoastră căutați o armă pentru vînat elefanți, nu una obișnuită; doriți o armă care să străpungă o țeastă de elefant dintr-un singur foc.

— Știi, cred că ai dreptate, replică Campbell. Să zicem că plănuiesc un safari în Africa. Și să zicem că vreau să vînez elefanți. Care crezi că ar fi arma cea mai eficientă? Una care le-ar străpunge țestele?

— Undeva trebuie să se găsească răspuns la această întrebare, remarcă vânzătorul.

— Îmi poți găsi răspunsul ?

— Ei, pot încerca.

Vânzătorul deschise un sertar de sub tejghea și scoase mai multe cataloage. Le frunzări câteva minute și în scurt timp găsi ceea ce căuta.

— Iată ceea ce doriți !

Puse catalogul pe tejghea și-i arătă un model de armă de vânătoare nou. Explicația atrase atenția tinărului : „Această armă cu resorbție este în stare să oprească un elefant și să străpungă blindajul unui tanc“. Tinărul consultă catalogul. Arma era o carabină Mossberg, model APT 500-6. Țeava era lungă de aproape cincizeci de centimetri și avea un calibru de doisprezece milimetri. Era semiautomată. Magazia cuprindea șase cartușe. Raza de acțiune recomandată era de maximum două sute de metri. Cămașa specială de oțel a glonțului putea să străpungă și betonul.

— Ce ziceți ? întrebă vânzătorul.

— O armă interesantă.

— Să știți, spuse vânzătorul, că sint specialist în arme. Asta este extraordinară. Poate fi utilizată și la controlul demonstrațiilor de stradă.

— Pot s-o văd ?

— Îmi pare rău, se scuză vânzătorul, dar nu avem astfel de arme în stoc. Nu sint prea multe cereri ...

— De ce ?

— Vedeti pentru ce este recomandată, explică omul. Puțini oameni pot să găsească o justificare pentru a cumpăra o asemenea armă. Apoi mai există și o altă problemă...

— O problemă ?

Vânzătorul zîmbi.

— Pentru o astfel de armă aveți nevoie de un permis special, din cauza multiplelor ei întrebuintări.

— Înțeleg.

Privi din nou la fotografie și la schița diferitelor componente. Arma aceasta rezolva problema care îl sîcîia.

— Unde pot găsi o astfel de armă ? insistă el.

Vânzătorul ridică din umeri.

— Nu știu.

Tinărul scoase portofelul și extrase din el o bancnotă de cincizeci de dolari pe care o puse în fața vânzătorului, care o privi și apoi spuse :

— Dar am să încerc să aflu, sir.

Luă bancnota și o vîri în buzunar, apoi căută în cartea de telefon a magazinului și telefonă la o companie care furniza carabine Mossberg. Vorbi câteva minute cu cineva de la sediul central din Manhattan, apoi mulțumi și închise.

— Ei ? întrebă clientul.

— Va trebui să mergeți la depozitul din New Jersey, spuse vânzătorul scriind adresa pe o bucată de hîrtie, pe care i-o dădu. Și apropo, după cîte cunosc eu, au acolo și stand de tir pentru încercarea armelor, așa că vor putea să v-o arate la lucru.

— Mulțumesc foarte mult. Bărbatul împături grijuliu hîrtia și o băgă în buzunarul bluzei. Sper că această armă va fi în stare să doboare elefantul.

Vânzătorul zîmbi.

— Succes ! Și dacă vreodată mai aveți nevoie de serviciile mele, mă puteți găsi întotdeauna aici.

După aproape o oră și jumătate, Campbell ajunse la marele depozit din New Jersey. Era plasat într-o zonă comercială și industrială. Informația primită în Manhattan era exactă. Șeful depozitului îi confirmă că avea în stoc carabine Mossberg.

— Sint arme excelente, spuse el convins. Nu puteți găsi ceva mai bun pentru un adevărat safari. Ridică arma și întinse mîna. Acțiunea de resorbție reduce reculul la minimum și mărește puterea loviturii. Gloanțele sint formidabil de puternice. După mine, asta este ceea ce căutați !

— Pot s-o încerc ?

— Vă interesează cu adevărat ?

— Da. Deschid un magazin de arme în Boston. Vreau să vind modele speciale.

— În acest caz veți asista la o demonstrație de excepție. Șeful depozitului luă o cutie de cartușe de pe raft. Jerry ! îl chemă el pe unul dintre ajutorii săi. Du-l pe domnul la standul de tir ! Dorește să vadă o carabină Mossberg în acțiune.

Jerry era un tînăr înalt, cu o acnee pronunțată. Fața îi era acoperită de leziuni care supurau. El inhătă arma și luă cutia cu cartușe, apoi se îndreptă indicînd cu țeava armei spre una din laturile marelui depozit. Clientul îl urmă și ajunseră la două uși mari, metalice. Jerry împinse cu umărul în ușa din dreapta. Aceasta se deschise scrișnind din balamale și intrară.

— Ține asta! spuse Jerry, dându-i arma și cutia cu cartușe.

Cu mâinile eliberate închise ușa grea, apoi luă înapoi arma și cartușele. Coborîră pe o scară de lemn într-un hol larg, luminat de becuri lungi cu neon. Locurile de tragere se găseau la vreo doi metri de peretele lângă care stăteau, iar țintele erau cam la două sute cincizeci de metri.

— Întii am să-ți arăt, spuse Jerry, mestecînd fără încetare o gumă, care îi strimba gura ritmic. Are două puncte forte, continuă el. În ciuda puterii foarte mari, are un recul foarte mic, fapt ce-i permite să-și mențină linia de ochire.

Jerry minuia arma ca un adevărat expert. Modul cum o ținea și stabilitatea picioarelor ușor depărtate arătau o îndelungată experiență în minuirea armelor de foc. Folosi arma foc cu foc.

— Dacă știi cum s-o folosești, explică el mai departe, poți trage cu ușurință din diferite poziții, inclusiv unele din care nu poți trage cu o armă obișnuită. Spre exemplu, de la sold. Reculul este foarte slab, iar abaterea aproape nulă. Stai să vezi rezultatul tirului.

Puse carabina pe masa lungă ce se întindea în fața standului de tragere. Apoi se îndreptă spre celălalt capăt al galeriei și așeză o bucată de lemn în fața țintei. La baza lemnului, care stătea ridicat ca o limbă, așeză doi saci cu nisip, grei. Apoi se întoarse pe linia de tragere.

— Scîndura are o grosime de patru centimetri și jumătate, explică el în timp ce încarcă arma. Acum fii atent ce se întîmplă!

Rezultatul fu impresionant. Glonțul special, care semăna cu o rachetă în miniatură, străpunse bucata de lemn ca și cum ar fi fost o bucată de hîrtie.

— Desigur, cînd arma este folosită în controlul demonstrațiilor de stradă, continuă el în timp ce-i întindea arma lui Campbell, se folosesc altfel de gloanțe. Cînd gloanțele lovesc ținta se deschide o capsulă care conține gaz lacrimogen.

Jim Campbell examină arma cu atenție. Era o carabină ușor de dus și de ținut. Cu o mișcare lină ridică arma și ținti spre bucata de lemn. Degetul îi atinse trăgaciul ușor, aproape cu dragoste.

Întîi trase un singur foc. Carabina răspundea perfect la apăsarea sa. Se părea că cel care o construise se gîndise, nu glumă. Cîteva secunde mai tirziu apăsă trăgaciul de două

ori. Se auzi o împușcătură și imediat o alta, separat doar de o fracțiune de secundă. Eco-ul dublei împușcături răsună ca o plesnitură ciudată, asemănătoare celei produse de un dop care sare de la o sticlă.

— Hei, omule! Jerry era uluit. Nu ești străin de jucăriile astea, ha?

Campbell zîmbi și coborî carabina. Era arma pe care și-o dorea.

— Cum îți place? întrebă Jerry.

— O armă grozavă, răspunse Campbell și scoase din portofel o bancnotă de cincizeci de dolari. Este suficient pentru gloanțele pe care le-am tras. Restul este pentru tine.

— Mulțumesc. Jerry era impresionat. Dar vorbești de parcă n-ai cumpăra-o. De ce?

— Jerry... Campbell îl bătu pe umăr, n-am timp să mă ocup de hîrțile pentru autorizație. Poate altă dată.

Se întoarse să plece, însă în ușa îl opri vocea lui Jerry:

— Știi, este o armă scumpă.

— Știu, Jerry.

Tinărul părea să ezite.

— Nu-ți plac hîrțile, hm?

— Nu.

— Vrei să plătești un pic mai mult?

— Depinde cît.

— Ai nevoie și de cartușe, nu? Jerry îl privi atent.

— Da, însă nu din cele obișnuite, ci din cele pentru controlul demonstrațiilor.

— Cîte?

— O duzină. Poate ceva mai mult.

— Ascultă! Jerry veni lângă el. Carabina și o cutie cu douăzeci și patru de cartușe speciale pentru o bătrînă. O.K.?

— O mie, hm! O grămadă de bani. Păru să se gîndească o clipă. Dar știi ce, Jerry? Este O.K. Facem afacerea. Cum o onorezi?

Jerry rînji strîmb. Ochii îi străluceau.

— Nici o grijă, bătrîne. Nimeni nu va observa lipsa.

— Cum o primesc?

— Nici o problemă. Jerry mîngie arma. De trei ori pe săptămînă fac de pază noaptea aici. Astăzi este rîndul meu. Să zicem că vîi pe la unsprezece...

Campbell privi cercetător chipul lui Jerry și înțelese imediat cînd văzu pupilele tinărului: Jerry se droga.

— Ai nevoie de bani ?

Jerry nu răspunse. Continua să zîmbească.

— O.K. Nu mă privește cum îți cheltui tu banii. La unsprezece voi fi aici.

— Vino pe la celălalt capăt al străzii, spuse Jerry încet. Există o altă ușă care duce tot aici. Va fi deschisă. Doar împinge. Am să te aștept aici.

Cînd ieși, Campbell se opri să vorbească cu directorul comercial. Îi spuse că era impresionat de armă și că va reveni în curînd.

Vineri, 5 august, imaginea era clară. Raportul de la Paris, bazat pe informația oferită de inspectorul André Cordeille, era confirmat și de egipteni. Prin intermediul americanilor, serviciul de informații egiptean își informă omologul israelian că se plănuia într-adevăr asasinarea unui înalt lider israelian.

Vineri la amiază, la statul-major al serviciului de securitate fu primită o scrisoare codificată de la Hamid Mashawi, agentul cunoscut și sub numele de Hanania Siani. Avital Arnon îi arătă scrisoarea lui Uri, iar acesta o citi cu o nerăbdare abia stăpînită.

— Exact cum m-am gîndit, spuse el după ce termină de citit.

— Da, aveai dreptate, fu de acord Avital. Ținta arabilor este Moshe Dayan.

La ora două după-amiază toate cadrele superioare ale diferitelor departamente și secții se aflau adunate spre a fi puse la curent cu complotul menit să-l ucidă pe Dayan. Fu schițat planul de acțiune.

— Este nevoie să constituim o grupă specială, sublinie Avital, o grupă împărțită în trei subgrupe: protecția în Israel, protecția în Europa și protecția în Statele Unite. Aceste trei subgrupe vor fi subordonate șefului secției de supraveghere. Cei prezenți își ațintiră ochii asupra lui Uri Cohen. Vreau să scot în evidență, continuă Avital, că de data asta vom opera cu un sistem cu dublă verificare. O rețea se va ocupa cu stringerea pînă și a celui mai mic fragment de informație. Cea de-a doua va verifica activitatea primei rețele și toate informațiile strînse de aceasta. Presupun că, undeva, asasinul va comite o greșală. Sarcina noastră este să-i depistăm această greșală la timp. În prezent sintem ocupați cu căutarea unui vas despre care știm că se află undeva în Mediterană. Nava a suferit unele modificări la Genova și

apoi a navigat într-o direcție necunoscută. Credem că proprietarul navei ne poate fi util la descoperirea identității asasinului.

După ce întîlnirea se sfîrși și toți plecară, Uri Cohen trase draperiile care acopereau hărțile de pe pereți. Cea care îl interesa era prima din șir. Aceasta prezenta Orientul Mijlociu și Marea Mediterană. Ultimul raport referitor la navă venise de la Genova. Paedaeia își schimbase culoarea. Iahtul ancorase în portul italian o zi, o singură zi, apoi se îndreptase spre Grecia. Fusesse revopsită în cenușiu. Și numele îi fusesse schimbat: acum se numea Massina. Fusesse o greșală psihologică a italianului. Alese un nume asemănător cu al lui. Se părea că Boncho încă nu știa cine încerca să pună mina pe el, dar din modificările pe care le adusesse vasului era limpede că era înspăimîntat.

Uri Cohen privi harta. Italianul ar fi putut să găsească refugiu în insulele grecești, dar numai pentru o scurtă perioadă. Informații despre el fuseseră trimise peste tot. În cîteva zile i se va cunoaște poziția și, apoi, probabil, că lucrurile se vor mai limpezi.

În aceeași noapte, cel numit Jim Campbell reveni la New York. Cu cîteva minute înainte de ora unsprezece, oră la care trebuia să-l întîlnească pe Jerry, trase și parcă mașina în vecinătatea pustie. Era o zonă de depozite, garaje și fabrici. Pînă atunci nimeni nu avusese motive să umble noaptea pe acolo, iar mașinile de patrulare ale poliției dădeau rareori prin zonă.

Campbell opri mașina, așteptă trei minute și exact la ora unsprezece ieși din mașină și o încuie. Merse încet, ochii săi scrutînd cu atenție împrejurimile. Noaptea degaja o atmosferă amenințătoare. Dădu colțul și găsi o ușă de fier în zidul clădirii pe care i-o descriesese Jerry. Apucă clanța și încetîșor deschise ușa. În timp ce se deschidea, balamalele scrișniră un pic. Intră repede închizînd ușa după el. Cobori scările luminate de razele unui bec slab care atîrna în centrul tavanului. Cînd ajunse la ușa standului de tir văzu că aceasta fusesse lăsată deschisă. Deasupra liniei de tragere străluceau tuburile de neon. Jerry stătea rezemat de masa lungă pe care se putea vedea un pachet bine învelit.

— Hei, bătrîne. Jerry se îndreptă. Ai picat la timp.

— Întotdeauna.

— Trage ușa după tine !

Campbell făcu ce i se spuse și se îndreptă spre Jerry.

— Ai avut grijă de toate ?

— Cînd Jerry face ceva, are grijă de toate. Tînărul lovi pachetul cu palma. Aici este bătrîna și douăzeci și patru de cartușe. Suficient, nu ?

— O întregă familie. Arată-mi !

Jerry fu surprins.

— N-ai încredere în mine, ha ? Ești neîncrezător ?

— Să aruncăm o privire, zise liniștit Campbell.

Jerry zîmbi. Virî în gură o bucată de gumă de mestecat și desfăcu sfoara pachetului. Campbell examinează carabina și cutia cu cartușe.

— Exact cum spuneai, Jerry. Împachetează-le la loc !

Jerry rînji și începu să reinvelească pachetul. Bărbatul își scoase portofelul care era plin cu bancnote și numără atent zece hîrtii de cîte o sută de dolari fiecare. Le întinse în fața lui Jerry.

— Numără-i ! O mie în cap.

Tînărul întinse mina și luă banii.

— Sînt sigur că totu-i în ordine. Rinjetul nu-i dispăru de pe chip. Fălcele i se mișcau fără încetare. Hei, bătrîne. N-ai nevoie de mătușică pentru elefanți, nu-i așa ? Zîmbetul de pe față îi dispăru și virî banii în buzunarul pantalonilor. Nu asta te interesează. Te pregătești să viîezi altceva, nu ? Părea să nu observe ochii de tîgru care îl aținteau.

— Jerry. Vocea era dulce, aproape prietenească. După plăcuta noastră întîlnire, mai bine să uităm unul de celălalt. Cînd voi doborî un elefant o să-ți trimit o fotografie. Ți-ar place, puștiule ?

— În culori ?

— Ai umor, Jerry, remarcă celălalt. Asta ajută doar cînd stai bine proptit pe picioare. Mai bine să rămînem așa.

Lucirea care scăpăra din ochii stranii ai bărbatului nu îl înspăimîntă pe Jerry. Rămase unde se afla, mîngîind pachetul cu mina.

— Știi că-i bună ? Umor ! Rise. Doar că vreau mai multe fotografii.

— De-alea „verzi“. Ce zici ?

— N-are importanță ce zic eu. Deocamdată bărbatul zîmbi. Contează ceea ce spui tu. Cît vrei pentru colecția ta verde ?

Lui Jerry îi plăcu răspunsul.

— Auzi, cred că se pot face afaceri cu tine.

— Cît ?

— Hm, ce-ai zice de încă două mii ?

Bărbatul înțepeni. Suma pe care o cerea tînărul lămurea totul. Îndrăzneala lui se putea explica doar prin aceea că mai avea un tovarăș. Cineva care în chiar această clipă putea să se afle în apropiere, acoperindu-l pe puștiul cu fața plină de bube. Dacă ar fi cerut doar o mică sumă în plus, ar fi putut să fie vorba de o idee de ultim moment, dar suma uriașă pe care o pretindea însemna că mai avea un tovarăș care se ascundea.

— Cum ai calculat plusul, Jerry ? întrebă Campbell, păs-trînd același ton, dar cu urechile ciulite pentru a surprinde orice zgomot.

— Simplu, bătrîne. Jerry se simțea în largul lui. Încă o mie pentru mine și alta pentru fratele meu.

— Ai un frate ? Sprîncenele i se ridicară întrebător.

— Nu chiar un frate, rînji Jerry. Aproape ca un frate.

Campbell auzi zgomot de pași în spate.

— Vine cumva să-și primească partea ? Întrebarea sună abia auzit.

— Bătrîne, Jerry îi arată în spate, nu trebuie să vină. E deja aici.

Campbell se întoarse încet. La cinci, șase metri de el apăruse o nămilă de om. Avea douăzeci și opt, poate treizeci de ani. Fața îi era strîmbă și plină de semne, ca și cum ar fi primit multe lovituri. Era fața unui boxer profesionist care întotdeauna pierduse. Dintre umerii masivi ce păreau să rupă bluza cu mîneci scurte se ridica un gît scurt. Partea superioară a trupului era enormă, iar picioarele musculoase erau scurte. Arătarea rînji, dezvelind doi dinți din față înnegriți de carii.

— Eu sînt frate-su, spuse el cu o voce răgușită.

— Frumoasă familie, spuse Campbell. Frați de la mame sau tați diferiți ?

Trăsăturile sălbatice de pe chipul turtit al celui alt se schimonosiră. Nu-i plăcuse întrebarea. Făcu un pas înainte, apoi încă unu, pînă ajunse în fața lui Campbell, dominîndu-l cu un cap.

— Dă-ți mutra la întors ! țipă el. Ochii îi erau injectați. Poți țipa cît vrei. Nimeni n-o să-ți audă strigătele cînd am să-ți rup gîtul !

Jerry era speriat. Nu dorise să se ajungă la violență. Se băgă între cei doi.

— Ascultă, vînătorule, îi spuse el lui Campbell, nu face să te pui cu Speedy. Plătește și pleacă ! Altfel, Speedy o

să-ți croiască o față nouă ori s-ar putea ca sticleții să vrea să știe ce ar dori să facă unul ca tine cu o carabină Mossberg.

Amindoi aveau dreptate. Speedy când spusese că nimeni nu va auzi țipetele din încăperea izolată fonic, iar Jerry când afirmase că poliția ar pune bucuroasă mina pe cineva care încearcă să-și procure pe căi ilegale o armă Mossberg.

— O.K., spuse el. Amindoi veți primi ce vi se cuvine. Se mișcă cu iuțeala fulgerului. Acțiunile îi erau bine gândite. Intii termină cu Speedy. Genunchiul îi zvicni, înfigându-se sub pîntecul uriașului. Apoi, vârful pantofului izbi în rotulă; își completează mișcarea izbind tare cu călciiul degetele de la piciorul drept al boxerului.

Cele trei lovituri se înlanțuiră precis și fără veste, una după alta, smulgînd un țipăt mut din gîtlejul lui Speedy. Exact în clipa în care acesta se frînse de mijloc datorită durerii groaznice, pumnul lui Campbell, mișcîndu-se ca un piston, îl izbi în față. Lovitura îi sfărîmă oasele feței, transformînd-o într-o masă de carne vie din care țîșnea sîngele. Speedy își pierdu cunoștința mai înainte ca trupul său greu să se prăbușească pe podea.

Jerry nu se clintise. Picioarele îi păreau paralizate. Ochii i se holbară gata să iasă din orbite.

— Hei, omule, murmură el îngrozit. Glumeam doar, Campbell zimbi.

— Știu, Jerry, numai că ar trebui să știi că eu nu glumesc niciodată.

Jerry încercă să țipe, dar țipătul îi urcă în gît și înghetă acolo. Lovitura dată cu muchia palmei, ca o secure, îi izbise ceafa și îi rupse cîteva vertebre. Se prăbuși cu ochii cășcați și cu spume la gură. O a doua lovitură îl izbi în beregată. Din gura căscată țîșni sînge, sufocîndu-l.

Campbell se întoarse spre Speedy, care se zvîrcolea pe podea și îl izbi cu vârful pantofului în tîmplă. Era lovitură de grație. Trupul greu se răsuci. Picioarele îi mai zvicniră cîteva secunde, apoi rămase nemișcat; în timp ce inima i se oprea, din gură îi mai ieși un singur geamăt.

Campbell își trase răsufarea. Pulsul îi era puțin mai accelerat ca de obicei. Ridică pachetul în care se aflau arma și cartușele, ieșind pe aceeași ușă pe care intrase.

Dintotdeauna luna august a fost o lună turbulentă în Mediterană. Tot timpul marea se schimbă. Peste ea se abat furtuni neașteptate, fără nici un semn prevestitor. Furia bin-

tuie cîteva zile, pînă cînd furtuna încetează. Apoi calmul se reinstalează.

Massina era o navă mîndră și puternică, cu o structură potrivită pentru călătorii lungi pe mare. Deși bordurile joase nu-i permiteau să înfrunte furtunile din Atlantic, cele din Mediterană nu-i puteau face nimic. Chiar dacă părăsea rareori portul confortabil din Monte Carlo, navigația pe mare nu-i era străină proprietarului navei. Vittorio Angelo Massino era un marinar cu experiență. Îi plăceau călătoriile scurte, făcute în general pentru distracția oaspeților, dar niciodată nu pierdea multe zile pe mare, în special cînd călătoria nu avea un scop anume.

Acum îl mîna frica; frica de necunoscut. Nu știa cine era atît de interesat de persoana lui, dar intuiția îi spunea că oricine ar fi fost cel care îi călca pe urme, era legat de omul pe care acum îl numea Fenix. Ceea ce dorea acum era să cîștige timp. Zile. Poate săptămîni. Între timp lucrurile s-ar putea schimba. Poate Fenix își va îndeplini misiunea și hăituiala va înceta. Sau poate va da greș, ceea ce era mai puțin probabil. În orice caz și asta ar fi însemnat sfîrșitul vînașiei. Sau poate că nu. Oricum, chiar dacă nu avea nici o idee despre identitatea urmăritorilor săi, se pare că aceștia știau tot ceea ce aveau nevoie să știe despre el.

De cîteva zile naviga în jurul insulelor grecești. Marea era foarte calmă. Ultima dintre furtuni se calmase, în timp ce înainta printre micile insule care se încălzeau la soare ca niște scoici dantelate.

Echipajul era perplex. De ochii lumii, se aflau într-o croazieră de vacanță, dar purtarea italianului era departe de a fi relaxantă. Voia bună îi dispăruse și avea izbucniri furioase la adresa lor. Nervii săi încordați răspîndeau pe micul vas tensiune, iar oamenii se mișcau ca niște umbre spre a-i ocoli mînia.

Italianul se izolase. Tăcea și-și ținea secretele pentru el. Diferitele sale ocupații îl făcuseră precaut și distant față de cei cu care nu aveau motive să stea de vorbă. Deși avea multă vitalitate și farmec, era întotdeauna atent să nu se deschidă prea mult față de nimeni. Totuși, în ultimul timp, nevoia unui confesor crescuse; fiind însă urmărit, știa că o vorbă îl putea duce la dezastru. De aceea, chiar atunci cînd nava arunca ancora și echipajul se ducea, în schimburi, să se distreze pe țărm, prefera să rămînă la bord, așteptînd ca oamenii să se reîntoarcă și să-și poată relua ciudata lor călătorie fără țință.

Dacă zilele erau lungi, nopțile erau și mai lungi. De nemărate ori gândul i se reîntoarse la asasinul de care îl legase soarta. Din clipa în care începuseră să lucreze împreună, ceva îi spusese că va veni o zi când va plăti cu vîrf și îndesat. Frumoasele profituri pe care le obținuse de pe urma contractelor lui Fenix urmau să ajungă la scadență. Uneori, în trecut, se gîndise că tinărul l-ar putea lichida. Asta probabil atunci cînd ar fi ajuns la concluzia că el, Boncho, nu mai era necesar sau devenise periculos din cauză că știa prea multe despre adevărata lui identitate. Dar niciodată nu-și închipuisese că va fi hărțuit de alții din pricina legăturilor sale cu tinărul. Se pare însă că așa se întîmplase. Era încolțit fără scăpare. De multe ori se întreba care este ținta asasinului. Cine va fi victima? Era limpede că de data asta era altceva decît fusese înainte. Apoi își reproșa că nu știe mai mult despre asasin. Își respectase însă regula de bază, să știe doar ceea ce trebuie și nimic mai mult, niciodată să nu întreacă măsura. Acum era măcinat de îndoieli. De-a lungul anilor aflate anumite amănunte despre omul lui, dar chiar și pentru el rămînea o enigmă. Cunoscutese mulți oameni duri și periculoși. Pe vremuri fusese și el un astfel de om. Dar nici unul nu semăna cu cel care acum își zicea Fenix.

Navigația în jurul insulelor era mai curînd o aminare a finalului. Era sigur că mai devreme sau mai tîrziu avea să dea singur peste cei care îl hăituiau. Astăzi. Mîine. Poate poimîine.

Duminică dimineața auzi un ciocănit în ușa cabinei. Înghetă cu mîna în buzunarul unde purta un Beretta încărcat.

— Cine-i?

— Dennis.

Tensiunea se risipi. Dennis, un olandez tăcut, în vîrstă de patruzeci și cinci de ani, un meseriaș de mîna întîii, era mecanicul vasului și răspundea de întreținerea acestuia. Seund și iute, avea o față roșcovană, acoperită cu pistrui cafenii.

— Avem niște necazuri, explică Dennis cu vocea înceată.

— Cît va dura?

Olandezul înălță din umeri, neputînd să dea un răspuns exact.

— Poate o jumătate de zi, poate mai mult. Depinde dacă se găsesc mai multe defecțiuni.

— Nu există o altă alternativă?

— Nu.

— Unde se poate face asta?

— La Pireu. Este cel mai apropiat port de noi.

Voi să urle, să injure, dar analizez situația rațional. Motorul trebuia să fie într-o stare excelentă. Cu puțin noroc, în cîteva ore putea pleca din Pireu. Nu-i plăceau porturile mari. S-ar putea ca acolo să-l aștepte cineva. Nu era convins că re-vopsirea iahtului și schimbarea numelui reușiseră să-l facă de neidentificat, dar nu avea altă cale.

— În regulă, Dennis, spuse el în cele din urmă.

Dimineața următoare, în timp ce noaptea lăsă locul zilei, zorii purpurii dezvăluiră o mare netedă, pe care alergau valuri mici atinse de briza molcomă și răcoroasă. Cîteva ore mai tîrziu, Massina ajunse la Pireu și, pe la șapte, iahtul ancorase. Olandezul cobori imediat pe țărm spre a procura o piesă nouă și pentru a găsi un mecanic care să îl ajute. Se întoarse cam după o oră și jumătate, însoțit de un grec zdravăn.

Pe cînd cei doi mecanici începură să lucreze, Boncho se urcă pe punte. În fața lui se întindeau decorurile pitorești ale Pireului. Nave de transport și petroliere, unele trase lîngă chei, altele ancorate, în radă, stăteau impunătoare între vase mai mici care erau legate de-a lungul docului în zona portului. Alături de vasele comerciale se găseau ancorate și vase de agrement. Massina, a cărei structură luxoasă fusese camuflată cu grijă la Genova, era o navă oarecare printre celelalte. Dar un marinar cu experiență ar fi putut descoperi liniile ce o trădau ca fiind o navă de lux.

Docherii, macaragii și funcționarii portuari se amestecau cu pescari și marinari, iar țipetele și strigătele lor se împleteau cu sunetele sirenelor vaselor care ieșeau în larg sau își anunțau intrarea în port. Căldura se întetea, alungînd răcoarea dimineții.

Olandezul se ivi pe punte și îi comunică lui Boncho că treaba va dura cel puțin pînă după-amiază. Deoarece trebuia să rămînă ancorați pînă cînd va fi terminată reparația, italianul se hotărî să se ducă pe uscat. După cîteva zile pe vas îi era dor să simtă pămîntul sub tălpi.

Cobori scara de frînghie care atîrna într-o parte a navei și sări pe chei. Întîi adulmecă aroma specifică a portului. Același iz îi parvenise și pe punte, dar aici avea ceva deosebit. Se simțea bine, scăpat de apăsare. Se plimbă tacticos, privind în jurul lui. Chiar dacă ar fi vrut, se îndoia că ar fi reușit să localizeze un străin care l-ar fi urmărit. Își înlătură temerile și începu să pășească cu elasticitate spre o cafenea aflată la intrarea în port.

Zevik Brill era ofițer pe cargoul israelian Tapuz, ancorat la aproape două sute de metri de cheiul principal. Micul vas de transport se afla în ultima parte a unui voiaj care durase șase săptămîni. În drum spre portul Haifa, trebuise să facă vreo cîteva opriri în Mediterană pentru a descărca unele mărfuri și a încărca altele, destinate pieței israeliene.

Pireu era ultima oprire. Echipajul se reîntorcea la vas, care ancorase lângă coasta grecească pentru o zi și jumătate. După-amiază urma să ridice ancora și să se îndrepte spre Israel.

Ca înfățișare, Zevik Brill era zvelt, bronzat și cu părul negru și nu se deosebea de marinarii autohtoni. Acum se îndrepta pe chei spre locul unde îl aștepta șalupa care urma să-l ducă pe Tapuz. Dacă nu și-ar fi adus aminte de telegrama pe care o primiseră cu două săptămîni înainte, în timp ce se aflau pe mare, poate că nu s-ar fi oprit ca lovit de trăsnet. Căpitanul, Ygal Simkin, îi adunase pe ofițerii vasului în cabina sa și le citise un mesaj care sosise de la autoritățile navale israeliene. Telegrama cuprindea descrierea unei nave care, la solicitarea serviciului de securitate, trebuia depistată de urgență. Descrierea, făcută în termeni generali, scotea în evidență liniile joase ale bordului și mahonul de culoare închisă care îmbrăca timoniera. Vasul se numea Paedaeia.

Adevărat că vasul ancorat în fața lui avea un nume diferit și o altă culoare, dar două elemente importante corespundeau întocmai descrierii date în telegramă. Bordurile erau joase, iar timoniera era construită din mahon închis, foarte bine lustruit.

Zevik Brill scoase din buzunar un pachet de țigări. Luă una și o vîrî în colțul gurii. Cînd fu să aprindă chibritul, trebui să-l acopere cu mîna și să-și răsucescă capul în direcția vasului. O briză ușoară îl împiedica să-și aprindă țigara. Încercă din nou pînă reuși. Asta îi dădu posibilitatea să studieze vasul și să-și întipărească în memorie numele acestuia. Zevik Brill suflă încet un nor de fum. Asemănarea dintre acest vas și cel descris în telegramă era uimitoare. Era posibil, desigur, să se înșele, oricum însă, în clipa în care va urca pe Tapuz, îi va raporta căpitanului despre această navă. Imediat ce ajunse pe punte se grăbi spre cabina căpitanului. Ygal Simkin îl ascultă cu mult interes.

— Asemănarea este izbitoare, însă culoarea și numele diferă. Poate că între timp s-au primit și alte detalii.

— Nu, n-am primit nimic în plus. S-ar putea însă ca numele și culoarea vasului să fi fost schimbate. Este posibil.

Este un vas care fuge. Poate că cei de acasă nu știu asta. Oricum, să verificăm.

Radiotelegrafistul navei fu pus să ia legătura cu birourile companiei navale și să transmită descrierea vasului suspect. Totodată, căpitanul îl puse pe Brill să supravegheze permanent vasul și să raporteze cu regularitate tot ceea ce se petrecea pe puntea lui. Mesajul destinat companiei fu transmis la ora nouă și treizeci de minute. La unsprezece sosi răspunsul și imediat căpitanul Simkin îi convocă în cabina sa pe toți ofițerii.

— Domnilor, spuse el după ce aceștia intrară, aminăm plecarea din port. Am primit ordine de la Haifa. Nava căutată de serviciul de securitate, Paedaeia, este ancorată aici, în Pireu, sub numele de Massina. Se pare că trebuie s-o supraveghem pînă ce vor sosi aici oamenii securității. Conform telegramei, chiar în acest moment ei pleacă de pe aeroportul Ben Gurion, ceea ce înseamnă că în două ore vor fi aici.

Aeroportul Kennedy. Ora nouă dimineața. Tinărul purta un costum ușor și ducea în mînă o valiză nouă. Avionul urma să decoleze peste o oră. Intră într-una din cabinele telefonice aflate în sala de plecare și sună la Washington. De acum, procedura îi era familiară, întîi vocea telefonistei, apoi glasul respectuos al lui Jarbil.

— Jarbil la telefon.

— De cîtăva vreme nu mi-ai mai auzit glasul, spuse el rece. Arabul recunoscî imediat vocea lui Fenix.

— Nu, sir...

— Să nu pierdem vremea, Jarbil. Ascultă-mă!

— Da, sir.

— Pune-te pe treabă! Într-o anume zi, pe la începutul lui septembrie, omul nostru va sosi aici. Oamenii tăi de la Ministerul Afacerilor Externe trebuie să știe data exactă a sosirii cu o săptămîină înainte. Clar?

— Clar.

— Asta-i tot ce vreau pentru moment, sublinie Fenix. Ziua cînd urmează să sosească.

— Perfect. Cînd mă veți recontacta?

— Peste o săptămîină. Pregătește materialul: ziua cînd urmează să sosească și ziua cînd urmează să plece.

— O.K., sir.

— Asta-i bine, Jarbil.

În clipa în care Fenix întrerupse convorbirea în maniera lui abruptă, arabul se gîndi să dicteze un mesaj codificat pen-

tru Adam Ahmed. Avea ordin să raporteze orice comunicare, cu detalii, despre conținutul convorbirii și orice acțiune pe care urma s-o întreprindă.

În ciuda pierderii pricinuite de arestarea Jacquelinei Charlotte, care era încă închisă, Adam Ahmed era convins că acțiunea va reuși. Din rapoartele primite de la ambasada din Washington reieșea clar că Fenix se hotărîse să acționeze în Statele Unite, în timp ce rapoartele care veniseră de la ambasadele din Paris și Bruxelles indicau că Gibskopf se pusese în mișcare și intenționa să lovească într-o țară europeană care urma să fie vizitată de ministrul de externe israelian peste câteva săptămîni.

Recent i se permisesse să-și mărească statul-major. Selecționase opt oameni, care aveau cunoștințe despre Israel. Unul dintre ei era Hamid Mashawi, expert în analiza informațiilor din presa israeliană. Adam Ahmed spera că el ar putea să clarifice știrile despre viitoarele călătorii ale lui Moshe Dayan.

Ahmed remarcase câteva zone vulnerabile în presa israeliană. Adesea ziarele relevau detalii specifice privind evenimente importante care urmau să aibă loc. Mai mult, presa publica diferite zvonuri, dintre care multe erau fapte reale, redactate însă sub formă de zvonuri, pentru a scăpa de foarfeca cenzurii securității.

Hamid Mashawi se dovedise eficient în noua sa activitate. Era plin de solicitudine și plăcut și doar în câteva zile deveni o parte integrantă a echipei speciale, ca și cum ar fi lucrat cu membrii acesteia de luni de zile.

Mashawi era doritor să lucreze ore îndelungate, de dimineața pînă noaptea. Ceruse doar ca munca să fie interesantă. Pe măsură ce trecea timpul, sfaturile și indicațiile sale căpătau căutare și ușile începuseră să se deschidă în fața palestinienilor. Adam Ahmed își propusese deja ca, atunci cînd va veni vremea, să-și aducă aminte de el și să dea aprecierilor sale o expresie concretă.

Avshalom Kedmi și Yirmi Spector ajunseră pe cargoul Tapuz la ora unu și un sfert după-amiază.

Imediat ce urcară la bord, fură întîmpinați de secundul navei, care le ură bun venit și îl prezentă pe Zevik Brill, care depistase Massina. Brill le arătă vasul și cei doi îl studiară cu ajutorul binocurilor.

— Seamănă foarte bine cu Paedaeia, spuse satisfăcut Avshalom. Se întoarse spre secund. Trebuie să-l văd imediat

pe căpitan! Timpul era esențial. Iahtul putea ridica ancora și părăsi portul în orice clipă și mai erau încă detalii care trebuiau puse la punct. Avshalom și Yirmi îl urmară pe secund la cabina căpitanului. Ygal Simkin îi aștepta.

— Avem uniforme. O barcă excelentă. Rapidă, cu motor puternic și cu două reflectoare mari. Plus două arme automate și câteva revolve.

— Ar fi nevoie de doi navigatori și de încă doi martori. Cu totul, patru oameni de-ai dumneavoastră. Ah, încă o rugăminte. Ne-ar ajuta mult dacă vreunul dintre oamenii pe care ni-i dați ar ști puțină greacă.

— Nici o problemă, răspunse. Puteți să-l luați pe Dario; vorbește fluent grecește.

La apusul soarelui echipa de pe Tapuz era gata să acționeze.

Cînd repararea motorului de pe Massina luă sfîrșit, începuse să se lase întunericul. Neliniștit de faptul că Boncho încă nu se întorsese, Dennis coborî pe țărm să-l caute. Se plimbă pe străzi, intrînd în baruri, cafenele și cluburi, scrutîndu-i pe cei dinăuntru și încercînd să vadă dacă Boncho era printre ei. În cele din urmă îl găsi la o masă dintr-un club de noapte, cu capul sprijinit în palme, într-o stare de prostrație provocată de beție. Pentru a-l trezi, Dennis trebui să-l zgîlție.

— Tu ești? mormăi Boncho răgușit și cu limba încheiată. Dennis se aplecă peste el.

— Nava este gata. Putem pleca. Îl prinse pe italian de umăr. Haideți! Să mergem!

Boncho era sfîrșit.

— Să mergem, unde? întrebă el cu un ris amar. Încercă să se ridice și ar fi căzut dacă mina rapidă a olandezului nu l-ar fi apucat de braț. Boncho își regăsi echilibrul și se îndreptă grijuliu către ieșire. Se opri dincolo de ușă și întorcîndu-se spre Dennis îi spuse:

— Tu nu știi cine sînt ei, nu-i așa?

— Cum adică?

— Lasă, lasă! Nu te teme. O să-i păcălim noi.

La mică distanță de intrarea portului italianul se frînse de mijloc și începu să vomeze. Cînd în cele din urmă se îndreptă, fața îi era palidă și scaldată într-o sudoare rece.

În toți anii de cînd Dennis lucra pentru Boncho, nu-l văzuse niciodată într-un asemenea hal. Cînd ajunseră la Massina,

italianul reuși totuși să se urce singur pe punte. Dați-i drumul! murmură el. Eu mă duc jos.

Dennis transmise imediat ordinul și la ora zece iahtul începu să se miște spre ieșirea portului. Luna mare și portocalie împrăstia pe suprafața netedă a mării o lumină palidă. Treptat sunetele de pe țărm își pierdură din intensitate, pînă cînd se putu auzi doar pulsația regulată a motorului și fișuitul apei despicate de navă. Îndată ce iahtul părăsi portul, Dennis fixă direcția spre Rhodos. Dacă italianul n-ar hotări încă să schimbe cursul, urma s-o facă peste cîteva ore, cînd nu va mai fi sub efectele beției.

Dennis preluă el primul cart. Prefera veghea de noapte celei de zi, deoarece noaptea își putea da friu liber imaginației. Reveria îi fu întreruptă de Atar, bucătarul, care urcă sus la timonă, aducînd o cutie de bere rece.

— Frumoasă noapte, remarcă Atar. Unde mergem de data asta, Dennis?

— Rhodos. Ai fost vreodată acolo?

— Nu. Bucătarul se opri un moment, apoi se hotări să-și dezvăluie gîndurile. Ascultă! Asta-i o călătorie neobișnuită. Trecem aproape pe lîngă fiecare port.

Rămaseră tăcuți, legănați de murmurul lin al mării și al depărtării. Dennis scoase o țigară Gauloises, iar Atar aprinse bricheta și-i ținu flacăra mică sub capătul țigării.

— Vezi și tu ceea ce văd și eu? îl întrebă pe olandez.

— Nava aia?

— Da, răspunse Atar. Părea neliniștit. Merge paralel cu noi de multă vreme.

Priviră ținută spre profilul întunecat al vasului. Naviga cu aceeași viteză ca și Massina. Între ele era o distanță de vreo două sute de metri.

— Ia uită-te și vezi ce se petrece acolo! spuse Dennis.

Bucătarul luă binoclul care atîrna pe peretele cabinei, reglă lentilele și își îndreptă privirea spre vasul străin. Coborî cu un gest lent binoclul.

— Este greu să deslușești ceva clar, dar se pare că acolo există oameni îmbrăcați în uniforme albe.

— S-ar putea să fie un vas al forțelor de pază ale coastei, zise olandezul. Oricum, dă-te jos și spune-i șefului!

Boncho se urcă blestemînd pe punte.

— Pentru Dumnezeu! țipă el chiar mai înainte de a începe să urce spre timonă. Nu te poți descurca singur?

— Dar... Dennis arăta spre nava străină. Este de prea mult timp cu noi.

Boncho aprinse o țigară. Suflă fumul și privi cîteva minute nava care urma o direcție paralelă cu a lor. Olandezul avea dreptate. Se ținea de ei.

— Apropie-te de ea! ordonă italianul. Cînd ajungi cam la treizeci de metri, am să aprind reflectorul. O s-o privim mai îndeaproape.

Acum vocea îi era mai controlată. Încercă să-și stăpînească frica ce îl invada. Mahmureala îi dispăruse și era din nou cuprins de îndoieli care îi provocau o teamă ce nu-i dădea pace. În cinci minute distanța dintre cele două nave se micșorase. Boncho întoarse reflectorul spre vasul vecin și apăsă pe comutator.

Raza strălucitoare lumină pentru o fracțiune de secundă puntea superioară a navei necunoscute. Boncho prinse fragmentul imaginii unor oameni îmbrăcați în uniforme albe, apoi de deasupra cabinei de comandă a celeilalte nave izbucniră două fascicule de lumină orbitoare care se fixară asupra lui, anulînd lumina reflectorului său și zăpăcîndu-l cu strălucirea lor.

— Luați poziție pentru inspecția gărzii de coastă!

Cuvintele grecești strigate într-un megafon le parveniră cu claritate. Se pare însă că vorbitorul gîndea că echipajul nu cunoștea limba greacă și repetă ordinul într-o engleză cu accent străin.

— Ce facem? întrebă Dennis.

— Ce putem face? E dreptul lor.

— Am părăsit apele grecești acum cîteva minute, insistă Dennis. Nu trebuie să oprim.

— Și ce propui? îl întrebă italianul în zeflemea. Să-i lăsăm să tragă și apoi să le cerem explicații? Încetiniți!

Dennis se execută și în scurt timp vasele reduceră viteza, apropiindu-se la o distanță de circa cincisprezece metri. Cel cu megafonul strigă din nou:

— Venim la bord pentru inspecție!

Era limpede. Comandantul navei grecești își cunoștea meseria. Își manevră vasul pînă cînd îl alinie cu iahtul italian, la o distanță de un metru. În clipa aceasta patru oameni în uniforme de un alb strălucitor săriră peste bord. Doi purtau pe umăr arme automate. Ceilalți aveau prinse la centură revolvere. Cînd zări armele automate, italianul știu că totul se terminase. Recunoscuse armele „Uzi”, israeliene. Capcana se închisese.

Prima pornire fu să se tragă îndărăt, însă se opri. Nu avea nici un rost să încerce să se împotrivească. Cei patru

luaseră armele în mîini. Cel care vorbise grecește le ordonă oamenilor să se adune pe punte.

— Nu mișcați! le ordonă el întîi în grecește și apoi în engleză.

El și Zevik Brill țineau în mîini armele automate, gata să tragă. Ceilalți doi, cu revolverele scoase, făcură o perchezitie rapidă echipajului zăpăcit. Găsiră revolverul lui Boncho și i-l luară, apoi coborîră spre a-i aduna pe ceilalți marinari, pe care să-i alăture celor de pe punte. Între timp, la bord veniră doi bărbați îmbrăcați în civil. Cel mai în vîrstă, un tip zvelt, cu o față prelungă și ochi care mocneau, se întoarse spre italian.

— Vittorio Angelo Massino? Era mai mult o afirmație decît o întrebare.

— Eu sînt, admise italianul cu un mare efort. Pulsul i se accelerase. Deși situația era clară, se simțea ciudat de ușurat. Hăituiala încetase.

Cei doi cu revolverele se iviră pe punte însoțiți de încă trei membri ai echipajului; trioul era evident înspăimîntat — unul dintre ei nu se putea opri din tremurat.

Cel care părea să comande grupul se întoarse spre cei doi.

— Sînt toți?

— Da.

— Duceți echipajul jos, în sala de mese! Pe el nu! Arăta spre Boncho. El rămîne aici!

Dennis se împotrivi.

— Dacă el rămîne aici, rămînem cu toții! spuse el curajos.

Cel care comanda zîmbi.

— N-aș vrea să folosim forța. Nu face pe deșteptul! Acum duceți-vă jos!

Dennis vru să răspundă, dar italianul îl opri.

— Du-te jos cu ceilalți! Eu rămîn aici.

Dennis se alătură celorlalți cu împotriviri și coborî sub punte, lăsîndu-l sus pe italian și pe cei patru străini. Șeful grupului se întoarse spre unul dintre cei cu arme automate.

— Vasul se află sub comanda dumatăle, Zevik. Apoi se adresă echipajului de pe cealaltă navă: Comunicați că pornim spre casă!

— Noroc! sosi răspunsul, în timp ce vasul începu să se îndepărteze de iaht.

În cabina sa spațioasă, italianul începu să se comporte ca o gazdă. Spre surprinderea sa, descoperi că acum, cînd în

sfîrșit lucrurile se schimbă, frica îi dispăruse. Anticiparea necunoscutului îl încărcase cu o povară de care încercase zadarnic să se descotorosească. Acum, cînd de ce-i fusese frică se petrecuse, se concentra să găsească o cale de a ieși din încurcătura în care se afla. Aruncă o privire spre cei doi.

— Doriți să beți ceva? Se uită spre cel mai în vîrstă.

— Nu, mulțumesc, răspunse acesta politico. Dar dacă dumneata vrei ceva, te rog, servește.

— Poate dumneata? Boncho se uită spre celălalt, studiîndu-l. Era înalt și prezentabil, cu o piele albă și ochi calmi. așezați adînc în orbitele de sub sprîncenele stufoase.

— Nu acum, replică Yirmi Spector. Poate mai tîrziu.

— Foarte bine. Eu am să beau. Rise. După cantitatea pe care am băut-o deja, un păhărel care să spele mahmureala nu-mi poate face rău. Dacă vă răzgîndiți, serviți-vă!

Deschise ușa barului și scoase o sticlă de coniac. După ce-și turnă un pahar, se așază în fotoliu așteptînd următoarea mișcare a celor doi străini. Aceștia se uitară unul la celălalt și se așezară în fața lui.

— Bun. Ce doriți de la mine?

— Acum, replică Avshalom Kedmi, ar fi bine să-ți păstrezi întrebările pentru ceva mai tîrziu. Lasă-ne pe noi să punem întrebări.

Vocea îi era calmă, dar ceva în felul său de a vorbi îi stîrni italianului o senzație neplăcută. Cel din fața lui, care îl privea liniștit cu ochii săi negri, aprinși, se putea dovedi cu mult mai primejdios decît mulți alții pe care îi cunoscuse.

— Nu ne interesezi tu însuși, continuă Avshalom, cum nici noi nu te interesăm pe tine. Dar vrem să știm totul despre un om care are un cont la o bancă din Zürich.

Nodul din gîtul lui Boncho păru să crească, aproape sufocîndu-l. Blestematul ăla de Fenix!

— Nu știu despre ce anume vorbești, răspunse el. Încercă să se concentreze. Spera că cei doi nu-i vor observa tremurul mîinii în timp ce așeza paharul cu coniac pe măsuta joasă.

— În regulă. Avshalom zîmbi. Mă voi osteni eu să-ți spun ceea ce știi. La Zürich, într-un anumit cont, s-a depus o jumătate de milion de dolari. Nota de credit pentru depunere a fost trimisă la o anume căsuță poștală din Monte Carlo. Căsuța poștală aparține unui anume om. Acest om este Vittorio Angelo Massino, altfel cunoscut sub numele de Boncho.

Italianul deveni prudent. Cei doi aveau informații. Dar mai bine să aștepte. Mai avea încă vreme.

— Ascultă! Cel din fața lui părea că are o răbdare fără margini. Se adresă italianului ca un profesor unui elev. Nu-mi irosi timpul cu basme. Dacă vrei, voi avea grijă ca dosarele alea de la secțiile Interpolului din Franța, Olanda, Belgia și Anglia — și asta doar ca început — să fie redeschise. Anumiți oameni ar fi interesați să afle că răspunsurile la întrebările lor pot fi găsite la Vittorio Angelo. Iar noi am fi fericiți să-i informăm unde se află.

— Nu știu despre ce vorbești.

— Vorbesc despre amestecul tău în diferite infracțiuni. Furturi de opere de artă. Antichități. Diamante. Vorbesc despre o mulțime de omoruri ce au pe copertile dosarelor lor un strat subțire de praf care poate fi îndepărtat doar printr-o simplă suflare. Ce zici?

Boncho tăcea.

— N-ai nimic de spus?

— Nimic.

— Te porți ca un prost. Avshalom se ridică și își turnă un pahar cu coniac. Bine, Boncho. Cum vrei să fie? O discuție amicală sau... invers?

Boncho ezită.

— Vă spun că nu știu despre ce vorbești.

— Ce te-a făcut să fugi din Monte Carlo? Charlie englezul? Sau poate că te aștepta vreo femeie la Genova? Poate că vroiai să-i faci o surpriză cu noua înfățișare a iahtului tău? De aceea l-ai vopsit în culori noi. Și i-ai schimbat numele din Paedaeia în cel de Messina.

Italianul nu spuse nimic. Își încleștă mina pe pahar, luă o înghițitură, apoi, grăbit, își aprinse o țigară.

— Ascultă, omule! zise Avshalom. Expresia feței i se împietri. Dă-mi voie să-ți arăt, simplu și clar, care este situația ta. Amicul tău a primit o sumă grasă, din care o parte ți-a revenit ție ca taxă de negociere. Acesta s-a angajat să ucidă o persoană foarte importantă. Dacă acest om reușește, eu îți tai gîtul cu mina mea. Acum ai înțeles despre ce vorbesc?

— Despre ce om vorbești?

— Nu-i cazul s-o știi tu acum, replică Kedmi. Vreau numai să aflu toate detaliile care ne pot ajuta să-l găsim pe amicul tău. Vrem să cunoaștem absolut tot ce știi despre el. Chiar și mirosul transpirației. Totul. Clar?

— Nu am nimic de spus, declară Boncho cu încăpăținare.

— Ai să ai. Ai să rămi surprins ce cîntec dulce de privighetoare îți va ieși din gură.

Yirmi începu să se ridice din fotoliu. Un gest al lui Avshalom îl opri și-l făcu să se așeze din nou.

— Ascultă, Vittorio! spuse Avshalom atît de încet, încît abia de se auzi. N-are nici un rost să încerci nici unul din trucurile pe care le știi atît de bine. Prefer o discuție cu rezultate bune și pentru tine, și pentru noi. Tremuri cînd te gîndești la prietenul tău. Știi că va veni să te caute, așa cum s-a dus după Pierre de Maline. Te va lichida și pe tine.

Pulsul italianului se accelerează din nou, ca și cum ar fi alergat nebunește.

Cei doi știau anumite lucruri care, din cîte își dădea seama, erau serioase. Știau mai multe decît bănuise el. Trebuie să fi aparținînd unei organizații care avea posibilități vaste de informare. Și totuși teama față de Fenix era mai mare decît teama de ei. Încă.

— Lăsați-mă singur, mormăi el.

Italianul își simți gura uscată. Înțelese că se afla în mina serviciului secret israelian. Avea deja lanțul în jurul gîtului.

— Îți este clar, Vittorio, în ce situație ești? Israelianul inspiră adînc. Ești înspăimîntat pînă la moarte de un lup singuratic. Noi îți punem pe urme haite întregi de lupi turbați. Te vom termina încetul cu încetul. Bucătică cu bucătică. Făcu o pauză. Nu ești prost. Știi că, după ce amicul tău își va termina misiunea, va fi obligat să te lichideze. Ești singurul care poți face legătura între fapte. Va trebui să lupte pentru a-și apăra viața, deoarece noi nu vom renunța niciodată la urmărire. Dar pînă atunci vei fi mort. Acum ți se oferă o șansă să-ți scapi pielea. Cooperează! Îl vom prinde. Apoi vei fi liber să pleci. Nu ne-ai văzut niciodată, iar noi n-am auzit de tine. Este cel mai bun tîrg pe care îl poți face. Noi sintem polița ta de asigurare.

Boncho le privi chipurile. Vorbele purtau pecetea logicii. Cercul se închisese. Avantajul era de partea lor. Oricum, el se afla în mîinile lor. Aveau dreptate că Fenix n-ar fi ezitat nici o clipă să-l lichideze.

— Pot să mai iau un pahar?

— Ești gazdă. Noi sintem doar musafiri, spuse zîbind Avshalom. Știa că italianul luase deja o hotărîre.

Boncho luă sticla și își umplu paharul. Îl sorbi dintr-o înghițitură și își turnă din nou.

— Cît mă veți ține prizonier?

— Vei fi liber în clipa în care am terminat cu amicul tău, răspunse Avshalom.

- Unde voi fi ținut ?
- Îți promit protecție totală și confort interior.
- În Israel ?
- Da.

Boncho bău iar.

- În regulă, mormăi el. Ce vreți să știți ?

Avshalom se uită la Yirmi și simți cum încordarea dispărea.

- Tot ce știi. Ai hirtie ?

Italianul se ridică și deschise sertarul din mijloc al biroului său de lemn incrustat, scoase un teanc de coli pe care le puse pe masă. Yirmi își trase fotoliul lângă birou și scoase din buzunar un stilou, gata să scrie.

Boncho începu să vorbească cu ezitări, ca și cum ar fi încercat să găsească cuvintele cele mai potrivite.

— Sînt ceea ce se cheamă un intermediar. Nimic altceva. Un negociator în diferite afaceri. Am făcut cunoștință cu cel pe care îl căutați în urmă cu cîtiva ani. Pe atunci căutam pe cineva care să fure o pictură valoroasă din colecția unui industriaș belgian. Am primit recomandări excelente în ceea ce-l privea. Mi s-a spus că era un profesionist de mîna întâi. Un lucrător curat, care nu lasă urme. Nu avea cazier. Dacă vreți, nu avea identitate. Nimeni nu știa nimic despre el.

- Cum îl cheamă ?

Boncho zîmbi.

- Mi-era teamă că mă veți întreba asta, spuse el încet.

- De ce ?

— Probabil că nu mă veți crede, dar nu-i cunosc numele adevărat.

- Dar cum îi ziceau ?! exclamă Avshalom.

- Așa-i. De fiecare dată altfel ...

- Cum adică ?

— Cum ziceam, insistă italianul, de la bun început s-a purtat ca o arătare. Se muta frecvent la diferite adrese. Pentru fiecare operație își lua un nume nou. La fiecare acțiune avea cîteva nume.

- Cum îl numești acum ?

- Fenix.

- Fenix ?

Avshalom se aplecă în față. Îl fixă pe italian cu o privire străpungătoare.

- Fenix, zise el. Are vreo semnificație ?

— Nu știu, admise Boncho. Neliniștea îi creștea. Se dovedea greu să-l convingi pe acești oameni. Dar asta este numele pe care și l-a ales pentru această operațiune. Fenix.

În pauza care urmă, cei doi îl priviră intens. Apoi Boncho continuă.

- Nu-i un om care poate fi descris în termeni obișnuiți.

- Adică ?

— Este profesionist ... un tip care nu comite greșeli. Germanu. Știu ce gîndiți. Dar vă spun adevărul. Lăsați-mă să vă explic. Își scoase batista și-și șterse transpirația. Nu știu nici măcar cum a intrat în breaslă. Nu știu nimic despre trecutul lui. Nu știu dacă este francez. Poate că-i belgian. Nu știu. Ar putea fi chiar și evreu. Trebuie să înțelegeți ! Vorbește fluent mai multe limbi. Italianul se opri și își aprinse o țigară. Vedeti, este un actor. Este un artist al deghizării și machiajului. Trăiește ca și cum ar locui într-un teatru gigantic, unde mereu schimbă rolurile. Întotdeauna o altă piesă, o altă misiune. Și niciodată nu lasă vreo urmă. Este ca și cum s-ar consuma ...

Ochii îi scăpărau.

- Dă-i drumul mai departe ! îl îmboldi israelianul.

— Nu cred, continuă el, că există vreun om viu care să vă poată spune că l-a văzut de două ori. De două ori la fel... Poate unul singur.

- Cine ?

— Eu. Italianul strivi țigara. Eu l-am văzut așa cum este. Cred că asta m-a făcut să mă hotărâsc să colaborez cu voi. Am înțeles că va trebui, cîndva, să vină și să mă ucidă.

- Ți-e frică de el, remarcă Yirmi calm.

Boncho se uită la el.

— Da. Răsufală greu. Este singurul în stare să mă înspăimînte ... Scoase o altă țigară și o aprinse. Nu încercă să-și ascundă tremurul care-i străbătea mîinile. Știu ce înseamnă să lichidezi un om. Pe timpuri am făcut și eu acest lucru. Dar n-am cunoscut pe nimeni ca el. Pentru el este doar o activitate. Este un măcelar. În loc de animale, căsăpește oameni. Este un profesionist cu sînge rece. Un computer viu. Nu face greșeli...

— Nu există om care să nu facă greșeli, îl intrerupse Avshalom.

Italianul ridică mîna, apoi o lăsă să cadă.

— Poate. Dar nu știu ca el să fi făcut vreodată o greșală.

— Deja a făcut una, spuse Avshalom. Iată de ce ne aflăm aici împreună cu tine.

— Asta n-a fost greșeala lui. A fost a altcuiva. Italianul rise. Altceineva a făcut o greșeală. Poate că eu am greșit. El însă nu.

— Asta rămîne de văzut. Avshalom se ridică și traversează spre hublou. Peste o oră se va face dimineată. Vittorio, descrie-l! Spune-ne cum arată. Cum vorbește. Încearcă să-ți amintești totul. Dacă are vreun semn distinctiv. Culoarea ochilor ...

Boncho se gîndi un moment, apoi începu să vorbească.

— Are cam treizeci și ceva de ani, poate treizeci și cinci. Arată spre Avshalom. Voi aveți constituții fizice asemănătoare. El este extraordinar de puternic. Știți, la colțul gurii îi apărui un suris, l-am văzut odată luînd o cheie, așezînd-o în podul palmei și transformînd-o într-un inel. Ca prin minune ... Are pielea albă. Miini lungi cu palme de o formă neobișnuită. Înguste și cu degete extrem de lungi. Ca degetele unui pianist. Le folosește și pentru cîntat ...

— Ce ?

— Pian. Îi place pianul. Boncho sorbi din nou din pahar. Are un chip pe care nu-l poți uita. Are în el ceva de lup, fălcii lungi și ascuțite, iar umerii obrazilor sînt înalți. Ochii îi seamănă cu cei ai unui tigru, adînciți în orbite. Nările în special ...

Cînd răsări soarele, Yirmi Spector avea douăzeci și cinci de pagini conținînd toate detaliile pe care și le putuse aminti italianul despre Fenix: cum vorbea; cum umbla; gesturile; deghizajele.

Cînd prin hublou începu a se prefira lumina zorilor, italianul tăcu. Acum mai mult decît oricînd dorea să închidă ochii și să doarmă. Își simți creierul blocat; dacă ar fi putut dormi măcar cîteva ore.

— Am obosit, spuse el cu greutate.

— Acum poți dormi, îi spuse Avshalom. Prietenul meu o să stea cu tine.

După ce italianul se urcă în pat, Avshalom ieși din cabină. Și el era frînt de oboseală. Peste cîteva ore îl va interoga din nou pe italian spre a clarifica unele aspecte contradictorii din uluitoarea sa poveste, o poveste pe care el nu o putea digera dintr-o dată. Boncho avea de povestit mult mai mult decît își închipuise.

Cînd se urcă pe punte, strălucirea soarelui în apă era aproape orbitoare. Trebui să clipească de cîteva ori pentru a-și adapta ochii la lumina amețitoare. Suprafața lucitoare a apei dădea impresia unor grămezi de argint și aur risipite pe suprafața mării.

Avshalom privi către timonă.

— Ce-i nou pe la tine, Zevik ? strigă el.

Zevik Brill era într-o dispoziție excelentă.

— O dimineată frumoasă și o navă minunată ! Toate în ordine, comandante, sosi răspunsul în timp ce prova iahtului despica suprafața calmă a mării, în drum spre Haifa.

Cartierul Bayswater din Londra, la nord de Hyde Park, adăpostește tot felul de figuri ale periferiei metropolei britanice.

Freddie McKnight era o figură chiar și la nivelul faimei cartierului. Pînă acum, viața sa fusese împărțită în trei capitole mari: tinerețea petrecută într-o zonă de cocioabe mizere ale Londrei, al doilea război mondial, unde se distinse, în privința folosirii gazelor de luptă, și chiar și o epocă de glorie cînd fusese conferențiar la facultatea de chimie. Pe atunci era cunoscut ca dr. McKnight. Ca o completare a activității sale în lumea științei, fusese și cercetător la o firmă respectabilă.

Se căsătorise cu secretara sa, Mary Grant, o femeie de mult dedată desfriului. Trecură mai multe luni pînă ce-i ajunseră la urechi diverse povești. Treptat află că la firmă Mary a sa era cunoscută sub porecla de „Mary Saltea”. Era o femeie subțirică, cu un apetit sexual insatiable. Spre cinstea ei, crezuse cu adevărat că mariajul cu scoțianul scund și aprig o va dezbăra de permanenta nevoie de satisfacere. Dar, după cum se dovedise, dorința îi crescuse, astfel încît continua să ducă două vieți paralele — cea de soție și cea de tîrfă.

Subjugat de farmecele ei, dr. Freddie McKnight își astupase urechile la birfele răutăcioase. Cînd, în sfîrșit, deschisese ochii, descoperi că Mary, proprietatea lui particulară, era de fapt bun comun. Asta îl înnebuni și începu s-o bată.

Cînd, după o bătaie deosebit de dură, Mary fu internată în spital, Freddie fu condamnat la o scurtă detenție. După asta fu dat afară din slujbă. Totuși, Mary rămase cu el, iar el nu simți dorința s-o părăsească; ea era singura persoană din lume față de care nutrea afecțiune.

Deși neînțelegerile dispărură, Freddie începu să petreacă ore întregi în cârciumi și în curind prinse patima jocurilor de noroc. Economii sale se duseră repede pe apa simbetiei. Chiar atunci Mary se dovedi a fi o femeie fermă și cu o voință de fier. Ea îl sili să-și deschidă un laborator propriu și să devină consultant în probleme de chimie. Totuși, Freddie se dovedea incapabil să se dezbare de patima jocului, avea nevoie de bani, mulți bani. Soluția o găsi în tot soiul de afaceri dubioase. Începu să furnizeze materie primă hoților specializați în spargerea seifurilor sofisticate sau tîlharilor a căror metodă consta în gazarea ocupanților apartamentelor în care intrau. Dr. Freddie McKnight își găsisse o sursă de venituri în furnizarea de materiale chimice lumii interlope.

Miercuri, 10 august, la aceeași oră cînd un anumit iaht, despre care Freddie nu știa nimic, se îndrepta spre Haifa, în laboratorul aflat la parterul unei case ghemuite între două hoteluri, sună telefonul. Freddie ridică receptorul.

— Alo? McKnight?

— Da. Cine-i? întrebă el scurt.

Celălalt ignoră întrebarea.

— Am ajuns la tine după cîteva recomandări.

Freddie surprinse imediat tonul vocii necunoscutului.

— La mine ajung doar oameni recomandați, spuse el prudent. Ce vrei?

— Ar fi posibil să discutăm între patru ochi?

Omul era evident prevăzător și nu voia să intre în detalii la telefon. Freddie era obișnuit cu astfel de conversații. Își cîștigase o anumită reputație printre profesioniști, iar aceștia nu-l trădau, după cum nici el nu-i trăda.

— Da, este posibil, fu de acord chimistul.

— Să spunem, peste o oră?

— Voi fi aici. Știi adresa?

— Da.

La amiază, Freddie auzi un ciocănit ușor în ușa metalică a laboratorului. Se ridică de pe scaun și se duse să deschidă. La intrare stătea un tinăr zvelt și cu umeri largi. Avea părul blond și pieptănat spre spate, cu o cărare care începea de deasupra ochiului drept. Mustata blondă se curba pe colțurile gurii spre bărbia ascuțită. Freddie fu sigur că era irlandez.

— Splendidă zi, nu-i așa, dr. McKnight?

Avea, fără îndoială, un puternic accent irlandez. Tinărul, bine îmbrăcat, zîmbi și intră în laborator. Privi în jur, scrutînd cu interes diferitele piese și rafturile pline de substanțe. Freddie îl urmă.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă el.

— Vom vorbi deschis, sosi răspunsul.

Se părea însă că tinărul nu se grăbea. Se preumbla prin laborator de parcă s-ar fi aflat pe moșia lui. Freddie îl privea uluit.

— Ai nevoie de serviciile mele sau de laborator? întrebă el sarcastic.

— Mă uitam doar să văd dacă laboratorul lui McKnight își merită într-adevăr vestitul renume pe care îl are. Tinărul îl fixă pe scoțian cu o privire cercetătoare. Ai aici posibilități de afaceri impresionante.

— Așa se zice, fu de acord chimistul. Sper să găsești ceea ce vrei.

— Am nevoie de asistență de specialitate.

— Toți cei care vin la mine zic asta.

— Am nevoie de ceva care să-mi satisfacă trebuințele.

— Și eu vreau să-mi satisfac trebuințele, rise ironic chimistul, și nu cu vorbe. Făcu gestul de pipăire a bancnotelor. Irlandezul fise.

— N-ai să rămii în pagubă.

— Ei, atunci care-i problema, amice?

Întrebările le puse în termeni generali. Nu se știe nicio dată dacă cel cu care stai de vorbă nu-i un polițist care adulește prin jur.

— McKnight, continuă tinărul să zîmbească, nu trebuie să-ți fie teamă. Nu sint de la Scotland Yard. În regulă?

— N-am zis că...

— Dar ai gîndit-o!

De data asta fu rîndul lui Freddie să ridă. Irlandezul era isteț și îi plăcea.

— În regulă, zise el. Vorbește! Eu te ascult.

— Fabrici gaze...

— Poate.

Celălalt trase un scaun și se așeză punînd alături de el o servietă mare. Își clătină capul ca și cînd ar fi respins răspunsul neangajant al chimistului.

— În timpul războiului ai fost în armata engleză.

— Cine n-a fost? McKnight îl privi cu interes.

— Nu toți au făcut ce ai făcut tu.

— Ce vrei să spui?

— Ai lucrat într-o unitate specială de cercetare și producere a gazelor. Nu-i aceasta o realitate, McKnight? Străinul continua să zîmbească.

— Ai făcut ceva cercetări în ce mă privește.

— S-au făcut.

Deci asta era. Chimistul era sigur că nu greșise. Tinărul făcea parte din I.R.A.

— Te interesează gazele?

— Noi...

— Da, desigur. Voi toți.

Era clar că tinărul voia să arate limpede că făcea parte dintr-o organizație. Aluziile lui întăreau convingerea chimistului. Teama ascunsă că tinărul ar putea avea vreo legătură cu secția de investigații din Scotland Yard se risipise.

— Încă nu mi-ai dat un răspuns, McKnight.

— Ce fel de gaz vrei?

— Neuroparalizant.

Freddie rămase perplex. Tremurul care îl străbătu nu scăpă neobservat de tinărul cu obraji roz, bucălați și cu privire de tigrău.

— Este un gaz mortal, murmură Freddie.

— Știm.

— Mai periculos decât trăsnetul!

— Asta nu răspunde la întrebarea mea.

— Depinde de ce anume ceri.

Freddie McKnight simți că trebuie să fie prudent. Cel din fața lui voia ceva ce chimistul manevrase doar rareori. De data asta era clar că ținta era o viață omenească, ceea ce nu-i plăcea. Tinărul păru să-i citească gândurile.

— Ne gândim la lichidarea unei anume persoane, spuse el calm. Nu te lăsa dominat de scrupule, McKnight. Cel cu care reglementăm conturile este unul dintre ai noștri.

— Aveți și alte mijloace.

— Asta las-o în seama noastră. Tinărul zîmbi din nou. Vei fi bine plătit, Freddie.

— Ce vrei exact?

Tinărul introduse mina în buzunarul de la pantaloni și scoase o cutie mare de cartușe de vânătoare. O întinse chimistului.

— Recunoști astea?

— Un cartuș de vânătoare, dar de un calibru mai mare decât de obicei.

— Corect. Scoate cartonul! Fă-o însă cu atenție așa încât să poți pune glonțul înapoi și să nu-și poată da nimeni seama că a fost deschis.

Freddie examină cartușul. Se duse la bancul de lucru și luă un scalpел ascuțit și îngust. Cu o mișcare expertă efectua

o creștătură la baza glonțului, chiar acolo unde cartușul se îmbină cu cămașa de aramă. Puse scalpелul jos, apoi trase cartonul maroniu, dezvelind o fuzee delicată. Capul fuzeei era confecționat din oțel, iar corpul, inclusiv aripioarele stabilizatoare, din aluminiu; în interiorul lui găsi o fiolă de sticlă ce conținea lichid.

— Acesta, explică irlandezul, este un gaz lacrimogen folosit la controlul demonstrațiilor.

— Văd.

— Ei?

— Vrei să înlocuiesc această fiolă cu una care să conțină gaz neuroparalizant, murmură Freddie. Ridică brusc capul și privi fața zîmbitoare a irlandezului.

— Asta-i ideea, Freddie.

— Nu-i o treabă ușoară, remarcă chimistul.

— De-ăia am venit la tine, Freddie. Tu vei rezolva problema.

— O problemă costisitoare, ezită Freddie. Trebuie să fac rost de undeva de tot materialul...

— Îl vei obține.

— Va costa o grămadă de bani.

Freddie nu-și dezlipi privirea de pe fața sănătoasă a tinărului. Capetele mustății subliniau zîmbetul lipit parcă de buzele subțiri.

— Să nu te intereseze banii.

— Cite cartușe aveți?

— Opt.

— Nu-s puține. Puteți omori o mulțime de oameni.

— Cît vrei, Freddie?

Freddie se gândi o clipă.

— Două mii de lire, spuse el cu un efort.

— Avem nevoie de ele, Freddie. Sublinie cuvântul „avem”. Și vom plăti cît ceri! Tot ceea ce vreau este să fie gata în zece zile. Ce zici?

— Vor fi.

— Este o plăcere să facă cineva afaceri cu tine, Freddie. Omul își ridică servietă și o deschise. Scoase șapte cartușe identice cu primul și le așeză pe banc. Cu cel pe care l-ai deschis fac opt. Cît vrei în avans?

— Jumătate.

— Iată-i.

Irlandezul scoase din servietă un plic și extrase din el un teanc de bancnote. Le numără și apoi le puse alături de cartușe.

— O mie. Și încă o mie cind mă întorc.

— În regulă.

Surprinse nota de ezitare din vocea chimistului.

— Te deranjează ceva, Freddie?

— Spuneai despre lichidarea unui singur om. Freddie ridică din umeri. Poate că nu-i treaba mea. Dar trebuie să știi că atâtea cartușe pot ucide o mulțime de oameni.

Tinărul rînji.

— Freddie, spuse el în cele din urmă, obișnuim să testăm materialele pe care le avem. Asta-i tot.

— Înțeleg.

— Bun, atunci te voi căuta pentru a fixa ziua și ora. Își închise servieta. Sper că în viitor vom mai face afaceri împreună.

Freddie McKnight rămase tăcut. Tinărul se îndreptă spre ușă, apoi se opri și se întoarse. Rînjetul îi dispăruse, iar expresia îi era aspră.

— Freddie, spuse el cu răceală, fără trucuri. Nu ne plac cei care ne trădează. Nici ție nu ți-ar place ce ți-am face.

Freddie simți deodată un val de spaimă.

— Sint de încredere. Absolut de încredere.

Pe chipul străinului reveni zîmbetul și acesta părăsi laboratorul închizînd ușa după el.

În acea seară, cînd Freddie se așeză la masă alături de Mary, puse un plic micuț lingă farfuria ei.

— Ce-i asta, Freddie?

— Un mic cadou pentru tine, spuse el, simulînd indifeerența. O urmări în timp ce ridica plicul și-l deschise. Cînd văzu cele cinci sute de lire, chipul ei se lumină.

— Minunat! strigă ea entuziasmată.

— Cumpără cu ei ce vrei tu, draga mea.

Mary ocoli masa și-l sărută zgomotos pe obraz.

— Știam eu că într-o zi vei face o treabă bună, spuse ea sărutîndu-l din nou. Clienți noi, iubitele?

Freddie era mulțumit.

— Da, zîmbi el. Clienți noi, Mary.

— Nu-i împărtăși nimic din temerile lui. Chipul ei radia de fericire. Iar el nu voia să-i strice plăcerea, deși știa sigur că-i va pune întrebări. Mary se grăbi spre bucătărie și reveni aducînd o sticlă de vin roșu pe care o păstra pentru ocazii deosebite. În timp ce umplea două pahare, fredona, Freddie va face treabă bună, gîndi ea mulțumită. Într-o zi vom fi bogați.

— Pentru succesul tău, iubitele! spuse ea și ridică paharul.

— Pentru succesul nostru, Mary!

Băură vinul și, în timp ce punea paharul jos, Mary întrebă:

— Cine sint noii clienți?

El încercă să evite întrebarea.

— N-are importanță. Mai toarnă-mi un pahar, iubito!

Știa ce va urma.

— Freddie! Era uluită. El îi relata întotdeauna aspectele de ordin general. Apucă sticla de vin. Cine sint?

El se fîi pe scaun.

— Irlandezi.

Mary deschise gura incremenită.

— Ah, nu, Freddie. Nu irlandezi! Vocea îi tremura. Se va termina rău, iubitele.

— Ce-i rău la irlandezi? exclamă el. Își pierdea cumpătul.

— N-ai să îndrăznești să te încurei cu ei, îi răspunse ea. Sint niște ucigași... doar niște ucigași.

Chipul lui McKnight se înroși de furie. Izbi cu pumnul în masă, incit vinul sări din paharul aflat în fața lui.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Vocea îi era încordată. Dacă trebuie, fac afaceri și cu dracul. Cum crezi că te-am ținut în toți acești ani? Din donații bisericești?

Ea se trase înapoi.

— Nu vreau banii ăștia, Freddie! Vocea îi era strănutată. Nu vei îndrăzni să ajuți niște ucigași, iar mie nu-mi pasă care sint motivele lor... Nu vreau să fiu amestecată în asta. Ochii i se umplură de lacrimi, se răsuci pe călcîie și părăsi încăperea, lăsîndu-l pe Freddie singur, doar cu mînia și dezamăgirea.

Din clipa în care iahtul Paedaeia, alias Massina, intră în portul Haifa, în activitatea serviciului de supraveghere avu loc o schimbare. Boncho și echipajul său fură cazați în locuri confortabile, sub pază severă, iar materialul de douăzeci și cinci de pagini cuprinzînd interogatoriul italianului fu dat tuturor spre studiu și analiză. Acum israelienii se conștințau cu un nume care nu le dădea pace — numele unui asasin necunoscut, al unui profesionist care mai omorîse în trecut fără să lase nici o urmă.

— Italianul, Boncho, lucrează cu el de ani de zile? întrebă Avital Arnon după ce citi materialul.

— Exact, răspunse Uri.

— Greu de crezut că nu are să ne spună și altceva, mai substanțial.

— Știu. Cred însă că spune adevărul. La fel zice și Avshalom, iar el și-a pierdut o groază de timp, interogându-l. Mai mult, testarea cu detectorul de minciuni spune că nu minte.

— Bun. Ce avem acum de făcut? Ce știm despre ucigaș? Yitshaq Goldberg luă cuvântul.

— Întii, avem un nume. Real sau nu, totuși mai mult decât aveam înainte. În jur de un metru optzeci înălțime și cam șaptezeci și cinci de kilograme. Umeri largi, brațe lungi și palme neobișnuit de înguste. Are o față prelungă, foarte bombată, ochi cenușii cu puncte căprui. Nasul este scurt și drept, cu nări înguste. Buzele îi sînt și ele subțiri. Linia maxilarelor este ascuțită, iar bărbia are o configurație deosebită. Părul are o culoare deschisă și este lins, fără urme de rărire. Se pare că este stingaci, dar s-a antrenat să scrie și cu mîna dreaptă. Cunoaște toate tipurile de armament și explozive. Este maestru în cîteva metode de autoapărare și de luptă fără arme. Vorbește fluent cinci sau șase limbi, fără accent străin. Nu se cunoaște în ce mediu s-a format; trecutul îi este un mister. Pare să aibă o cultură generală vastă și preferă deghizarea. Am putea să-l numim un artist al schimbărilor rapide. Folosește documente false pe care, după o perioadă, le distruge și își procură altele. În ultimii ani a fost implicat în principal, în furturi de opere de artă și antichități, precum și în asasinarea unor personalități politice. Dacă îi acordăm credit lui Massino, Fenix nu cunoaște ce-i aia frica. Și nici mila. Italianul l-a descris ca fiind un robot uman. Are o răbdare și o tenacitate nepuizabile. Acționează doar după ce și-a studiat victima și tot ce ține de ea. Permanent verifică și reverifică totul. Italianul a subliniat că din perioada cînd au lucrat împreună nu-și poate aminti nici o acțiune de-a lui Fenix pe care acesta s-o fi ratat. Yitshaq se opri și privi la chipurile încordate ale celor care îl ascultau. Încă un lucru, adăugă el. L-am rugat pe doctorul Carmi să mă ajute. L-am dat o copie a materialului și, pînă miine, va încerca să-și formuleze cîteva concluzii.

Dr. Rafael Carmi, un binecunoscut psihiatru din Tel Aviv, ajutase de multe ori, în trecut, serviciul de securitate, în analiza unor persoane. Părerile sale se dovediseră de multe ori a fi corecte și, în consecință, era deseori solicitat.

— Bun, spuse Uri. Avînd descrierea făcută de italian, propun să încercăm să facem un portret-robot al chipului lui

Fenix. Desigur, că-și schimbă adesea înfățișarea, însă acum avem ceva de la care să pornim. O dată ce vom avea un portret-robot, îl vom putea trimite serviciilor de poliție și de spionaj din Europa și din Statele Unite. De asemenea, putem să facem portrete folosind diferite deghizaje.

A doua zi, cînd Rafael Carmi se întîlni cu Uri Cohen și Avshalom Kedmi, avea cîteva păreri foarte clar conturate.

— Întii, zise el, cred că aveți de-a face cu un psihopat. Fără nici o îndoială, este un tip extrem de inteligent; un tip care întotdeauna acționează analitic, indiferent de gradul de complexitate al situației. Cred că într-o anumită etapă se identifică total cu misiunea pe care o are, într-o asemenea măsură, încît nu se mai poate separa de ea. Asta înseamnă că ajunge să creadă că luptă pentru propria supraviețuire și că, din acest motiv, nu trebuie să greșescă. Probabil că pentru el conceptele de viață și moarte nu au nici un înțeles sau cel puțin nu au înțelesul care îl au pentru noi. După părerea mea, pentru el a ucide este doar o simplă soluție de rezolvare a unei probleme care îl deranjează. Nimic mai mult. Nu se vede pe el însuși ca ucigaș. Pur și simplu înlătură toate obstacolele din drumul său spre țintă. Procesul complex începe așa cum am mai spus, în momentul în care se identifică cu scopul urmărit.

— Dr. Carmi, întrebă Uri, ai putea, dacă ți-aș cere, să-i găsești vreun punct slab?

Doctorul își aprinse pipa și-i zimbi. Apoi chipul îi luă o expresie gravă.

— Una dintre calitățile evidente ale lui Fenix este meticulozitatea cu care operează. Este o calitate foarte bine dezvoltată. Ați putea s-o priviți ca pe un capriciu care frizează nebunia. El trebuie să se simtă satisfăcut și de faptul că fiecare pas făcut este executat perfect, însă viața nu-i așa. Viața este o înșiruire de erori și imperfecțiuni.

Avshalom se aplecă în față brusc interesat.

— Unde-i slăbiciunea? întrebă el.

Doctorul desfăcu mîinile întrebător.

— Nu știu, Avshalom, ce sînt să-ți dau. Nu știu care este stadiul la care ați ajuns în acțiunea cu Fenix. Iată, din cauză că personalitatea lui solicită perfecțiunea, dacă dați peste ceva ce nu ridică suspiciuni, care pare în ordine, ce nu are devieri, care pur și simplu pare perfect, eu acolo m-aș opri și aș verifica.

— În regulă, spuse Avital după ce Carmi plecă. Vă cunoașteți cu toții misiunile. Din acest moment îl înconjurăm

pe Dayan cu un ecran protector de securitate, tot timpul cit se va afla în Europa și în Statele Unite. În câteva zile vom primi programul lui Dayan. Oricare eveniment, public sau particular, trebuie să treacă prin cel mai strict control. Repet, oricare eveniment, indiferent cât de lipsit de importanță ar fi. Trebuie să fim pregătiți pentru Fenix.

La ora cinci după-amiază, a doua zi după ce tirgul cu Freddie McKnight fusese încheiat, Fenix se afla printre pasagerii avionului care decola de pe aeroportul Heathrow spre Monte Carlo. Frunzări un *Le Monde* până ce găsi ceea ce căuta — o scurtă notiță în legătură cu cercetările privind uciderea modelului american de către madame Charlotte. Anchetatorii erau acum convinși că proprietara casei de modă își ucisese iubita. Autopsia relevase urme de spermă în trupul americancei, ceea ce-i condusese pe cei de la brigada omucideri la concluzia că madame Charlotte ajunsese la omor împinsă de gelozie. Conform modului de reconstituire a faptelor de către poliție, în timp ce madame Charlotte fusese plecată din Paris în interes de afaceri, modelul american, Dorothy Brown, profitase de absența ei pentru a face dragoste cu un bărbat neidentificat. Anchetatorii credeau că madame Charlotte îi surprinsese și, după ce bărbatul fugise, în apartamentul luxos izbucnise o ceartă care culminase cu uciderea tinerei de culoare. Deși, madame Charlotte susținea că nu știa nimic despre omor, afirmațiile ei sunau din ce în ce mai neconvingător.

Tinărul puse ziarul jos. Era într-o dispoziție grozavă. Ancheta decurgea exact așa cum plănuiuse. Acum hidra mai avea un singur cap cu care trebuia luptat: Jorg Gibskopf. Se apropia vremea ca și acesta să fie tăiat.

De acum înainte trebuia să distrugă orice urmă a existenței sale. Trebuia eliminat tot ceea ce avea legătură cu trecutul lui. Trebuia să fie sigur că securitatea israeliană nu va fi în stare ca, într-o zi, să-l depisteze. Știa că, după indeplinirea misiunii, israelienii nu vor abandona urmărirea. Trebuia să-și acopere urmele și să le înlăture definitiv.

Asasinarea israelianului va fi ultima sa operație. Va avea destui bani pentru a putea trăi așa cum voia, oriunde în lume. Voia o viață liniștită. Va crea un nou personaj, era expert în așa ceva. Dar, până ce va veni acea clipă, trebuia să acționeze cu aceeași grijă și meticulozitate ca și în trecut. Se întreba dacă la urechea serviciului de securitate israelian a-

junsese vreun zvon despre toată afacerea. Întilnirea pe care o plănuiă cu italianul va lămuri acest aspect. Iată motivul pentru care îi ceruse să-și folosească legăturile pentru a depista eventuale semne la forțele polițienești și la serviciile speciale din Europa. Atâta timp cit va avea nevoie de ajutorul lui, nu-i va face nimic italianului. Îl va lichida doar în ultima fază a misiunii sale.

Nu avea încredere în arabi. Știa că și dacă aceștia ar fi aflat că spionajul israelian prinsese de veste despre complot, nu-l vor informa despre gravitatea situației, de teamă că ar putea da înapoi. Dar în italian încă avea încredere. Acesta era ultima verigă de legătură cu trecutul.

Abia cînd ajunsese la Monte Carlo își dădu seama că planul său nu mergea cum trebuie. Paedaeia dispăruse și nimeni nu știa unde plecase și de ce. Fenix știa că italianul făcea frecvent scurte călătorii, însă întotdeauna îi lăsa un mesaj la oficiul poștal de lingă port. În mod obișnuit, îi comunica data cînd se reîntoarce. Deoarece oficiul era închis toată ziua, fu obligat să-și petreacă noaptea la un hotel. A doua zi dimineață, vizita la poștă îi întări presupunerea: italianul nu lăsase nici un mesaj.

Era prima oară cînd legătura dintre el și italian se întrerupsese, fapt care îi provoca neliniștea. Lipsa de siguranță îl deranja. Se afla într-o situație pe care nu o putea controla. Nu avea timp să-l caute pe italian. Trebuia să se fi întîmplat ceva serios dacă Boncho părăsise Monte Carlo fără adresă. Simți cum îl năpădea furia. O vreme va trebui să trăiască în pericol, până ce-l va localiza pe Boncho. Întotdeauna greșelile se plătesc. Dacă l-ar fi ucis pe italian pentru eroarea de a-l fi introdus în combinație pe Pierre de Maline, acum ar fi fost scutit de complicații inutile.

Nu mai avea nimic de făcut la Monte Carlo, așa că plecă cu avionul la Paris. Cîteva ore mai tîrziu se afla la intrarea casei din strada de l'Amber. Își scoase stiloul și sub numele de Philippe d'Astine îl adăugă pe cel de Willy Miller. Apoi urcă în micul său apartament și își petrecu primele trei zile distrugînd toate materialele care l-ar fi pus în pericol după ce ar fi abandonat apartamentul.

Făcu grămezi de lenjerie și costume de care nu mai avea nevoie și le vîndu la tirgul de vechituri. Rupse în bucăți documentele, ziarele și cărțile despre Moshe Dayan și petrecu cîteva ore în baie, arzîndu-le cu grijă și aruncînd rămășițele în toaletă. Din diferite locuri ascunse scoase teancuri de acte

și pașapoarte false, le studie și stabili de care mai avea nevoie. Majoritatea le distruse. Cele pe care le păstră, le ascunse în fundul dublu al valizei sale.

Patru zile mai târziu era mulțumit că apartamentul cuprindea doar obiectele de care avea nevoie. La amiază, în cutia poștală, găsi o scrisoare pentru Willy Miller de la Jack Stone, avocatul din New York. Așa cum se înțeleseseră, scria avocatul, trimisese originalul scrisorii la casa din Scarsdale, iar copia, în conformitate cu dorința lui Miller, la adresa din Paris. Avocatul nota că scrisoarea pentru Moshe Dayan fusese expediată. În clipa în care va primi răspunsul de la Ministerul Afacerilor Externe, va lua legătura cu Charles Cotter, și îi va cere să se îngrijească de emiterea certificatului și de aranjamentele necesare pentru ca obiectul antic să ajungă la Dayan. Deci, va fi în măsură să stabilească data când ministrul de externe plănuia să viziteze magazinul anticarului, astfel că Miller va ști când să-i trimită negustorului cutia.

După ce o citi, Fenix distruse scrisoarea. Decise să mai rămână două zile la Paris, apoi să se ducă la Londra pentru ultima întrevvedere cu Freddie McKnight. Profită de aceste două zile pentru a se odihni și a reflecta. Trebuia să-și reanalizeze acțiunile întreprinse din momentul începerii misiunii. Era sigur că între dispariția misterioasă a lui Boncho și serviciul secret israelian există o legătură. Chiar presupunând că-l aveau pe italian, gândi el, ar fi dificil pentru ei să obțină vreo informație care să îl pună în pericol. Boncho le-ar putea oferi o descriere generală, însă declarațiile lui ar putea mai curând să mărească confuzia israelienilor. Italianul era incapabil să-l recunoască și să zică: ăsta este omul. Israelienii vor căuta un necunoscut. Zimbi pentru sine, găsind rezolvarea acestei probleme. Caută un ucigaș? Vor găsi unul.

În minte îi apărură George Gibskopf. Ideea începu să capete formă în timpul zborului de la Paris la Londra care avu loc în dimineața zilei de vineri, 19 august. Decizia fusese luată. Imediat după ce-și va termina treaba cu chimistul din Londra, va merge la Copenhaga. De acum înainte îl va urmări pe Jorg Gibskopf până când va veni timpul să-l înfunde.

Fenix sosi la laboratorul lui Freddie la ora zece. Ciocâni la ușa metalică și așteptă. Când deschise ușa, chipul chimistului căpătă un aer uluit.

— Hello, Freddie, spuse vesel tinărul.

— Spuneai că mă vei suna înainte de-a veni!

Irlandezul zimbi și își mîngie capetele mustății.

— Ceva s-a schimbat în plan, zise el. N-ai de gând să mă poștești înăuntru?

Freddie McKnight se dădu la-o parte în timp ce tinărul trecu pe lângă el. În mină avea aceeași servietă.

— Sint gata cartușele, Freddie?

Freddie ezită.

— Vor fi gata, spuse el.

— Ce vrea să însemne asta?

— Asta vrea să însemne că va trebui să mai aștepti câteva ore. Dacă vii după amiază, le vei avea.

Străinul zimbi. Ochii îi căzură pe cartușele aliniate într-un rînd pe banc și își dădu seama că McKnight mințea.

Freddie McKnight fusese, fără îndoială, surprins de apariția neanunțată a irlandezului. În ultimele zile, Mary nu-l mai lăsa singur. Îi cerea să renunțe la afacere, nu conta cum.

— Irlandezii ăștia nebuni, spunea ea înlăcrimată. Tu și cu mine nu ne vom încurca cu nebunii ăștia din Belfast. Să-ți fie foarte clar. În dimineața aceea îl amenințase chiar că se va duce la poliție.

Freddie plecase de acasă turbat. În drum spre laborator nu fusese în stare să-și scoată din cap vorbele ei. Odată ajuns, deveni conștient că Mary avea dreptate, că trebuia să găsească o cale de ieșire. Se hotărî să-l amine pe străin și să cîștige câteva ore. Pînă la întîlnire va reuși să intre în contact cu poliția.

Acum irlandezul se îndreptă spre bancul pe care stăteau cartușele.

— Încă nu sint gata, spuse agitat chimistul.

Bărbatul examină grijuliu cartușele. O persoană neavizată ar fi putut să nu observe că cineva efectuase tăieturi în învelișul de carton, dar ochiul său ager observă locul unde acesta fusese scos.

— Mie îmi par gata, spuse el cu voce joasă. Știi, Freddie, doar unul este de care s-ar putea să nu te fi atins. Dar celelalte sint gata.

— Din contră! Freddie mușcă fără să-și dea seama din momeală. Doar unul este gata. Celelalte nu ... Ți-am spus ... am nevoie de câteva ore pentru a prepara soluția.

— Perfect, rise irlandezul. Știi ce vom face, McKnight? Pariez pe cinci sute de lire că pot să-l găsesc pe cel care este gata. Uite.

Începu să amestece cartușele cu rapiditate. Degetele sale lungi erau uluitor de agile. Lucra ca un scamator în timp ce Freddie îl privea uimit.

— Vezi, Freddie, spuse el. Acum fiecare cartuş se află în alt loc. Aşa-i? Freddie nu răspunse. Observi, continuă el, acum iau cartuşul care este gata. Degetele apucară unul şi îl ridicară. Acesta!

— Aşa-i, spuse neliniştit Freddie. Celelalte încă nu sînt gata...

— În acest caz, spuse tinărul, aşezînd deoparte cartuşul, hai să deschidem unul din cele rămase şi să vedem ce-i înăuntru.

Mai înainte ca Freddie să poată reacţiona, apucă unul dintre cartuşe şi începu să-l scoată din tubul de carton. McKnight era îngrozit. Sări şi-l apucă pe tinărul irlandez de mînă.

— Fii atent! ţipă el.

Zîmbetul vesel dispăru de pe chipul irlandezului.

— Mînteai, Freddie, nu-i aşa? Vocea îi era aproape o şoaptă. Toate cartuşele sînt gata. De ce minţi, Freddie?

Freddie era înspăimîntat. Inconştient făcu un pas înapoi. Inima începu să-i bată nebuneşte şi faţa îi deveni palidă.

— N-am vrut să zic...

— Te-am întrebat, de ce, Freddie?

Chipul irlandezului deveni brusc inexpressiv, ca şi cum povestea nu l-ar mai fi interesat.

— Din cauză că n-am vrut să fac afaceri. Limba îi era grea. Nu vreau să fiu amestecat în uciderea de oameni.

— Te-a muştră conştiinţa? Chiar aşa? Într-o fracţiune de secundă?

— Spune-i cum vrei. Ia-ţi banii înapoi. Făcu un pas îndărăt. Fii atent, spuse el panicat. Să uităm totul. Dacă uiţi că ai fost aici, îţi jur că şi eu voi uita.

Ochii de tigru prinseră privirea lui McKnight, ţintuind-o.

Freddie se simţea paralizat. Calmul ciudat al străinului îl umplea de o groază fără margini.

— Ştiu... Dar...

— Freddie, omul se apropie de el, nu mai are rost să discutăm.

— Uite-ţi banii! ţipă îngrozit Freddie. O mie de lire...

Freddie nu mai reuşi să ducă mîna pînă la buzunarul unde se afla portofelul. Lovitura pumnului irlandezului îl atinse în timpică, făcîndu-l să se prăbuşească inconştient. Fenix se aplecă peste el şi-i luă portofelul. Scoase bancnotele şi le viră în buzunar. Introduse portofelul înapoi, după care se îndreptă spre banc, culese cartuşele şi le viră în servietă.

Freddie McKnight zăcea pe podea cu ochii închişi şi respirînd greu. Bărbatul îl apucă de umeri. Il ridică şi-l propti pe scaunul înalt de lîngă banc. Partea superioară a trupului îi stătea întinsă pe masă. Fenix luă o sticlă cu lichid inflamabil de pe unul din rafturi, o deschise şi turnă conţinutul peste capul şi umerii bărbatului inert, apoi aşeză sticla goală lîngă capul scoţianului. Pe masă zăcea un pachet de ţigări al lui Freddie. Scoase una şi, retrăgîndu-se de lîngă masă o aprinse şi, după ce pufăi de cîteva ori din ea, o zvîrli pe masă. Într-o clipă întreaga masă era în flăcări. Capul şi umerii chimistului fură înghiţiţi de limbi sălbatice de foc.

Era deja în drum spre aeroport cînd sosiră pompierii chemaţi, deoarece în Bayswater ardea o clădire. Pe cînd era chemată poliţia spre a examina trupul carbonizat al nefericitului chimist, Fenix aştepta să-şi ia zborul spre Copenhaga. Nu conta rezultatul cercetărilor, nimeni nu-l putea lega de dezastrul petrecut în micul laborator al lui Freddie McKnight. Nici nu se mai gîndea la acesta. Mîntea îi era acum preocupată de ziaristul danez, de Jorg Gibskopf.

În capcana serviciilor secrete

Marti, 8 septembrie, ora zece și douăzeci dimineata, Jorg Gibskopf luă legătura cu ofițerul de informații de la ambasada arabă din Paris. Mai avusese o singură convorbire, cu care prilej lui Gibskopf i se spusese că centrul îi cere să se miște urgent, cel mai tirziu pină la sfîrșitul verii. De data aceasta cel care cerea era Gibskopf.

— Am unele detalii în legătură cu plecarea israelianului, spuse el cu voce scăzută. Pe data de cincisprezece va pleca spre Bruxelles, cu avionul. În ziua următoare va sosi undeva în Franța. Are o întâlnire despre care nu dețin nici un fel de amănunte. Am nevoie de ele.

Solicitarea nu-l surprinse pe arab. Era a doua oară cînd i se cerea asta. Cu o zi mai înainte, celălalt asasin, cunoscut doar sub numele de Fenix, sunase și dorise și el să cunoască amănunte despre apropiata vizită la Paris.

— Am încercat să aflăm, îi spuse arabul lui Gibskopf. Pină acum nu avem idee unde va avea loc întâlnirea și cu cine. Este așteptat însă să sosească la Paris cel mai tirziu pe șaisprezece. De la Paris pleacă în Statele Unite. Primele întrevederi la Washington au fost fixate pentru data de nouăsprezece.

După ce Gibskopf termină convorbirea cu arabul, reveni la masa sa dintr-o cafenea din Cartierul Latin. La cei patruzeci și șase ani ai săi, era un bărbat frumos, înalt, zvelt și bine făcut. De n-ar fi fost smocurile cenușii din barba de viking, cu greu i-ai fi putut stabili vîrsta.

Deși părea prototipul scandinavului, Gibskopf se născuse în Germania. Rămas orfan la sfîrșitul celui de-al doilea război mondial, se stabilise la bunicul din partea mamei, în Danemarca. Deși din toate punctele de vedere era un tînăr danez tipic, într-o anume privință rămăsese un german perfect: purta vie în suflet credința într-o rasă superioară și aștepta

ziua cînd istoria va reactiva „progresul rasei ariene, un progres ce fusese doar intrerupt”.

În 1956 se înscrisese voluntar în Legiunea străină franceză, iar de acolo a fost nevoie doar de un mic pas spre cariere singeroase și la loviturile de stat care însoțiseră ridicarea năgustul banului, iar mirajul acestuia îl subjugase. Deveni specialist în asasinate.

La sfîrșitul lui 1965, Gibskopf se întoarse în Europa. Peste Africa bătea vîntul schimbării și mulți dintre mercenari fuseseră prinși și executați. Adunase destui bani pentru a ieși din joc și a începe o viață nouă. Mulțumită experienței acumulate în timp ce era soldat al norocului, găsi o nouă vocație. Scrise o carte despre felul cum erau recrutați mercenarii și cum opărau aceștia în Africa. Spre surprinderea lui, descoperi că avea talent pentru jurnalistică, o dată cu apariția cărții fiind considerat unul dintre comentatorii de frunte ai acestei probleme.

Dar ziaristica nu era chiar atît de aducătoare de profituri, așa că atunci cînd fu contactat de un fost comandant care îi ceru să lichideze un lider african, banii fură prea tentanți pentru a refuza. Pentru prima dată își folosi profesia de ziarist spre a-și asigura acoperirea în cadrul acțiunii. Acest lucru se dovedi a avea un succes deplin. Se angaja rar, deoarece își dădea seama că, cu cît se folosea mai puțin de posibilitățile pe care le avea, cu atît șansa de reușită și sumele primite erau mai mari.

Cînd, prin intermediul lui Pierre de Maline, fu contactat de Adel el-Magrabi, suma fu cea așteptată.

Ca ziarist, Gibskopf avea acces la diferite agenții de presă și birouri de transmisiuni din Paris. În ultimele două zile stabilise, deși israelienii răspindeau informații false despre programul ministrului de externe, că de fapt acesta va veni la Paris înainte de a pleca spre S.U.A. și că va ține o conferință de presă. Gibskopf avea pregătit un magnetofon-bombă. Încărcătura explozivă ar fi nimicit pe toți cei aflați pe o rază de opt metri de la locul exploziei. Tot ceea ce avea de făcut în timpul conferinței era să așeze mașina infernală lângă ministrul de externe și s-o activeze. Cînd va exploda, el se va afla în afara zonei periculoase.

Cînd Gibskopf părăsi cafeneaua aflată în apropierea apartamentului pe care îl închiriasse în Cartierul Latin, habar n-avea că Fenix îl urmărea îndeaproape.

Urmărirea, pe care Fenix o începuse la Copenhaga, continuase până ce Jorg Gibskopf ajunse în Paris. Aceasta nu-i solicitase alt efort mai deosebit în afara schimbării frecvente a deghizajului. De mai multe ori se aflase doar la câțiva metri de ziarist, care nu avea nici cea mai vagă idee că era supravegheat.

Avusese numeroase ocazii de a-l ucide pe Gibskopf, dar urma întocmai planul pe care și-l elaborase. În mare parte, acesta era influențat de ciudata dispariție a italianului. El considera că Boncho fusese obligat să fugă din cauză că-și dăduse seama că israelienii îi luaseră urma. Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât era mai convins că israelienii știau despre planul de asasinat și încercau să-l descopere pe ucigașul necunoscut. Între timp reușiseră să pună mina pe italian. Indiferent însă de modul cum progresa cercetarea lor, nu puteau să-și imagineze planul arab de a folosi mai mulți asasini, dirijându-i spre aceeași țintă. Drept urmare, vor căuta un singur om. Își construise planul pe baza acestei ipoteze.

Din clipa în care jurnalistul sosi la Paris, Fenix îl filase și mai atent. Când descoperi apartamentul lui Gibskopf, fu mulțumit, căci putea să-și acorde o mică pauză. Era sigur că danezul își alesese ca loc de acțiune capitala Franței. Conversația pe care acesta o avusese cu ofițerul de informații arab din Paris îi întărise convingerea. Mai mult, știa despre planul lui Gibskopf de a folosi un dispozitiv exploziv mascat într-un magnetofon. Această metodă presupunea ca jurnalistul să se afle la mică distanță de Moshe Dayan, posibilitate care, probabil, se va ivi cu ocazia unei conferințe de presă.

Ca profesionist, admira planul întocmit de Gibskopf. Avea mari șanse de reușită, dar putea să se dovedească periculos pentru cel care îl aducea la îndeplinire. Chiar dacă reușea, jurnalistul putea fi luat la o serie de interogatorii, iar căile de scăpare să-i fie blocate — două riscuri inutile. Fără îndoială că omul era extraordinar de curajos.

Fenix era în picioare de treizeci și șase de ore. Când văzu că jurnalistul se întorsese în apartamentul său, știu că poate lua o mică pauză. Se întoarse acasă, în strada de l'Amber din Montparnasse și, câteva minute mai târziu, căzu într-un somn adânc. Dormi cincisprezece ore.

Când se trezi, era complet refăcut. Primul lucru fu să facă un duș. Lăsă mult timp șuvoiul de apă să-i curgă pe trup. Apoi se bărbieri, se îmbracă, bău un ibric cu cafea și-și pregăti un sandviș. După ce-și potoli foamea, se duse să contro-

leze cutia de scrisori. Găsi un plic de la Jack Stone. Avocatul scria că pe 2 septembrie se primise un răspuns din partea lui Moshe Dayan. Secretarul lui Dayan îi mulțumi lui Stone pentru scrisoare și preciza că ministrul era extrem de interesat de cutia antică. Cu toate acestea, era imposibil să programeze o vizită la magazinul lui Cottner până când nu va ajunge în Statele Unite. Avocatul adăuga că îl înștiințase pe Cottner despre afacere, iar Cottner se arătase dispus să medieze schimbul. Stone sugera ca Miller să rămână în contact cu el, precizând că-l va informa fără întârziere imediat ce va ști ziua când Dayan va putea ridica cutia.

Tinărul răspunse de îndată la scrisoarea lui Stone, mulțumindu-i pentru eficiență și arătându-i că plănuia să revină în Statele Unite pentru câteva zile, putând lua contactul cu avocatul imediat după sosire. Când termină scrisoarea, semnă cu numele „Willy Miller“, folosind un scris tremurat.

Ziua acțiunii fu stabilită pentru luni, 12 septembrie. Yitshaq Goldberg urma să zboare la Paris, în vreme ce Avshalom Kedmi și Yirmi Spector se pregăteau pentru plecare în Statele Unite. Pregătirile finale pentru vizita ministrului de externe fură puse la punct cu ocazia întâlnirii care a avut loc, duminică, la sediul ambasadei americane din Tel Aviv, între Dick Coleman și Uri Cohen. Coleman fusese deja informat despre ultimele descoperiri. Acestea au fost transmise la Washington și s-a hotărât să se facă încă o verificare comună a măsurilor de securitate.

Personalului american de securitate din aeroporturi, porturi, gări și autogări, de pe întreg cuprinsul Statelor Unite, i-au fost trimise sute de copii cu portretul robot al lui Fenix. O mulțime de agenți au primit ordin să-i urmărească îndeaproape pe cei suspecti de a avea legături cu organizațiile teroriste arabe sau care puteau fi folosiți pentru realizarea unei acțiuni de acest gen.

Operațiuni similare au fost întreprinse în Belgia și Franța, unde dificultatea vizitei lui Dayan era pe deplin cunoscută. Reprezentanții celor două guverne se angajară să asigure tot sprijinul serviciilor secrete israeliene.

Se stabilă programul ministrului de externe. Acesta urma să plece joi, 15 septembrie, luând avionul spre Bruxelles. În ziua următoare avea să se deplaseze la Paris, unde va rămîne o zi, după care va zbura spre Statele Unite. Duminică va sta la New York, unde se va întâlni cu membrii de frunte

ai delegației israeliene la O.N.U. și cu funcționari ai consulatului israelian. Luni, 19 septembrie, ministrul de externe va sosi la Washington și va sta acolo două zile, avînd o serie de întîlniri cu președintele, secretarul de stat Vance și cu consilierul pentru probleme de securitate, profesorul Brzezinski. În aceeași zi, Dayan îl va întîlni și pe vice-președinte, seara urmînd să aibă loc un dineu oficial la locuința ambasadorului israelian. În cea de-a doua zi a vizitei la Washington, ministrul de externe va avea la dejun o discuție cu ziaristii de la Washington Post, apoi o conferință de presă, la amiază urmînd să aibă loc o întîlnire cu membrii Comitetului pentru Relațiile Externe din cadrul Senatului, iar seara o altă întîlnire cu corespondenții pentru probleme politice ai presei americane. Vineri dimineata ministrul de externe își va sfîrși vizita cu o întîlnire cu kongresmanii de origine evreiască, apoi urma să ia avionul spre New York. În acest oraș se organizaseră întîlniri atît cu miniștrii de externe ai Germaniei Federale, Olandei, Danemarcei și Suediei, cît și cu liderii evreilor americani. Se stabiliseră, de asemenea, orele la care Dayan urma să acorde interviuri presei și să apară la posturile de televiziune N.B.C. și C.S.B. Apoi, după un tur prin diferite orașe americane, Dayan urma să zboare la Montreal pentru o întîlnire cu comunitatea evreiască din acest oraș. De acolo va reveni la New York, apoi, în ziua următoare, va decola spre Israel.

Era unul dintre cele mai complexe itinerare cu care se confruntaseră cei de la secția de supraveghere. Ultimele zile dinaintea începerii turneului fuseseră marcate de verificări febrile la statele-majore ale serviciilor secrete. Se reexaminau de nenumărate ori atît drumul, cît și diferitele întîlniri fixate. Întîi oamenii lui Uri Cohen studiară diferitele evenimente publice. Acestea erau împărțite în trei categorii: întîlniri cu membri ai administrației Carter, oficiali din alte țări și lideri ai comunității evreiești din America. Seria de întîlniri pe care Dayan trebuia să le țină cu presa și aparițiile programate la posturile de televiziune urmau să fie analizate separat. Aici erau necesare verificări meticuloase ale fiecărei persoane care avea să se afle în apropierea ministrului de externe.

La Ierusalim, Yirmi Spector nu-și irosise timpul. Obținuse de la șeful de cabinet și de la secretarii ministrului de externe o mulțime de informații. Remarcă faptul că în ultimele douăzeci și patru de ore pe agenda ministrului au fost înregistrate întîlniri cu persoane pe care secția de supraveghere nu reușise să le verifice. Printre altele, Yirmi observă că

Dayan urma să viziteze un magazin de antichități de pe Madison Avenue.

— Cunosce locul, spuse Uri, și nu văd nimic deosebit. Dayan a mai fost de cîteva ori acolo... proprietarul este unul Cottner, dacă nu greșesc.

— Așa-i. Asta-i numele proprietarului. Dar de data asta mai este amestecat cineva.

— Altcineva? Ce vrei să spui?

Yirmi scoase din geantă o copie a scrisorii și i-o dădu lui Uri, care o citi și apoi i-o întinse lui Avital Arnon.

— Numele lui Jack Stone îmi este și el cunoscut, spuse el. Dacă nu mă înșel, este un evreu influent.

— Pare să fie în ordine, observă Avital și-i întinse lui Yirmi scrisoarea lui Jack Stone. Oricum, adăugă el, vom face o nouă verificare. Este o întîlnire care abia s-a aranjat. O vom trece pe lista problemelor care trebuie verificate la New York.

În timpul discuțiilor s-au stabilit misiuni pentru Europa și Statele Unite. Lui Yitshaq Goldberg i se ceru să aibă în atenție, în mod special, sosirea lui Dayan la Paris, o problemă asupra căreia domnea un secret absolut.

— Zborul de joi la Bruxelles este, la urma urmei, o acțiune de dezinformare, explică Avital. Desigur că se va întîlni cu diferite personalități pentru a justifica declarațiile din ziare, dar acestea sînt întîlniri de rutină dintre ministrul de externe și oficialitățile belgiene. Scopul principal îl constituie însă întîlnirea secretă ce va avea loc la Paris, despre care nimeni nu știe nimic. Ceea ce se cunoaște este că, oficial, Dayan va fi tot la Bruxelles. Avital le studie chipurile, iar cei din jur simțiră că avea să le spună ceva important. Zic ceea ce zic, continuă el, deoarece cred că trebuie s-o știți. Se pare că se pregătește ceva serios la nivel politic. După diferite contacte, s-a hotărît să se folosească deplasarea lui Dayan în Statele Unite pentru ca acesta să aibă o întîlnire cu altcineva, cu Hafiz Ismail, ambasadorul Egiptului.

— Formidabil! exclamă Yirmi.

— Deocamdată n-ați auzit încă nimic. Avital tăcu cîteva clipe. Am spus că participant la întîlnire va fi ambasadorul. De fapt, el va fi doar gazda, dar vor exista doi oaspeți... Moshe Dayan din partea noastră și Muhammad Hassan el-Tuhami, viceprim-ministru, din partea egiptenilor.

— Asta înseamnă că Sadat privește cu seriozitate problema negocierilor, observă Avshalom.

— Așa se pare, confirmă Avital. Am hotărît că trebuie să cunoaștem cu toții despre această acțiune, deoarece sîntem implicați în ea. Se așteaptă desfășurarea evenimentelor. În lunile care vor veni, pe umerii noștri apasă o sarcină grea. Deci, trebuie să ne descotorosim de afacerea Fenix cît mai repede posibil. Cele de mai sus aruncă o rază de lumină și asupra motivelor arabe de a-l ataca pe Dayan.

— Cînd urmează să aibă loc întîlnirea? întrebă Yitshaq.

— Vineri noaptea. Uri îi puse mîna pe umăr. În ziua următoare Dayan își va continua drumul spre New York. Abia după asta ambasada noastră din Paris va publica un anunț cum că, în intervalul dintre deplasările la Bruxelles și New York, ministrul de externe a făcut o scurtă vizită la Paris. Totul clar pînă acum? Yitshaq dădu afirmativ din cap. Uri se întoarse spre Avshalom Kedmi. Misiunea pe care o coordonezi tu este mult mai complexă. Ai o listă lungă de activități, personalități și locuri. Începi verificarea lor imediat ce ajungi la New York! Are cineva vreo întrebare?

Erau întrebări, în special de clarificat unele aspecte. Uri se strădui să răspundă detaliat la fiecare întrebare ce i se puse.

— Înainte de a încheia, spuse Avital, aș vrea să adaug ceva. Din punctul vostru de vedere, fiecare etapă a turneului lui Dayan implică riscuri de securitate. Dacă și cînd este clar că undeva există o problemă, sînteți pe deplin autorizați să schimbați ruta, chiar dacă asta implică o modificare importantă. Uri va participa la turneu și va fi prezent la toate etapele. Vom fi permanent în contact. Vă doresc mult noroc! Sînt sigur că veți face tot ceea ce vă va sta în putere.

Întinse mîna și cei prezenți se ridicară unul cite unul și i-o strînsură.

A doua zi Yitshaq plecă spre Bruxelles, unde îl așteptau Motti Klein și Ze'ev Shahar. O oră mai tîrziu, un avion al companiei El-Al decola spre New York; printre pasageri se aflau Avshalom și Yirmi.

Joi, 15 septembrie, la ora nouă și douăzeci dimineața, de pe aeroportul Ben Gurion decola cursa specială El-Al numărul 1317. La bord se aflau ministrul de externe Dayan, asistentii, consilierii și garda sa de securitate. Destinația lor: Bruxelles.

În ultimile zile, Jorg Gibskopf se relaxase, lucru ce-i dădu sentimentul unei satisfacții depline. Se simțea de parcă

experiența din trecut îl maturizase și se considera la fel de capabil ca în tinerețe.

Cu toate acestea, cu cîteva zile înainte de sosirea lui Dayan la Bruxelles, Gibskopf simțise fiorul nesiguranței. Pînă acum nu avusese motive să creadă că-și asumase o sarcină care îl depășea. Dar pe măsură ce ora acțiunii se apropia, creștea și anxietatea lui Gibskopf. Încercă să n-o ia în seamă, însă știa că era începutul unei spaime pe care nu o cunoscuse mai înainte.

Hotărîse să-și amîne atacul pînă cînd Moshe Dayan va sosi la Paris. Între timp, la Bruxelles, va avea vreme să se familiarizeze cu chipurile agenților de securitate, astfel ca atunci cînd se va apropia de Dayan, pentru a pune lîngă el magnetofonul-bombă, să fie sigur că nu este remarcat de nici unul dintre ei.

Ca ziarist, avea multe surse de informare în cadrul birourilor de presă din Europa. Așa încît, în cursul schimbului de informații cu colegii săi belgieni de la diferite publicații, obținu date despre itinerarul ministrului de externe israelian. Cea mai bună sursă se dovedi a fi biroul unuia din cele mai mari ziare din Bruxelles, unde începură să curgă informații chiar din momentul sosirii ministrului în oraș. În mapele lor cu fotografii studie chipul acestuia și al celor din anturajul lui și îi depistă cu ușurință pe agenții de securitate israelieni.

A doua zi, vineri, la ora cinci după-amiază, brusc, reporterii nu mai avură ce să îndosarieze. Dintr-o dată, asupra lui Moshe Dayan căzu o cortină. Nimeni nu știa unde se află și, cu toate că circulau unele zvonuri, domnea un vîl de secret absolut. Jorg Gibskopf auzi mai multe versiuni, dar cea care îl tulbură cel mai mult veni de la un reporter ce susținea că Dayan își devansase plecarea spre Paris și că s-ar putea să-și grăbească și data plecării spre Statele Unite. Nimeni nu-i lua în serios afirmațiile, cu excepția lui Gibskopf; acestea se potriveau cu informațiile pe care deja le primise cu privire la faptul că ministrul de externe israelian urma să plece de la Paris spre New York chiar a doua zi, sîmbătă.

Hotărîrea lui de a aștepta derularea evenimentelor în birourile ziarului belgian se dovedi bună. La sediu sosi un reporter cu o veste care îi întări presupunerile. Acesta pretindea că reușise să urmărească mașina lui Dayan, care intrase pe șoseaua principală ce unește orașele Bruxelles și Paris. La un moment dat, o a doua mașină, în care se pare că se aflau agenți israelieni, îl împiedicase să continue urmărirea. Mași-

na ministrului dispăruse, așa că nu putea afirma cu certitudine că israelianul se îndrepta spre Paris.

Gibskopf nu mai pierdu vremea. Într-o oră se afla la aeroport. Avionul spre Paris urma să decoleze peste zece minute. În timp ce aștepta să i se verifice actele, nu-l observă pe tânărul înalt, cu păr blond și lung, care se mișca printre pasagerii din spatele său. Acesta avea agățată de umărul său o chitară și ținea în mână o gentuță. Poalele cămășii în carouri îi atârnavă peste blugii uzați. Picioarele murdare îi erau vîrșite în sandale de piele, iar ochii, ascunși în spatele lentilelor ochelarilor de soare cu rame plate de argint, erau ațintiți asupra lui Jorg Gibskopf.

La ora opt seara, cascada de lumină care ilumina permanent fațada ambasadei egiptene din Paris fu dintr-o dată stinsă. În clădire se afla Muhammad Hafiz Ismail, ambasadorul, și Muhammad Hassan el-Tuhami, viceprim-ministru al Egiptului. Împreună cu ei se mai găseau doi consilieri și o gardă de securitate venită de la Cairo. Ceilalți funcționari obișnuiți ai ambasadei fuseseră trimiși cu toții acasă.

La scurt timp după ce lumina se stinse, sosiră șase agenți ai securității israeliene, printre ei aflindu-se Motti Klein și Ze'ev Shabar. Yaki Spillman rămăsese la ambasada israeliană din strada Rabelais, pe post de om de legătură. Motti și Ze'ev au fost prezentați șefului gărzii de securitate egiptene și, împreună cu acesta, au verificat toate instalațiile și posturile de pază. Apoi s-au alăturat celor doi agenți plasați într-un post de supraveghere exterior, aflat peste drum, lângă impozanta clădire a băncii Dreyfus.

Cu cîteva minute înainte de ora zece, lângă clădirea ambasadei traseră două mașini cu numere de înmatriculare obișnuite. Imediat ce prima mașină opri, cei doi agenți israelieni și colegii lor egipteni se și repeziră, traversînd în grabă strada. Chiar atunci se opri și cea de-a doua mașină. Ușile se deschiseră rapid și din prima mașină coborî un bărbat de statură mijlocie care avea ochiul sting acoperit cu o bucată de piele neagră. Acesta fu imediat înconjurat de agenții de securitate care îi asigurară un zid protector. În timp ce grupul înainta rapid către intrarea ambasadei, consilierul ministrului de externe coborî și el din mașină și se grăbi spre clădire.

Ultimul care coborî din mașină fu Uri Cohen, șeful secției de supraveghere. Acesta aștepta pînă ce ministrul dispăru în spatele ușilor largi ale ambasadei, apoi dădu din cap spre

Yitshaq Goldberg, care coborî din cea de-a doua mașină, și se îndreptară amîndoi spre intrare.

În vreme ce la ambasada egipteană se desfășura întîlnirea secretă, la statul-major al D.S.T. sosi un mesaj telefonic anonim pentru inspectorul Cordeille. Alertat de Yaki Spillman despre prezența lui Dayan la Paris, acesta rămăsese la birou, verificînd rapoartele sosite în ultimele douăzeci și patru de ore de la diferiți ofițeri și agenți care văzuseră portretul robot al lui Fenix și credeau că au prins vreun fir. Pînă acum, informațiile pe care le-au furnizat n-au dus nicăieri.

Primele cuvinte ale celui de la telefon îl electrizară pe Cordeille.

— Bună, inspectore. Am auzit că este căutat cineva. Cred că pot să te ajut. Știu cine este. Vocea înceată și răgușită se opri.

— Da, răspunse inspectorul. Continuă!

— Știu cine îl va lovi pe cel cu un singur ochi. Te interesează, Cordeille?

— Ascult. Încearcă din toate puterile să-și stăpînească emoția crescîndă.

— Cel pe care-l căutați se numește Gibskopf... Jorg Gibskopf... strada St. Pere 34, în Cartierul Latin... etajul doi pe dreapta... acolo vei găsi totul...

— Ascultă, spuse iute inspectorul, mi s-au vîndut o grămadă de ponturi... nici unul de valoare. Cum pot să-mi dau seama dacă nici al tău nu-i la fel?

La capătul celălalt se auzi un ris răutăcios.

— Eu nu mint, Cordeille. Dar îți mai dau un indiciu. Generalul a sosit chiar acum la Paris.

Pulsul lui Cordeille se accelera.

De vreme ce-l avea la telefon pe acest informator necunoscut, se hotărî să obțină dovada decisivă.

— Mi-ai spus un nume... dar este cunoscut sub un altul. Spune-mi-l și pe acesta!

Urmă o tăcere lungă. Apoi glasul întrebă încet:

— Despre ce nume vorbești?

— Dacă îl știi, continuă Cordeille tăios, asta înseamnă că informația ta este reală.

— Să presupunem că-l știu. Mai departe?

— Îți voi spune prima literă. Tu mi-o vei spune pe ultima. Facem tirgul?

Se părea că legătura se intrerupse.

— Mai ești pe fir ? strigă Cordeille.

— Da. Necunoscutul ezita. În regulă. Facem tirgul. Spune-mi prima literă.

— André Cordeille inspiră adânc. Simțea o ușoară durere în capul pieptului. Incordarea se făcea simțită.

— Prima literă este F.

Lui Cordeille i se părea că trebuie să-și smulgă din gât aceste cuvinte care parcă îl împiedicau să respire. Așteptă răspunsul.

— Numele se sfârșește, răspunse abia auzit necunoscutul, cu X.

Legătura se intrerupse.

O clipă mai târziu, Cordeille îl sună pe Yaki Spillman.

— Scoate-l fără întârziere pe Dayan din Paris ! Cum termină întâlnirea, scoate-l ! Fenix.

— L-ai găsit ? Uimirea din glasul lui Spillman era evidentă.

— Sintem pe urmele lui. Scoate-l pe Dayan din oraș și declanșează o acțiune de derutare. Dacă se întâmplă ceva, mă să-ți comunic. Asta-i. Cred că l-am găsit.

Lui Uri îi trebui puțin spre a digera vestile lui Cordeille, apoi luă legătura cu atașatul de presă al ambasadei.

— Doresc, spuse el, să faci cunoscut un anunț urgent al ambasadei. Să fie difuzat prin toate mijloacele de informare. Să spui că ministrul de externe a fost obligat să-și amâne vizita la Paris, dar va sosi mâine după-amiază. Va avea câteva întâlniri, iar seara, la aeroport, se va vedea cu ziariștii, înainte de a decola spre Statele Unite.

Georges Roget avea șaiszeci și șapte de ani și era portarul casei din strada St. Pere 34, de nouă ani. Roget, veteran și rănit, era un om foarte modest. El și soția sa, Madelaine, nu aveau multe pretenții, așa că micul salariu primit și apartamentul pentru care nu plăteau chirie le permiteau să ducă o viață liniștită.

Pe la zece și jumătate cei doi se culcară în micul dormitor aflat lângă bucătărie. Georges Roget adormea greu, dar în noaptea aceea era atât de obosit, încât credea că va adormi în câteva minute. Când Madelaine era deja adormită, iar el pe cale să atipească, sunetul prelung al soneriei îl obligă să se scoale. Blestemindu-l pe necunoscutul care suna, coborî din pu-

— O clipă ! O clipă ! țipă el enervat. Când deschise ușa avînd pe limbă cîteva injurături suculente, rămase surprins. În prag stăteau cinci indivizi ciudați : patru tineri bine făcuți, iar al cincilea, care stătea în față, avea cam la cincizeci și cinci de ani și era foarte scund. Fața îi era plină de ciupituri și zbircituri. Georges Roget era înspăimîntat.

— Cine sunteți ? întrebă el.

— Ușurel, monsieur, spuse cel scund, arătîndu-și legitimația. Inspector André Cordeille.

— S-a întimplat ceva ? Vocea portarului trăda neliniște.

— Totu-i în ordine, spuse celălalt zîmbind. Aveți aici un locatar pe nume Gibskopf ? Jorg Gibskopf ?

Roget trase adînc aer în piept.

— Ziaristul danez ? Începuse să-și revină.

— Da.

— Sper că nu-i nimic în neregulă ?

Inspectorul îi ignoră întrebarea.

— Dă-mi cheile de la apartament ! ceru el.

— Imediat. Imediat.

Cînd Georges Roget se întoarse spre propriul apartament, cei cinci intrară după el. Așteptară pînă acesta găsi cheile, pe care i le întinse lui Cordeille.

— Scuze pentru deranj, spuse inspectorul zîmbind bonom, dar trebuie să rămîi în camera ta, împreună cu unul din oamenii mei.

Georges Roget nu-și putu ascunde neliniștea. Deci, ceva nu era în ordine.

— Dar, monsieur inspector... Încercă să protesteze.

— Nu face gălăgie, Roget ! Se întoarse către ușă cu trei dintre însoțitorii săi. Al patrulea rămase în încăpere. Du-te în pat și totul va fi în ordine !

Apartamentul lui Gibskopf era compus din două camere. Una — dormitorul. Cealaltă — o sufragerie mare. În șifonier se aflau doar cîteva costume, iar în bibliotecă încăpătoare nu erau prea multe cărți. Oamenii inspectorului făcură o percheziție completă. Deschiseră dulapurile și scoaseră tot din ele. Întoarseră saltelele și controlară baia. Controlară pînă și borcanele și cutiile din bucătărie, luîndu-le bucată cu bucată.

— Ciudat, murmură André Cordeille. Ciudat...

Deși informația dată de necunoscutul era uimitoare, i se păruse corectă. Dintre toți cei de la D.S.T., singur Cordeille cunoștea numele de cod al asasinului : Fenix. Nimeni altcineva

nu cunoștea acest amănunt. Și totuși, necunoscutul îl știa. Azvirlă o privire prin încăperea. Se preumblă din nou prin apartament, controlind modul cum lucrau oamenii săi. Își cunoșteau meseria. Abia când reveni în sufragerie ochii îi căzură asupra bibliotecii. Nu fusese controlată.

— Scoateți cărțile ! ordonă el. Toate !

Scoaterea cărților aglomerate pe primele două rafturi de jos nu dădu nici un rezultat, dar în spatele celor scoase de pe al treilea raft fu găsit un magnetofon de mărime medie. Cel care-l găsisse stătea urcat pe un scaun.

— E ceva aici, spuse el. Un „Sony“.

— Pune-l jos ! Cu grijă ! zise inspectorul.

Cel de pe scaun se execută. Magnetofonul fu coborât și așezat pe masă, unde André Cordeille îl examinează. Arăta ca orice alt magnetofon. Îl ridică de parcă ar fi vrut să-i controleze greutatea.

— E ceva cu el ? întrebă cel care-l găsi.

— Da, murmură Cordeille. Este greu. Aproape de două ori mai greu decât ar trebui.

Mingiile aparatului de parcă ar fi încercat să detecteze cu buricele degetelor ceea ce nu putea vedea cu ochii. Pipăi butonul care punea în mișcare rolele. Îl apăsă.

— Asta-i, șopti el.

Degetele apucară cu delicatețe rola din dreapta. Ținându-și răsuflarea o ridică de pe ax și o puse de o parte. În spațiul rămas se vedeau limbile mecanismului de ceasornic al detonatorului. O apăsare pe buton și nevinovatul magnetofon se transforma într-o bombă ucigătoare. Toate îndoielile i se risipiră. Informația furnizată de necunoscut se dovedise certă. Acum trebuiau doar să aștepte întoarcerea locatarului.

Jorg Gibskopf sosise la Paris la nouă fără zece. Tinărul murdar se afla nu departe în spatele lui. Îl urmărise pe ziarist ca un ciine de vânătoare. Întii a mers în strada St. Pere, unde a stat pînă la ora zece. S-a spălat, s-a ras și și-a schimbat hainele, apoi s-a dus la o cafenea din apropiere. Tinărul s-a luat după el și l-a văzut așezându-se la o masă, dînd chelnerului comanda.

Atunci îi telefonă lui Cordeille. Conversația decursese așa cum prevăzuse, pînă în clipa în care rămăsese uluit de faptul că vicleanul inspector îi cunoștea numele de cod ; cu aceasta, toate îndoielile cu privire la ciudata dispariție a italianului se risipiră. Faptul că francezul îi cunoștea numele

conspirativ nu putea decât să confirme prinderea lui Boncho. Acum era sigur ; neliniștea lui fusese justificată. Exista o singură concluzie : israelienii l-au prins pe italian și l-au făcut să vorbească. Următorul pas a fost să ceară ajutor serviciilor secrete străine. Se poate să fi trimis informațiile obținute tuturor serviciilor de securitate și nu era exclus ca exact acum să se desfășoare și în Statele Unite o activitate febrilă.

După convorbirea telefonică traversă spre bar și-și comandă băutura favorită : Bacardi și Coca-Cola. Se aplecă peste tejghea și sorbi încetîșor din paharul înalt, meditînd asupra discuției avute cu inspectorul. Faptul că italianul căzuse în mina israelienilor și cooperase cu aceștia era acum un lucru confirmat. Trebuia să urmeze planul pe care îl elaborase cînd descoperise că iahtul italianului dispăruse fără urmă și cînd realizase că israelienii știau despre existența lui. În ceea ce-l privea, fusese dată alarma și în Europa, și în Statele Unite. Soluția era ca israelienii să obțină ceea ce voiau aici, pentru ca el să poată obține ceea ce voia în America. Ei îl vor avea pe „Fenix“ și el va fi lăsat să-și îndeplinească misiunea. Sorbi ultima înghițitură, împinse paharul la o parte și ieși în strada întunecată.

Chiar atunci Jorg Gibskopf își termina cina. Undeva în cafenea, un aparat de radio transmitea un potpuriu de melodii ; vocea răgușită și melancolică a celebrei Edith Piaf umplea aerul, dar Gibskopf era prea adîncit în gînduri pentru a remarca acest lucru. Abia cînd îl auzi pe crainicul de la buletinul de știri se scutură din reverie. Se anunța că ministrul de externe al Israelului își aminase vizita la Paris și va sosi a doua zi la amiază, rămînînd aici cîteva ore. După întîlnirile cu oficialitățile de la Ministerul Afacerilor Externe francez și reprezentanți ai presei, va pleca, seara, spre Statele Unite.

Anunțul îl mulțumi pe Gibskopf. Acum putea să afle cînd își va ține israelianul conferința de presă. Avea două posibilități. Prima era să se alăture ziaristilor francezi care urmau să se întîlnească cu Dayan pentru un interviu exclusiv. Datorită legăturilor apropiate pe care le avea cu diferiți jurnaliști francezi, putea aranja să fie inclus în delegație. Cea de-a doua posibilitate era să se apropie de Dayan în timpul conferinței de presă de la aeroport. Dayan nu avea obiceiul să se sustragă acestor întîlniri cu presa, așa că era puțin probabil ca interviul să se contramandeze.

Gibskopf părăsi cafeneaua și pînă la ora unu își petrecu vremea la telexul agenției Associated Press și la redacțiile

a două ziare. Faptul că anunțul fusese dat de ambasada israeliană îi întări convingerea că, de fapt, se urmărea camuflarea prezenței lui Dayan la Paris, probabil că din rațiuni de securitate. Acum era sigur că Dayan va pleca în Statele Unite de la Paris. Un purtător de cuvânt comunicase că ministrul de externe îi va întâlni pe corespondenții de presă la aeroport, la ora cinci după-amiază.

Era obosit și sosise vremea să se întoarcă acasă, să se odihnească. Pe drum se opri la un local și bău o bere rece, care îi risipi puțin osteneala. Când ajunse, pe la două fără zece, strada era liniștită. Întunericul indulcea unghiurile ascuțite ale clădirii. Firmele de neon ale barurilor și restaurantelor erau stinse aproape toate. Din când în când mai trecea câte o mașină particulară sau câte un camion care transporta produse pentru vreun magazin din cartier. Când ajunse la intrare, scoase un pumn de chei și deschise ușa principală. Casa era tăcută, iar locatarii adormiseră de mult. În timp ce urca încetșor spre etajul al doilea, scara veche de lemn scirții puțin, tulburând liniștea.

Căseă cu poftă pe când deschidea ușa, dar dintr-o dată căscatul îi îngheță și pe față îi apărură o expresie de stupefacție, deoarece în aceeași clipă toate luminile se aprinseră. Privirea lui îi înregistra pe cei patru străini. Trei se aflau chiar lângă el. Al patrulea, un bărbat scund cu picioare scurte, stătea pe un scaun chiar lângă masă. Ochii lui Gibskopf alergară înnebuniți prin încăperea și zăriră în centrul mesei magnetofonul. Primele secunde fură marcate de zăpăceală și confuzie. Nu realiza ceea ce vedea și se simțea paralizat.

— Jorg Gibskopf !

Abia atunci sistemul său nervos, blocat, reacționează. Jorg Gibskopf. Era ca și cum vocea străinului, rostind silabele numelui, declanșase o alarmă. Ochii i se opriră asupra feței ciupite și a privirii străpungătoare a bărbatului și simți o teamă și o panică fără scăpare.

— Jorg Gibskopf !

În aceeași clipă se trase înapoi. Se repezi spre ușă și, trintind-o după el, o luă la goană pe scări în jos, cu inima bătându-i năbunește. Spaima profundă, pe care o simțea de câteva zile fără a izbuti să și-o stăpânească, izbucnise, electrizându-i parcă picioarele. La naiba ! Ceva nu fusese în regulă !

Auzi strigăte după el, în timp ce picioarele îi tropăiau pe trepte. Incepu să sară câte trei deodată. Înghițea aerul cu gura căscată, iar plămînii păreau gata să explodeze. Pe pa-

lierul dintre etajele unu și doi auzi pașii rapizi ai celor care îl hăituiău.

— Nu-l lăsați să scape !

Ordinul fusese strigat cu voce tăioasă de inspectorul André Cordeille. Tinerii alergau pe scări concentrați să prindă vinatul care fugea. André Cordeille traversă iute camera, spre geam. Deschise și strigă către cei din postul de supraveghere exterior :

— Vine spre voi ! S-ar putea să fie înarmat !

Privi spre oamenii care se iveau din toate părțile cu revolverele în mâini. Aceștia traversară strada în fugă, încercând să ajungă la intrarea clădirii mai înainte ca urmăritul să iasă.

— Stai !

Strigătul ajunse la urechile lui Gibskopf exact în clipa în care se pregătea să iasă pe ușă. Nu-l luă în seamă. Toată ființa îi era concentrată asupra unui singur lucru. Să scape. Să-și salveze pielea. Să aștearnă o depărtare cât mai mare între el și urmăritori. Nu știa cine erau. Puteau fi polițiști. Puteau fi de la D.S.T. Mai rău, puteau fi israelieni.

— Stai !... Tragem !...

Deja ajunseser pe trotuar. Un metru. Încă unul. Întunericul îl va ajuta. Accelerează. Picioarele îi păreau grele ca de plumb și totuși se mișcau ca fulgerul.

Unul dintre oamenii lui Cordeille trase un foc. Se îndoi și schimbă direcția. Alerga în zigzag, cu răsuciri bruște și rapide. În timp ce alerga prin mijlocul străzii nu văzu camionul mare care se ivi deodată de după colț. Șoferul claxonă, dar nu putu să frâneze la timp. Roțile din față ale vehiculului greu îl zdrobiră pe danez. Ultimul sunet pe care îl scoase Gibskopf fu un țipăt înfiorător, care sfîșie strident liniștea străzii întunecate. Iei-colo se deschiseră ferestre și locatarii treziți brutal din somn priviră în stradă, încercând să vadă ce se întâmplase.

André Cordeille, care observase totul de sus, cobori încet și se alătură oamenilor săi, care îl înconjurară pe șoferul panicat. Acesta încerca să pornească motorul pentru a da camionul înapoi.

— Ați văzut ! Blestema și în același timp încerca să se justifice. Respirația îi era grea și asudase. Aproape că plîngea. Ați văzut, n-a fost vina mea... A intrat chiar sub roți...

Cordeille spuse unuia dintre oamenii săi să-l ia deoparte pe șofer și să-l liniștească. Un altul se urcă în camion, porni

motorul și dădu înapoi, îndepărtînd camionul de trupul mutilat. Omul era mort, cu capul strivit de una din roți. Cordeille își întoarse privirile, respirînd greu. Fenix nu mai există!

Ieșind din clădirea ambasadei, Motti Klein sări în prima mașină ocupînd locul șoferului. Dayan, flancat de agenții securității, ocupă locul de lângă el. Consilierul său, director general în Ministerul Afacerilor Externe, se așază în spate, alături de Uri. Ceilalți patru agenți se îngrămădiră în cea de-a doua mașină, trăgînd portierele.

— Direct la Bruxelles! spuse Uri încordat, lăsîndu-și mina pe umărul lui Motti.

Motti se răsuci și-l privi.

— Dar...

— Am spus Bruxelles!

— Am înțeles. Motti porni motorul și mașina prinse viteză.

Moshe Dayan nu lăsă să se vadă că auzise ordinul pe care îl dăduse Uri sau că acesta ar fi avut vreo semnificație. Îl știa pe Uri Cohen de mulți ani, iar atunci cînd fusese numit ministru de externe ceruse ca el să se ocupe de securitatea lui. Legăturile dintre ei erau trainice, iar Dayan avea încredere deplină în judecata acestuia. Dacă intervenise o schimbare în program, însemna că aceasta era necesară.

— Bine, spuse liniștit ministrul, după o pauză lungă, bănuiesc că vrei să aranjezi ca plecarea spre Statele Unite să aibă loc de la Bruxelles și nu de la Paris.

— Așa-i.

Urmă o altă pauză lungă. Dayan părea că dormitează. Apoi vorbi iar:

— Aș propune totuși o altă modificare.

— Adică?

— Trebuie să merg acasă pentru o zi. Am niște probleme de comunicat și trebuie s-o fac personal.

— Dar...

— Știu, știu. Dar mîine este abia șaptesprezece. Vizita oficială la Washington nu începe decît pe nouăsprezece. Am timp. Tot ceea ce ai de făcut este să aranjezi un nou program de zbor.

Cu cît se gîndea mai mult Uri, cu atît găsea că schimbarea era mai avantajoasă. Rezolva o problemă de securitate și îi oferea și un spațiu de douăzeci și patru de ore pentru a evalua noua situație ivită. Se aplecă spre ministru:

— Aveți dreptate. Și, ca să fiu sincer, cîteva ore de răgaz m-ar bucura.

La vreo sută de metri de locul unde Jorg Gibskopf fusese strivit mortal, Fenix supraveghea strada stînd într-un Renault. Locatarii caselor din apropiere ieșiseră în stradă, producînd agitație și vacarm. Cîteva minute mai tîrziu sirenele mașinilor poliției și ale ambulanței sfîșiau liniștea nopții.

Era un minunat prilej pentru Fenix de a părăsi locul. La ora trei fără zece mașina lui intră în strada de l'Amber. Găsi un loc de parcare nu departe de clădirea în care locuia. După ce încuie portiera, intră în casă. Întîi se dezbracă și intră la duș, așa cum îi era obiceiul, stătu îndelung savurînd jeturile de apă ce-i șiroiau pe trup. Cînd ieși, îmbracă lenjerie curată, potrive ceasul să sune la patru și jumătate și se culcă. Adormi imediat.

Soneria ceasului îl trezi fix la patru și jumătate. Se sculă și timp de cîteva minute făcu exerciții care-i risipiră amorteala ce o resimțea după un somn atît de scurt. După ce-și pregăti o cafea, scoase cutia de machiaj și periile fine. Machiajul urma să-i ia cel puțin două ore. Avionul companiei Air France urma să decoleze spre New York la ora nouă.

De data aceasta, personajul era un inginer electronist, Steve Glenn, de patruzeci și trei de ani, domiciliat în Philadelphia. Acesta era unul dintre ultimele roluri pe care avea să le joace. Pachetul său cu documente și pașapoarte false se micșorase. Totuși, dacă ar fi fost nevoie, rămăseseră destule pentru încă alte cîteva personaje.

Petrecu cîtva timp indulcînd trăsăturile ascuțite ale feței. Fără îndoială că italianul vorbise și era foarte posibil ca cineva să fi reușit să-i confecționeze un portret robot. De asemenea, nu era exclus să se fi difuzat copii ale portretului robot, ce se aflau în mîinile agenților de securitate de la aeroporturile europene și americane. Chiar dacă moartea lui Gibskopf ar fi putut pune capăt vîntorii, cel puțin pentru moment, Fenix nu voia să riște deloc. Fusese un noroc că Gibskopf murise înainte de a putea vorbi, dar norocul era un lucru pe care Fenix nu punea niciodată bază.

Reveni la deghizajul său. Întîi își vopsi părul, făcîndu-l șaten deschis. Cu o perie fină adăugă grijuliu la tîmple smocuri cenușii. Pentru a-și scurta părul de pe ceafă se folosi de un pieptene cu lamă, dîndu-i un aspect îngrijit, care să nu atragă atenția. Își înnegri sprincenele subțiri spre a-și îndulci privirea, iar pentru a da rotunjime obrazilor și a

reduce unghiul ascuțit al maxilarelor, introduse în gură bucățele de plastic. Adînci umbra de sub buza inferioară pentru a o face să pară mai alungită și scoase în evidență gropița din bărbie. După ce termină, adăugă pe frunte zbîrcituri și își privi chipul în oglindă. Un om de afaceri în floarea vîrstei, al cărui aspect lăsa impresia de relaxare și vigoare.

Se spălă pe mâini curățînd pină și ultima urmă de fard, apoi îmbracă un costum de vară albastru deschis. Introduse cutia de machiaj în fundul dublu al micii sale valize, alături de pachetul cu documente de care ar fi putut avea nevoie să le mai folosească și lingă cele opt cartușe ce conțineau tuburi cu gaz ucigător. Încuie valiza și, fără a mai arunca în urmă vreo privire, părăsi apartamentul.

La intrare se opri lingă cutia de scrisori și înlătură eticheta pe care figura numele lui Philippe d'Astine și, dedesubt, scris mai mic, Willy Miller. O rupse în bucăți și o aruncă în stradă, unde o pală de vînt împrăstie bucățelele. Părăsise pentru totdeauna apartamentul din strada de l'Amber.

La ambasada israeliană, Yaki Spillman adormise la birou. Era o noapte caldă, iar pe fereastră nu intra nici o adiere. Transpirația îi șiroia pe față și pe corp. Din cînd în cînd, deschidea ochii și clipea din pricina luminii puternice, apoi lunea din nou în somnul prelungit, care nu-l ajuta cu nimic spre a alunga starea de epuizare. Se trezi din nou, simțînd o mină pe umăr. Sări în picioare surprins și ochii îi căzură pe chipul mareat de oboseală al secretarei sale, Ruth.

— Ce faci aici? întrebă el uimit. Gitul îi era foarte uscat. Privi la ceas. Trei și zece. Cu două ore mai înainte îi spusese să se ducă acasă. Era suficient că trebuia să stea el la birou.

— Nimic deosebit, răspunse ea, punîndu-i dinainte o ceașcă cu cafea. Bea asta! E fierbinte.

— Ești nebună. Trebuia să fii în pat de cîteva ore.

— Crede-mă că atunci cînd totul se va termina, voi fi.

O privi lung. Era o femeie scundă, cu șolduri largi, de pe al cărei chip radia inteligență.

— N-a telefonat nimeni?

— Ba da. André Cordeille.

Dintr-o dată oboseala i se risipi. Se repezi spre telefon.

— Nu-i nevoie. Este în drum spre ambasadă. Peste cîteva minute trebuie să ajungă.

După felul cum răsufală, ea își dădu seama că Yaki se simțea ușurat, de parcă în încăpere ar fi adiat o briză răcoritoare. Luă o gură de cafea, care păru să-l învioneze.

— Bine, mulțumesc. Cînd a sunat André?

— Acum un sfert de oră.

Sorbi iar din cafea.

— Ruth, ce-ar fi dacă ai pune la încălzit un ibric cu apă, ca să avem cafea proaspătă pentru musafirul nostru. Își întinse brațele. Între timp am să mă duc să mă spăl pe față.

Șuvoiul de apă rece risipit pe git și pe umeri era exact ceea ce-i trebuia. Își puse o altă cămașă, mulțumindu-i călduros în gînd soției sale, care se îngrijea să aibă întotdeauna lenjerie și cămăși curate la birou.

Cînd reveni, îl găsi pe André așezat în fotoliul din fața biroului.

— Bună, Yaki, spuse el zîbind obosit.

— Arăți terminat.

Cordeille făcu un efort pentru a-și păstra zîmbetul, dar fața i se schimonosi. Adevărat. Sint foarte obosit.

— Da, murmură el. Toți sintem. Ei, Yaki, s-a terminat.

— Informația a fost reală?

— Exact. Inspectorul își scoase pipa din buzunar și o puse pe masă. Apoi îl fixă pe israelian. L-am prins... Al terminat cu afacerea „Fenix”.

Yaki Spillman incremeni. Simplitatea cu care André Cordeille își enunțase afirmația îi tăiasă răsufarea.

— Unde-i? întrebă el.

— Acum, niciunde. Inspectorul își ridică pipa. E mort, Yaki.

— Cînd?

— Acum o oră. Poate ceva mai mult. André răsuci pipa neaprinșă și o lovi de palmă pentru a scutura tutunul din ea. L-a strivit un camion cu lapte care venea din provincie. Știi, încerca să scape.

Ușa biroului se crăpă. Ruth o deschise larg cu piciorul și intră purtînd în mâini două cești cu cafea. Păși încet pină lingă birou, unde așeză ceștile.

André Cordeille îi zîmbi.

— Mulțumesc, spuse el și, privind suprafața neagră a lichidului, chipul i se mai destinse.

Yaki așteptă o clipă. Experiența îi spunea să nu-l preseze pe Cordeille. Era limpede că venea după o noapte lungă, plină de peripeții și în care mai avea multe de făcut. Cel care sparse tăcerea tot Cordeille fu. El începu să vorbească, relatăndu-i detalii despre descoperire, cum fusese făcută, cum murise „Fenix” pe cînd încerca să fugă.

— Adevărul este că, zise el, și fără camion aproape sigur că ar fi fost omorât de oamenii mei. Dar asta a fost o altfel de moarte, Yaki.

— Cum arăta?

— Greu de spus, replică inspectorul ridicând din umeri. Capul îi devenise un fel de terci. Chipul i-a fost desfigurat. Își viri pipa în gură și aprinse un băț de chibrit. După ce tutunul luă foc, puse chibritul ars în scrumieră. Aroma tutunului se răspîndi în toată încăperea. În linii generale, corespunde cu descrierea trimisă de tine. Înalt cam de un metru optzeci, umeri largi, bine făcut. Nu prea gras și nici prea greu. În ce privește chipul (buza superioară a lui Cordeille se cobori într-o grimasă), acesta a fost complet zdrobit. Dar, din ceea ce a mai rămas, era similar cu unul dintre portretele voastre robot. Greu de spus cu exactitate. Părea în jur de patruzeci de ani. Avea o barbă blondă, puțin încăruntită. Cu excepția bărbii și a părului, este dificil să afirmi că i-a mai rămas ceva din față.

— Ar fi interesant de știut cine era celălalt.

— Care celălalt?

— Informatorul anonim, murmură Spillman. Cel care știa atât de multe.

Cordeille își scoase pipa din gură. Întrebarea lui Yaki îi trecuse și lui de câteva ori prin minte.

— La ea nu am răspuns. Știi, sint un vechi anchetator. Am în spate nenumărate cazuri. Fiecare cută pe care o vezi pe fața mea este rezultatul unor nopți de nesomn. Zimbi. Am avut de-a face de multe ori cu informatori anonimi pe care nu am reușit niciodată să-i identific. Nu-i mai puțin adevărat că informațiile lor erau exacte. Întotdeauna m-am întrebat ce-i determina s-o facă. Își desfăcu brațele într-un gest de perplexitate. Fără îndoială că fiecare avea un motiv al lui. Nu există nici o cale de a afla gândurile. Iată de ce, cel puțin în faza asta, nu se poate stabili cine este informatorul, așa că nu-ți pierde timpul. Așteaptă. Poate se află ...

— Sau poate nu, Spillman îl privi crispat.

— Exact. Ceea ce contează este faptul că informația a fost reală.

— Bomba pe care a făcut-o era o treabă de profesionist?

André Cordeille scoase din buzunar un stilou și desenă pe o foaie de hîrtie forma magnetofonului. Mina i se mișca rapid. Pe marginea schemei desenă diferitele piese folosite de ziarist pentru confecționarea mașinii infernale.

— Vezi, Yaki? Puse desenul în fața israelianului. Modul cel mai simplu. Exploziv plastic amestecat cu șuruburi și ca-pete de cuie. Cronometrul se afla plasat sub rola din dreapta. Era fixat pentru două minute. Cel care a demontat bomba spunea că Fenix era un profesionist de mina întii. Era o bombă cu adevărat ucigătoare.

— Cum ai descoperit că magnetofonul era minat?

André Cordeille roși.

— Am făcut un lucru prostesc, se confesă el. În timp ce-l examinam, am apăsat butonul de pornire. Poate accidental. N-ar fi trebuit s-o fac, dar am făcut-o.

— Și ce s-a întimplat?

— Ce s-a întimplat... Rise încetitor. Am auzit zgomotul motorășului, dar rolele nu se învîrteau. Mi-am dat seama că nu putea exista decît un singur motiv. Sub una dintre role se afla ceva care nu-i permitea să se învîrtă. Yaki, a fost doar un noroc. Exact asta-i ce s-a întimplat.

— Periculos.

— Da. Dacă cronometrul ar fi fost bransat la butonul de pornire... Pufăi din pipă. Se pare că se hotărîse să facă ultima conexiune doar înainte de a-l folosi.

În vreme ce André Cordeille povestea, Yaki nota problemele principale. Curînd trebuia să comunice la Bruxelles și Tel Aviv primele descoperiri.

— Asta-i! Cordeille se ridică. Se îndreptă de spate și o porni spre fereastră. Orizontul începu să se lumineze. Ultimele ore ale nopții erau pe ducă. De data asta este altceva, Yaki. Tot ceea ce am făcut în ultimele douăzeci și patru de ore are acordul deplin al politicienilor. Sper că pînă la prînz să întocmesc un raport detaliat. O copie îți va fi remisă oficial.

Se întoarse de la fereastră și se îndreptă spre birou. Întinse mîna și Yaki i-o strînse.

— Îți mulțumesc, André. Îți mulțumesc pentru tot.

Cordeille își frecă țepii de pe obrazii supti. În timpul nopții îi crescuse barba.

— Nu-i nevoie de mulțumiri, Yaki.

Ușa se închise în spatele său. Yaki sorbi cafeaua care îi mai rămăsese și așteptă să-l sune Uri de la Bruxelles. După calculele lui, ministrul de externe și însoțitorii săi se aflau deja acolo.

În timpul zborului de la Bruxelles spre Israel, Uri Cohen rămase cu ochii închisi, pe locul său. Dar somnul nu venea.

Tot ceea ce voia era să oprească sunetul vocilor celor care se amuzau lângă el. A nu știu cîta oară se gîndea la lunga convorbire avută dis-de-dimineată cu Yaki Spillman. Își amintea cu claritate fiecare amănunt. În mod normal, moartea lui Fenix ar fi trebuit să însemne sfîrșitul unei povești foarte încurcate. Ținta lui (ministrul de externe) stătea acum la numai cîțiva metri de Uri, absorbit de hîrțile din fața sa, făcînd din cînd în cînd adnotări, recapitulînd întîlnirile la care participase în ultimele două zile.

Și totuși, Uri simțea o neliniște pe care n-o putea alunga. Se întreba dacă ciudata senzație se înrudea cu aceea de gol ce-l cuprindea, uneori, la sfîrșitul cite unei misiuni agitate, cînd simțea cum îl copleșește o letargie inexplicabilă, corpul pîrînd să-i fie părăsit de tot aerul din el, iar în locul lui cineva turna plumb. De data asta senzația era diferită. Ceva îl deranja. Ceva ce nu putea fi identificat. Ceea ce auzise de la Yaki era complet și solid, argument peste argument. Imposibil de pus la indoială. Cu toate acestea, amănuntele conversației îi reveneau sîciitor în minte. Faptele păreau destul de convingătoare. Fenix, deghizat în ziarist, plănuiise să așeze un magnetofon miniat la una din conferințele de presă ale ministrului de externe, dar se pare că planul îi fusese zădărnicit de un anonim care se hotărîse să-i plătească o poliță și așteptase ocazia cea mai potrivită. Era o explicație posibilă. Desigur că mai puteau fi și altele. Dar cu cît analiza posibilitățile, cu atît creștea și neliniștea. Dacă mașina n-ar fi zdrobit chipul lui Fenix, s-ar fi simțit mult mai liniștit. Ar fi fost posibilă fotografierea chipului, iar poza ar fi putut fi arătată italianului pentru o identificare certă. Totuși, cu excepția unui singur amănunt, chipul, Uri nu era capabil să găsească alte fisuri în acest caz ermetic.

Era imposibil să negi faptele. Cel urmărit și ucis era Fenix. Cu toate acestea, Uri nu putea să renunțe. Nu era încă suficient convins că undeva nu s-ar putea descoperi dintr-o dată ceva rămas neexaminat. Cu toate eforturile făcute, Uri nu reușise să descopere acel ceva în timpul zborului.

Cînd avionul ateriză pe aeroportul Ben Gurion, se înserase. Dayan și grupul său de consilieri plecară imediat spre Ierusalim cu mașina, unde erau așteptați de primul ministru, pentru a prezenta un raport detaliat cu privire la întîlnirea secretă cu el-Tuhami.

Uri Cohen ajunse la statul-major al serviciului de securitate cu cîteva minute înainte de ora opt. Umbrele nopții creșteau. În parkingul unde se aflau cîteva mașini se aprin-

sesse lumina. Printre mașini se afla și cea a lui Avital Arnon. Se pare că Arnon fusese chemat la birou de Spillman, care telefonase de la Paris. Uri se hotărî să se ducă întîi în biroul său, unde fu întîmpinat de secretară cu un zîmbet.

— Bun venit ! îi ură aceasta.

— Îmi pare rău că te deranjez duminică seara, se scuza el.

— Nu-i nimic. Te așteaptă Avital.

— Altceva ?

— Un plic sigilat. A venit acum o oră printr-un curier special de la Paris. Cred că pentru asta te așteaptă Avital.

— Cum e ?

— În toane bune.

Deschise plicul și înăuntru găsi o copie a raportului pe care Spillman promisese să i-l trimită imediat la centru. Citi rapid pagina dactilografiată mărunt, dar nu găsi ceva care să nu fi știut deja.

Se îndreptă spre ușă.

— Mă duc la Avital.

Găsi ușa biroului lui Avital deschisă. Cînd îl văzu, șeful serviciului de securitate se ridică și-l întîmpină zîbind larg, cu mîna întinsă.

— Slavă domnului că s-a terminat, spuse el strîngîndu-i mîna cu efuziune. Ulterior cum a pus mîna francezul pe Fenix.

— Da.

— Raportul lui Spillman este fascinant. Vreau să transmit imediat niște ordine.

— Și anume ?

— Am notat totul. Avital îl bătu afectuos pe umăr și se întoarse la birou. Se așeză și ridică o foaie de hîrtie. Întîi, trebuie să le comunicăm lui Avshalom și Yirmi că pot să se relaxeze. Pot să înceteze toate operațiunile speciale și să reia activitatea de supraveghere normală. Al doilea, să se permită italianului și echipajului său să părăsească mîine țara. Încă un lucru...

— Avital !

Arnon se opri și-l privi surprins. Abia atunci îi remarcă expresia posacă.

— Ce s-a întîmplat ?

— S-a întîmplat că eu tot nu sînt convins. Uri își sprijini coatele pe masă. Ceva în raport mă deranjează. Poate că ar fi trebuit să privesc și eu lucrurile ca și tine. Dar se pare că nu sînt în stare s-o fac.

Avital rinji.

— N-ai să te schimbi niciodată, spuse el încet. Orice s-ar întâmpla, firea ta suspicioasă o să te vire în mormînt. Dumnezeu mare! Ai înaintea ochilor dovezi clare. Ai metoda pe care a vrut s-o folosească Fenix pentru a-și lovi ținta. Ai bomba. Ai cadavrul. Ce mai vrei?

— Cadavrul, murmură Uri. Cadavrul.

Deodată i se păru că în bzenă strălucise o rază de lumină. Ceața groasă care îi învăluia mintea începu să se risipească.

— Cum poți să fii sigur că trupul aparține lui Fenix? întrebă el aprins brusc.

Avital fu pus în încurcătură.

— Ce vrei să spui?

— Sigur. Avem un cadavru cu fața transformată în terci. Avem o adresă. O bombă. Descrierea comportării cu o clipă înainte de a încerca să fugă. Avem o descriere generală, care coincide cu multe dintre amănunțele ce le deținem noi. Uri clătină din cap. Totul pare convingător. Își strînse umerii de parcă ar fi simțit brusc o răceală. Convingător, însă doar la suprafață. Asta-i necazul. Nu avem nici o posibilitate de a dovedi că, la urma urmei, cadavrul este al lui Fenix. Pentru asta va trebui să mai așteptăm câteva zile, pînă cînd vom primi rezultatele autopsiei și eventual alte date. Așa-i?

— Așa-i.

— Așa că, înainte de toate, nu cred că-i indicat să transmiți noi ordine. După mine, trebuie să lăsăm lucrurile așa cum sînt pînă cînd vom ști rezultatul sigur. Vorbea repede, parcă speriat că ar fi putut fi iarăși cuprins de ceața confuziei. Înțelegeți? Poate că au dat peste ceva. Peste o altă afacere. Peste cineva care plănuia altă crimă. Tipul a fugit. Sigur că da. Oricare altul în locul lui ar fi fugit. Pricepi unde vreau să ajung?

Avital privea chipul agitat al lui Uri.

— Pricep. Te neliniștește cadavrul?

— Ceva în legătură cu el. O simt. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu pot să spun ce anume.

Avital nu-i răspunse imediat. Era greu să înlăture îndoielile stîrnite de Uri, care nu credea nici măcar în dovezile limpezi ce le avea.

— Ascultă! Am o idee, spuse el în cele din urmă. Hai să luăm raportul lui Spilman și să-l recitim împreună. Punct cu punct. Vom face un exercițiu de analiză a informației. Hai să vedem la ce vom ajunge!

Era o propunere practică. Dezbătută vreme îndelungată fiecare amănunt al raportului, dar acesta era fără greșală. Fiecare bucățică se potrivea cu cealaltă. Singura sursă de dubii era informatorul anonim care îl sunase pe André Cordeille.

— Probabil că aici zace motivul neliniștii tale, spuse Avital gînditor. Dar nici eu nu am un răspuns la asta. Încă nu avem suficiente date despre trecutul lui Fenix. Poate că acum, cu amprente și cu tot tacîmul, vom fi în măsură să-i descoperim ceva din biografie. Poate că informatorul avea legături cu Fenix și din diferite motive vroia să-l înlăture.

— Poate. Uri își mușcă buza de jos. Avital îl ușurase de îndoieli. Prin aprofundarea verificărilor era posibil să fie descoperită identitatea mortului, iar o dată cu aceasta se putea să fie descoperit și informatorul, precum și motivele care-l minaseră.

— Ascultă sfatul unui prieten, spuse Avital cu blîndețe. Du-te acasă, fă o baie, rade-te și odihnește-te bine. Mîine ne vom întîlni din nou și vom relua problema. Între timp am să amîn transmiterea ordinelor pînă după autopsia cadavrului.

Uri se ridică încet de pe scaun. „O baie”, gîndi el. „Și un ras”. Mîna îi trecu peste perii aspri. Și în clipa aceea știu că avea răspunsul la enigmă.

Izbi cu pumnul în spătarul scaunului.

— Acum știu ce mă deranja tot timpul! exclamă el uluit. Barba!

— Ce barbă?

— A lui Fenix. Înșfăcă raportul lui Spilman. Ochii căutară pasajul în care se făcea descrierea mortului. Fii atent aici! Cu o mișcare rapidă așază raportul în fața lui Avital, arătînd rîndul cu degetul. Omul avea barbă. Nu avem amănunte despre ea.

— Adică?

— Era adevărată sau falsă? Vocea abia i se auzea. Il ajunsese oboseala. Vezi, Avital! Dacă barba era lipită, atunci se pare că-i într-adevăr, vorba de Fenix. Dacă este reală, atunci nu poate fi el. Fenix schimba mereu personajele... uneori cu barbă, alteori fără. Deci, adevăratul Fenix trebuie să fie ras ca-n palmă. Nu înțelegi?

Uri ridică mîna de pe foaie. Aceasta îi tremura. Avital inspiră adînc. Uri avea dreptate. Simțise ceva fals și fusese sigur de asta. Acum știa ce anume.

— Dumnezeu! Avital luă foc. Trebuie să lămurim asta pe loc! Ii ordonă secretarei să cheme imediat la telefon ambasada din Paris. Cere-l pe Spillman. Dacă nu-i acolo, pe Goldberg!

Yitshaq Goldberg revenise de la Bruxelles la Paris imediat ce Dayan decolase spre Israel. Uri dorise ca el să-l ajute pe Spillman să treacă în revistă afacerea Fenix. Uri și Avital așteptară încordați un timp, pînă cînd telefonul sună. Avital inhăță receptorul.

— Da!

— Goldberg.

— Avital la telefon. Unde-i Spillman?

— L-am trimis acasă să se odihnească puțin, sosi răspunsul calm. Între timp eu continui redactarea rapoartelor și instrucțiunilor pe care trebuie să le prezentăm serviciilor de securitate din Belgia și Franța. Asta-i sfîrșitul afacerii, nu-i așa?

— Nu încă. Opriți totul!

— Ce s-a-ntîmplat?

— Tu și cu Spillman va trebui să aflați imediat ceea ce-ți cer eu acum. Încordarea din vocea lui Avital i se transmisese și lui Goldberg. Spune-i lui Spillman să ia de îndată legătura cu André Cordeille. Trebuie să-i pună o singură întrebare și să aștepte răspunsul. Cînd aveți răspunsul, mă sunați la birou. Aflați dacă barba lui Fenix era naturală sau falsă. Clar?

— Am înțeles. Verificăm imediat.

Avital închise și se întoarse privind fața trasă a lui Uri.

— Curînd o să știm cum stăm.

Răspunsul lui Goldberg sosi la ora zece. Avital ascultă într-o tăcere mormîntală, apoi spuse:

— Stai puțin, Yitshaq. Uri este aici. Am să-i spun și pe urmă s-ar putea să primești instrucțiuni de la el.

Lăsă receptorul jos. Chipul îi era posomorît.

— Barba este naturală. De cel puțin șase luni...

Uri trase adînc aer în piept.

— De asta îmi era frică. Nu-i Fenix. Deci, sîntem tot unde eram la început, iar francezii au pe cap o belea care le aparține. Dar a noastră este de zece ori mai urîță. Dă-mi receptorul. Vreau să vorbesc cu Yitshaq.

Avital i-l întinse.

— Ascultă, Yitshaq. Uri reuși să-și stăpînească răgușeala provocată de nervozitate. Acum sînt sigur că Fenix va acționa în Statele Unite. Trebuie să fii acolo. Pleacă imediat spre

New York! Eu voi veni cu avionul lui Dayan, probabil la miezul nopții. Spune-i lui Spillman că, indiferent care-i situația, vrem să știm cine este mortul. Vrem să se efectueze o cercetare completă. Poate că pe undeva există vreo legătură.

— Clar! sosi răspunsul. Ne vedem la New York. Îmi pare rău că s-a întîmplat așa.

— Și mie.

Uri puse receptorul în furcă.

— Cînd pleci la New York? întrebă Avital.

— La prînz. Dayan are cîteva întîlniri la Ierusalim. De acolo merge la aeroport. Vom zbura cu Swissair. Doamne! Lovi brusc în masă cu amîndoi pumnii. Avital, afacerea asta începe să mă sperie. Mi-ar plăcea să amîn călătoria.

— Imposibil.

— Știu. Știu. Dar îți spun. Sînt îngrijorat.

— Să păstrăm măsura. Îți înțeleg temerile și le împărtășesc. În același timp știu că, la New York, Kedmi și Spector nu stau degeaba. Se pare că Fenix va încerca să facă ceva fie la New York, fie la Washington.

Avital se ridică, remarcînd că este foarte tîrziu. Uri încuviință din cap și părăsiră împreună clădirea.

Abia apucă să doarmă cîteva ore și Uri fu trezit brusc de zbîrniitul strident al telefonului.

— Avital. Te aștept la birou. Îți propun să-ți iei ceva lucruri. De aici pleci direct la aeroport.

În biroul lui Avital îl aștepta o surpriză. Cînd deschise ușa, îl găsi pe acesta cufundat în conversație cu un omuleț negricios. Cei doi nu-i remarcară prezența pînă ce el nu-i salută. Se opriră imediat din discuție, iar străinul cu obraji supti și ochi arzători zîmbi. De sub mustața neagră străluciră dinții albi. Abia atunci îl recunoscu Uri și, cuprins de emoție, întinse brațele. Omulețul se ridică și veni spre el. Se îmbrățișară îndelung, de parcă fiecare îi era greu să se desprindă din brațele celuilalt.

— Hanania, murmură Uri. Vocea îi era ștrangulată. Bine ai venit acasă!

— De data asta pentru totdeauna.

Uri cuprinse cu mîinile umerii celuilalt. Privi lung la chipul zîmbitor care îmbătrînise atît de mult în numai cîteva ani.

— Cînd ai sosit?

— În dimineața asta, răspunse cel care pînă în urmă cu două zile fusese cunoscut sub numele de Hamid Mashawi. Am

plecat alaltăieri de la post. Noaptea trecută am ajuns la Amman, iar azi dimineață la patru am traversat podul Allenby. Acasă, Uri. În sfârșit, acasă.

Uri îl privi pătrunzător. O privire care spunea mai mult decît puteau spune vorbele.

— Stai jos, îl invită Avital pe Uri. Hanania știe toată povestea. Se explică multe lucruri și printre ele și episodul cu mortul din Paris.

Uri își trase scaunul spre Hanania și-și fixă privirea pe chipul lui.

— Trebuie să mă obișnuiesc iar cu ebraica, zîmbi puțin stingherit Hanania. Mi-era frică din cauza limbii. Mi-era teamă să nu adorm, obosit, la birou și în somn să spun un cuvînt în plus. Puteam desigur să ofer oricînd o explicație. Chipul îi deveni serios. La urma urmei, eram expertul lor în probleme evreiești.

Cînd începu să vorbească, nu se mai opri, iar uluirea celor doi care-l ascultau creștea permanent. Descrie cum, pas cu pas, reușise să ajungă într-o poziție ce-i permitea să culeagă informații, pînă cînd se conturase întreaga imagine. Totul a început cu zvonurile persistente că Sadat intenționa să angajeze un dialog direct cu Israelul. Mai întîi, președintele Egiptului își dezvăluise intențiile în fața unui cerc restrîns de lideri arabi. Dar scosese în evidență că acest lucru ar fi posibil doar dacă în Israel ar fi la conducere un guvern autorizat.

— La început se urmărise asasinarea lui Anwar el Sadat. Dar un atac împotriva lui Sadat ar fi putut determina armata egipteană să acționeze în scop de răzbunare. Așa că s-a optat pentru organizarea unor operațiuni de sabotare a regimului lui Sadat. Acest lucru ar fi putut netezi calea adversarilor săi politici de a-l înlătura de la putere și ar fi mărit posibilitatea ca Egiptul să se alăture „Frontului Refuzului”, care inițiasse o politică ce avea drept slogan: „Nici o pace, nici o recunoaștere și nici un fel de negocieri cu Israelul”.

Între timp, șef al serviciului special de recrutare a asasinilor plătiți fusese numit Adam Ahmed. Asta ca urmare a schimbărilor care s-au făcut în Israel, cînd puterea a fost preluată de Partidul Likud condus de Begin, iar ministru de externe a fost numit Moshe Dayan, despre care mulți arabi spuneau că este singurul vinovat pentru neînțelegerile dintre arabi, fiind tot timpul preocupat de a băga zizanie între ei. De aceea, ei vedeau în Dayan un real pericol pentru unitatea panarabă. După opinia lor, politica lui Dayan făcuse posibile

unele relații dintre arabi și evrei și că, de fapt, stabilise chiar legături deschise între Israel și Iordania, ceea ce slăbea unitatea lumii arabe. Iar acum, cu Dayan în guvern, ca ministru de externe, stabilirea legăturilor între Israel și Egipt ar fi putut fi doar o problemă de timp. Ca atare, s-a hotărît lichidarea lui. Abia acum trei zile am obținut detaliile care îmi lipseau, sublinie Hanania. Și cînd îți voi spune, vei înțelege, Uri, de ce a fost nevoie să vin imediat acasă. După părerea mea, fiecare clipă contează. Nu știu cine l-a sfătuit pe Adam Ahmed în legătură cu modul de organizare a asasinatului, dar, indiferent cine a fost, tipul este inteligent și viclean.

— Ce vrei să spui?

— Mă refer la metodă.

— Activitatea lui Fenix?

— A lui Fenix și a altora.

— Adică nu-i numai Fenix, murmură Uri. Mai sînt și alții...

— Exact. Arabii au luat în calcul și posibilitatea ca, într-un fel sau altul, să dăm peste complot. Au presupus corect. Dar dacă israelienii vor afla ceva — au gîndit ei —, o dată ce ar fi reușit să pună mina pe asasin, se vor liniști. Așa că au hotărît să trimită trei inși, fără ca vreunul să știe de ceilalți, șansa fiind evident mai mare. Unul dintre ei urma să reușească. Hanania zîmbi. Acum știu cine sînt, spuse el. De aceea a n și venit. Numele unuia dintre ei, așa cum mi-a confirmat și Avital, este Fenix. Nu-i cunoașteți identitatea, dar nici arabii n-o cunosc. Ceilalți sînt: o franțuzoaică, pe nume Jacqueline Charlotte, și un ziarist, pe nume Jorg Gibskopf. Ei sînt cei trei. Știu că franțuzoaica a ieșit din cursă din cauză că urmează să fie judecată sub învinuire de omor. A ucis o americană. Așa-i?

— Habar n-am, recunosc Uri. Nimeni n-a urmărit afacerea asta. Se întoarce spre Avital. Informațiile lui Hanania explică aproape totul.

— Așa se pare, consimți Avital. Probabil că Fenix a descoperit că are doi concurenți. A aflat cine sînt și a hotărît să-i înlătore. Nu m-ar mira să aflu că el a omorît-o pe americană pentru a scăpa de franțuzoaică.

— Deci, spuse Uri, el este misteriosul informator care l-a sunat pe André Cordeille. De ce? Asta-i problema. De ce a trebuit să se ostenească atîta pentru a-i înlătura? Se întoarce spre Hanania, care stătea calm. Poți să ne explici asta?

— Pot, Uri. Arabii au făcut un tirg cu fiecare. Toți au primit un avans substanțial. Dar suma finală este cu mult mai mare. Condiția pe care le-au pus-o era că o vor primi după ce vor acționa. Dacă, indiferent de motive, victima murea înainte de a acționa, nu mai primeau nimic. Fenix, care se pare că este cel mai periculos dintre toți, aflând că are concurenți, s-a hotărât să-i înlăture, pentru a-și asigura întreaga sumă.

Uri începu să asambleze fragmentele de informație.

— Avital, ți-l amintești pe Pierre de Maline, intermediarul?

— Ce-i cu el?

— Acum sînt convins că a fost ucis de Fenix. De Maline a fost cel care i-a furnizat lui Adel el-Magrabi numele asasinilor. Probabil că Fenix a reușit să stoarcă de la el amănuntele afacerii și apoi l-a ucis.

Avital își umezi buzele cu limba de parcă acestea i-ar fi fost uscate.

— Va trebui să-l apărați pe Dayan cu orice preț, la nevoie chiar cu trupurile voastre, îi spuse el lui Uri. Nu uitați, dacă nu va putea fi oprit să se apropie de Dayan, îl va ucide.

— Ieri era la Paris, sări Uri în sus. Acum se află în drum spre New York, dacă nu-i deja acolo! Trebuie să-i transmit imediat lui Kedmi informațiile lui Hanania.

Din clipa aceea cursa contra cronometru devenise o realitate.

Simbătă, 17 septembrie. Peste New York sufla un vînt rece. Venea dinspre ocean și aducea cu el vestea sfîrșitului verii. Deasupra orașului se adunau cu rapiditate nori cenușii. Valurile mugeau și se spargeau, izbindu-se de tîrm cu un tunet surd, împrăștiindu-și spuma peste nisipul alb și apoi se retrăgeau spre a fi înghițite de alt șir de valuri. Răceala venită pe neașteptate dură toată ziua.

Aeronava companiei Air France sosise la New York la amiază. Fenix rămase în oraș petrecînd cîteva ore într-un cinematograf. Nu avea nici un motiv să renunțe la programul său de a pleca din Scarsdale dis-de-dimineață și de a se întoarce după lăsarea întinericului. Pînă la îndeplinirea misiunii trebuia să evite privirile vecinilor, chiar dacă aceștia nu se arătau prea interesați de el.

Fordul cenușiu se afla într-una din parcurile aeroportului. Era prăfuit și arăta mohorit. Înainte de a intra în cinema-

tograf, îl lăsase la un service și plătise pentru a-i fi spălat și gresat. Cînd ieși, găsi mașina gata, curată și strălucitoare. Ajunse acasă la opt și jumătate.

Întîi controlă toată casa, examinînd ușile și ferestrele. Își începu inspectia la etaj și o sfîrși la subsol. În absența sa nu se schimbase nimic. În timp ce se afla la subsol îi măsură mărimea din priviri. Era împărțit în două. O magazie și un atelier cu o suprafață de aproximativ douăzeci de metri pătrați. Cele două părți erau separate printr-un perete subțire de scindură, în centrul căruia se afla o ușă din plastic cenușiu. Era sigur că locul corespundea nevoilor sale.

Printre sculele din atelier se aflau o bormașină și un set de spirale de diferite dimensiuni. Îl alege pe cel mai mare și îl fixă în bormașină. Lucră timp de un sfert de oră, făcînd o gaură în centrul ușii, la nivelul ochilor. Apoi scoase din ascunzătoare carabina Mossberg și-i măsură cu exactitate diametrul țevii. Făcu o a doua gaură la nivelul soldului, asigurîndu-se că diametrul ei se potrivea exact cu țeava. Probă de mai multe ori modul de îmbucare a țevii în gaură. În cele din urmă luă o pilă și netezi grijuliu marginile găurii în care urma să potrivească țeava armei. Examină apoi încă o dată cum se potrivea țeava în gaură și găsi că era perfectă. Următorul lucru fu să fixeze un geam transparent peste gaura de sus. Făcu asta folosindu-se de un scotch transparent, pe care îl fixă peste marginile geamului. Examină cîmpul vizual și fu mulțumit. Putea observa tot atelierul.

După ce-și termină treaba, puse sculele la locul lor și urcă în dormitor, se dezbracă, apoi intră în baie. Ca de obicei, își petrecu mult timp sub jetul dușului. Iubea apa. Ea înlătura murdăria care i se lipise de piele în timpul care trecuse. Puțin mai tîrziu coborî la bucătărie, scoase din frigider puțină brînză și mîncă. Își termină masa frugală cu un pahar de Bacardi amestecat cu Coca-Cola, apoi urcă din nou la etaj.

După ce luă o înghițitură zdravănă, puse paharul pe o etajeră aflată lîngă pat. Luă de pe raftul cel mai de sus al debaralei fotografiile agenților de securitate americani și israelieni și le studie îndelung chipurile. Trebuia să-și improspăteze memoria. Va repeta această operație de multe ori. Fiecare figură trebuia să i se întipărească în minte. Trebuia să știe cine va sta lîngă el.

Sonerie ceasului îl trezi la ora cinci fără un sfert dimineața. După un duș rapid, coborî la bucătărie și mîncă mai multă brînză, apoi scoase din dulap salamul și tăie felii groase pe care le înveli în hîrtie. Părăsi casa și se îndreptă spre

arborii majestuoși care acopereau toată culmea dealului. Într-un minut, două urma desigur să audă lătratul minunaților alsacieni.

N-a trebuit să aștepte mult. Le auzi lătratul de la mare depărtare. Își țuguie buzele și scoase șuieratul mut care fu imediat recepționat de urechile acestora. Se iviră dintr-o dată printre copacii din depărtare. Năvăliră spre el într-o fugă în zig-zag, cu urechile ciulite și cozile stufoase ridicate. Veniră pînă la mică distanță de el, apoi, nesiguri, se opriră. Îl examinară cu capetele lăsate într-o parte, ca și cum s-ar fi mirat unde le fusese prietenul în ultima vreme. Le vorbi ciinilor prietenește, iar ei îi răspunseră cu mîrieli joase, la început ezitante, apoi receptive. Scoase încet două felii de salam din pachet și le lăsă să cadă jos. Din nou cea care se repezi prima fu femeia, iar masculul o urmă îndeaproape. Înghițiră bucățile cu repeziciune. Se apropie de ei cu mîna întinsă. Prietenia era din nou înnodată. Se ridică și se îndreptă spre casă. Ciinii fură surprinși. De obicei, se juca cu ei luînd-o la fugă printre copaci. De data asta, păru că nu-i lua în seamă. El însă se opri și scoase alte două bucăți de salam, ținîndu-le în mînă. Săriră zburdalnici spre el și devorară lacomi bucățile. Păreau să priceapă. Era un joc nou care avea și recompensă.

Cînd ajunse la ușa bucătăriei, se opri și o deschise larg. De data asta ciinii rămaseră pe loc, dînd din nou semne de ezitare. Fluieră prietenos. La auzul sunetului se lăsară pe burtă și își mișcară cozile, dar nu se arătară dispuși să treacă pragul. El zîmbi și așeză pe prag, în interior, cîteva bucăți de salam, apoi intră. Îi aștepta înăuntru, sigur că vor veni. Mirosul cărnii îi ademenea. Ciinii mîriiau răgușit, ca și cum nu știau ce să facă. Și din nou cea care îndrăzni prima fu femeia, ce pătrunse în bucătărie cu pași înceți. Luă prima bucată. Ca de obicei, masculul o urmă.

Închise grijuliu ușa bucătăriei. Luă de pe masă alte bucăți de salam și începu să coboare spre subsol, ținîndu-le în fața boturilor bucățile plăcut mirositoare. Cînd ajunse la ușa care despărțea magazia de atelier, o deschise și azvîrli în mijlocul încăperii restul de salam. Alsacienii săriră după ele, iar el închise iute ușa. Privi prin geamul montat peste gaura pe care o făcuse în partea de sus a ușii. Perechea de ciini se lupta să sfișie bucățile de salam. Se dădu înapoi. Pe o masă din apropiere se afla carabina și două dintre cartușele pregătite de Freddie McKnight. Încarcă arma și-i introduse țeava prin gaura din ușă aflată la nivelul soldului.

Prima împușcătură luă superbe animale prin surprindere. Glonte le lovî peretele opus ușii și fiola cu gaz se sparse. Ciinii își înălțară capetele. Din gîtlejuri le ieși un mîriit scurt de parcă ar fi simțit primejdia. Bruce îi cuprinse un tremur. Mîriitul li se transformă într-un scîncet slab și întrerupt. Respirația le deveni greoaie, iar picioarele li se înmuiară. Pe limbi le apăru o spumă ciudată. Se prăbușiră, gîfiind neajutorați. Trupurile le fură cuprinse de paralizie. Trase al doilea foc. Trecură cîteva secunde. Prin geam îi urmărea cum mor. Zăceau cu labele rășchirate și cu capetele răsucite, de parcă le-ar fi fost tăiate. Ciinii fură cuprinși de spasme, apoi asupra lor coborî tăcerea neființei.

Era mulțumit. Freddie McKnight făcuse treabă bună. Pe baza testului pe care tocmai îl făcuse, concluzionă că, în magazinul lui Cottner, va trebui să tragă trei cartușe unul după altul. Privirea îi zăbovi pe zidul unde izbiseră cele două gloanțe de oțel. Zdrobiseră cărămida făcînd două găuri mari. Nu era nici o îndoială că vor străpunge geamul gros al vitrinei, pene-trîndu-l așa cum ața intră prin urechile unui ac.

Se întoarse în bucătărie și încălzi niște apă. Cînd aceasta clocoti, își făcu o cafea și o bău liniștit. După o oră coborî iar la subsol. Scoase țeava armei din gaură, o curăță și o unse cu grijă, cu o cîrpă de praf și prin interior și pe afară. După ce termină, deschise ușa și intră. Se opri într-un colț și ridică dalele podelei. Săpă o groapă și, cu o lopată, împinse trupurile celor doi ciini în ea, acoperindu-le apoi cu pămînt. Reașeză dalele la loc, iar pămîntul rămas îl scoase și-l împărășie în grădină, printre copaci și tufe. Cînd reveni la subsol, mătură atent podeaua astfel încît să nu mai rămînă nici o urmă după cele petrecute acolo în acea dimineată.

Duminică dimineată, la ora șapte și un sfert, se duse cu mașina în Manhattan. Scarsdale era încă adormit. Pînă la autostradă nu întîlni aproape nici o mașină. Ajunse în Manhattan înainte de ora opt. Duminică, această zonă arăta cu totul altfel decît în timpul săptămîinii. Manhattan revine la viață mult mai tîrziu. Găsi un loc de parcare pe Madison Avenue și o luă încet pe jos pe strada plină de magazine. Cînd ajunse la magazinul de antichități al lui Charles Cottner, căldura se întetise. Răcoarea neobișnuită a zilei trecute dispăruse.

Se opri în fața vitrinei magazinului și studie configurația zonei, spre a stabili cel mai bun unghi de tragere care să-i permită să lovească în centru, deasupra tejghelei centrale. Din acest punct gazul se va răspîndi cu rapiditate și cu un

efect ucigător. Satisfăcut, se întoarse și se plimbă pînă cînd descoperi o cafenea deschisă, unde își comandă micul dejun. Înainte de a achita nota, se duse la telefon. Era ora zece. Se întreba dacă Jarbil îi executase ordinul de a fi prezent la birou chiar și în zilele libere. Răspunsul îl primi imediat. Cel care ridică receptorul fu însuși Jarbil.

— Cine-i ?

— Eu sînt, răspunse el incet.

— A trecut mult de cînd ..., arabul făcea eforturi să zică ceva, dar el îl întrerupse.

— Fără discuții de prisos ! Ai obținut ceea ce vreau ?

Timp de trei minute arabul îi relată cele mai generale date referitoare la programul lui Dayan. Îi spuse că israelianul urma să sosească în noaptea aceea la New York, venind din Israel. La New York se va imbarca într-un alt avion, cu destinația Washington. Va sta în capitala americană pînă miercuri, cînd urma să se întoarcă la New York.

— Joi nu va părăsi deloc hotelul, sublinie arabul.

— De ce ?

— Este ziua sfîntă a evreilor. Ziua ispășirii.

— Văd că ai mai învățat ceva despre evrei, rise ironic străinul. Continuă !

Cele spuse în continuare nu aveau nici o valoare pentru el. Era prezentarea precisă a faptelor, numai că arabul nu cunoștea datele cu exactitate. Se părea că ambasada israeliană din Washington răspindea știri contradictorii, astfel că sursele arabe erau încurcate din cauza avalanșei de informații.

— În New York, la ce hotel va sta ?

— Regency. Park Avenue 600. ...

— Știu, Jarbil. Asta-i tot ?

— S-ar putea să mai apară ceva. Cînd mai sunați ?

— Cînd va fi nevoie.

Agăță receptorul și părăsi cabina telefonică. Se duse la casierie și plăti. Apoi ieși și o porni pe jos pe Madison Avenue, pînă ce ajunse la locul unde își parcase mașina. Îndreptă autoturismul spre Park Avenue. Dorea să stabilească exact lungimea drumului. Poate nu-i va fi necesar, dar atenția pe care o acorda amănuntelor îl obliga să știe și cele mai neînsemnate detalii.

Străbătu drumul și parcă mașina lîngă hotel. Intră în hol și rămase acolo două ore. Se întreba dacă agenții israelieni se și instalaseră deja. Stătu acolo confortabil într-un fotoliu și, cu un număr al revistei „Times” în mînă, urmări chipurile

celor care treceau, dar nu recunoscuseră figura nici unui agent de securitate israelian. Se părea că, într-adevăr, ministrul de externe urma să zboare direct de la New York la Washington și că va ajunge la hotel abia miercuri la amiază.

Se întoarse la casa din Scarsdale seara, pe întuneric. Privi din nou fotografiile celor din serviciul de securitate. Se făcuse deja tîrziu. Aprinse televizorul și urmări un film polițist zgomotos. Se duse la culcare aproape de miezul nopții. Luni dimineața își făcu plimbarea obișnuită. La nouă și un sfert sună la biroul lui Jack Stone. Vorbi cu vocea răgușită a bătrînului Willy Miller. Începu prin a-i spune avocatului că se întorsese la New York și dorea să știe dacă se mai aflase ceva. Jack Stone fu bucuros că-l aude și-i spuse că aștepta vești.

— E sigur că vom fi anunțați doar cu o zi înainte de vizita lui mister Dayan la magazin, sublinie avocatul. De aceea, cred că trebuie să ținem legătura zilnic, pentru a-i putea duce caseta lui Charles Cottner imediat.

Bătrînul promise că așa va face.

În aceeași dimineață, la zece și jumătate, în magazinul de antichități de pe Madison Avenue intrau doi tineri care doreau să vorbească cu Charles Cottner. Fură poftiți în micul birou al acestuia, aflat la capătul unui coridor îngust care lega primul nivel al magazinului de subsolul unde se aflau depozitate obiectele cele mai valoroase.

Charles Cottner era foarte respectat de către colegii săi de breaslă, fiind un cunoscut expert în domeniul arheologiei Orientului Mijlociu. Mai fusese solicitat la diverse universități americane să predea în calitate de lector. În etate de cincizeci și șapte de ani, era un bărbat înalt, cu o înfățișare plină de demnitate. Deși umerii îi erau gheboșați deasupra pieptului scobit, lăsa totuși impresia unui bărbat în floarea vîrstei. Avea un chip blind, iar fruntea înaltă se termina cu o coamă ce-i împodobește creștetul. Purta ochelari cu ramă subțire de aur și își ațintea privirea direct în ochii celui cu care discuta. Stătea în spatele unui birou din secolul al XVII-lea, iar încăperea era ticsită cu obiectele la care ținea în mod deosebit. Ca de obicei, atunci cînd cei doi vizitatori intrară însoțiți de șeful magazinului, se ridică în picioare.

— Mister Cottner, spuse șeful de magazin, acești domni doresc să vă vorbească.

Cînd privirea îi poposi asupra celor doi, pe chipul lui Cottner apărură un zîmbet plăcut. Cel mai scund dintre ei avea pielea închisă la culoare. Celălalt arăta ca un tînăr atlet. Avea părul blond și părea mai puțin vîrstnic decît însoțitorul său. Figura celui mai în vîrstă îi era familiară lui Cottner.

— Cu cine am plăcerea? întrebă el, după ce-i pofti să ia loc pe cei doi musafiri.

— Numele prietenului meu, spuse cel mai vîrstnic, este Yirmi Spector, iar al meu Avshalom Kedmi. Cred că, cu cîtva timp în urmă, noi ne-am mai întîlnit, mister Cottner. Sîntem veniți aici cu domnul Dayan.

Ochii lui Charles Cottner sclipiră.

— Desigur! Scutură călduros mîna lui Avshalom Kedmi. Faceți parte din personalul de securitate al ministrului de externe.

— Pe atunci era ministru al apărării, spuse Kedmi zîbind.

— Cunosc despre schimbare, clătină Cottner din cap. Și eu sînt unul dintre cei care urmăresc cariera domnului Dayan. Sîntem cunoștințe vechi. Bănuiesc că ați venit pentru a-i pregăti vizita, nu-i așa?

— Așa este, confirmă Avshalom. Colegul meu, puse mîna pe umărul lui Yirmi, dorește să se familiarizeze cu modul de lucru. Deci, mister Cottner, ne aflăm într-o vizită de rutină.

Așa și era, de fapt. Ultimul loc pe care îl verificau. Sîmbătă, cei doi trecuseră prin toate locurile pe care urma să le viziteze Dayan. Sosirea acestuia era programată pentru a doua zi, noaptea tîrziu. Seara, cînd sosiseră la hotel, Yirmi îi reaminti lui Avshalom că nu vizitaseră magazinul lui Cottner.

— Trebuie să trecem și pe acolo, spuse el, întinzîndu-se pe pat în camera lor de la hotelul Regency. Este singurul loc pe care încă nu l-am văzut.

— Nu-i nici o problemă, spuse Avshalom cu un căscat. Am mai fost pe acolo. Mîine o să-l verificăm repede.

După cîteva ore de odihnă, se îndreptară spre aeroportul Kennedy. Avionul cu care sosise Yitshaq Goldberg de la Paris ajunsese cu două ore înaintea celui al ministrului de externe. În tot acest timp, Goldberg îi pusese la curent cu ceea ce el numea „inimaginabila afacere Fenix”. Povestea îi uluise.

— Asta explică telegrama pe care am primit-o de dimineață, spuse Avshalom și i-o arătă lui Goldberg. Acesta era motivul. Uri era convins că Fenix se află aici, completase el.

După ce avionul ministrului de externe aterizase, plecarea acestuia spre Washington fusese puțin întîrziată. În timp ce Dayan era condus spre un hol izolat de primire a persoanelor oficiale, Avshalom îi raportase lui Uri despre acțiunile pe care el și Yirmi le întreprinseseră de la sosirea lor în Statele Unite.

— Vreau să terminăm cu această afacere, spuse Uri. Și de data asta ne vom baza pe presimțiri. Cine spune că presimțirile n-au nici o valoare, să se ducă dracului. Părea hotărît, așa cum Avshalom nu-l mai văzuse niciodată. Sînt sigur că este aici. Sînt sigur că va încerca să dea lovitura la New York, deoarece șansele de a scăpa sînt mai mari decît la Washington. Tu și cu Yirmi rămîneți la New York. Yitshaq și cu mine vom merge la Washington împreună cu Dayan și ne vom ocupa de măsurile de securitate de acolo. Dacă găsiți ceva neacoperit, comunicați direct la ambasadă. Voi trece pe acolo de mai multe ori pe zi.

Acum, în timp ce stătea împreună cu Yirmi în fața proprietarului magazinului de antichități, Avshalom se întreba dacă va avea ceva de raportat lui Uri. După cîte putea să-și dea seama, locul părea în regulă. Dar avertismentul sever al șefului nu-i dădea pace. Între timp, Charles Cottner deschise un dosar cu corespondență din care scoase scrisoarea și fotografia primite de la Jack Stone.

— De fapt, spuse el deschizînd plicul, de cîteva zile intenționez să-i telefonez lui mister Stone. Din păcate, am fost plecat la New York. Am ținut cîteva prelegeri, zîmbi el, scuizîndu-se. Așa că astăzi mă hotărisem să întocmesc certificatul de autenticitate pentru acest obiect rar.

Luă fotografia casetei antice și o privi cu indoială.

— Este ceva în neregulă, mister Cottner? întrebă Avshalom.

— Și da, și nu. Ii întinse fotografia lui Kedmi. Acesta este un obiect deosebit de prețios. Eu personal cunosc de existența a două casete asemănătoare. Această pare a fi cea mai bine conservată.

— Și atunci, insistă israelianul, ce vă nemulțumește?

— Faptul că este un obiect atît de prețios, îi replică Charles Cottner cu răbdare. Mî-am amintit că odată am văzut una la fel în colecția unui prieten de-al meu, un cunoscut nepustor de antichități și de obiecte de artă. De fapt, eram sigur de asta. Înainte de sosirea dumneavoastră aici, i-am telefonat. Dar se pare că m-am înșelat. A negat că ar fi avut așa ceva.

Deci, cred că totul este în ordine. Îi invidiez pe mister Dayan, spuse el zîmbind. Este foarte frumoasă.

Yirmi se aplecă și luă fotografia de pe birou.

— Mister Cottner, spuse el, ridicîndu-și privirea de pe fotografie, v-ați gândit cumva că această casetă s-ar putea să provină dintr-un furt?

Fața lui Cottner se îmbujoră din nou.

— De ce?

— Deoarece ați telefonat prietenului dumneavoastră pentru a fi sigur că nu-i a lui.

— Da. M-am gândit. Este într-adevăr un obiect foarte prețios.

Yirmi și Avshalom se priviră.

— Mister Cottner. Yirmi se întoarse din nou spre casetă. Pot să iau fotografia și adresa prietenului dumneavoastră, negustorul, cel care credeți că a avut-o cîndva?

— Desigur, răspunse el. Părea surprins. Dar de ce?

— Noi avem un obicei ciudat, spuse Yirmi zîmbind. Ne place să controlăm de două ori. Știu că este un obicei care deranjează, dar fiecare profesie își are chichițele ei.

Charles Cottner rise.

— Așa-i, mister Spector. Trecu adresa pe un bilet. Se numește Alex Kraskin. Biroul lui se află pe Fifth Avenue. Puteți să-i spuneți că eu v-am trimis, deoarece erați interesați să cumpărați acest obiect. Întrebați-l dacă știe cumva cine i-a fost proprietarul. În ordine?

— Apropo, spuse Avshalom. Aș vrea să vă rog să nu vorbiți cu nimeni despre vizita noastră.

— Puteți conta pe mine, mister Kedmi.

De îndată ce părăsiră magazinul, opriră un taxi și-i dădură șoferului adresa de pe Fifth Avenue. Tăceau; nu era nevoie să-și vorbească.

Cînd Avshalom menționează numele lui Cottner, secretara lui Kraskin îi trată ca pe niște clienți deosebiți.

— Dacă v-a trimis mister Cottner, spuse ea zîmbind, nu mă îndoiesc că mister Kraskin vă va primi imediat.

Peste puțin timp se aflau într-un birou bogat mobilat. Alex Kraskin se ridică să-i salute. Deși zîmbea, privirea cu care îi urmărea era rece și cercetătoare.

— Înțeleg că v-a trimis la mine prietenul meu, Charles. Le studia chipurile cu atenție, de parcă ar fi vrut să-și facă o părere despre ei. Se întreba ce pot dori să cumpere acești oameni neînsemnați de la el, unde fiecare obiect costa o avere.

Yirmi scoase fotografia pe care o luase de la Charles Cottner.

— Mister Kraskin, spuse el, ni s-a oferit spre cumpărare acest obiect. Ni s-a spus că v-ar fi aparținut cîndva. Ne puteți spune dacă așa stau lucrurile și dacă da, cui l-ați vîndut?

Alex Kraskin privi fotografia.

— Nu, spuse el cu răceală voită. Acest obiect nu mi-a aparținut niciodată. Nici nu-l cunosc. Îi privi cu indiferență. Cu ce altceva vă mai pot fi de folos?

Yirmi îi zîmbi plăcut.

Kraskin se înfurie. Îi era încă proaspătă în minte amintirea vizitei străinului. Nu uitase nici lovitura primită cu măciucă de argint a bastonului.

— Nu doresc să mai discutăm despre asta! Exclamația fusese neașteptată și probabil necontrolată. I-am spus deja lui Charles! Iar acum veniți dumneavoastră cu aceste întrebări supărătoare.

Negustorul nu avea idee cine erau cei doi trimiși de Charles Cottner, dar știa ce periculos fusese străinul, iar el la numai un pas de moarte. Alex Kraskin simți însă că și cei doi din fața sa erau la fel de periculoși. Mai bine să nu mai aibă de-a face cu caseta. Trebuie să taie orice legătură cu ea. Inspiră adînc și fața lui buhăită se înroși. Din ochii mici și apropiați îi țîșnea furia.

— Ne pare rău că v-am deranjat, spuse Yirmi. Nu vrem să vă tulburăm.

Cînd el și Avshalom se ridicară să plece, auziră vocea gravă a negustorului de antichități:

— Să-i spuneți lui Charles că niciodată n-am avut de-a face cu acest obiect.

În timp ce coborau cu liftul, Yirmi spuse:

— Individul știe ceva.

— Da. E evident.

— Ce facem?

— Mergem imediat la avocat. Cum îl cheamă?

— Jack Stone.

— Ai dreptate. O să aflăm ce știe exact despre afacerea asta. Avshalom îl privi pe Yirmi. Tot timpul ai avut îndoieli în legătură cu vizita la magazinul lui Cottner. De ce?

— Prea era în ordine, răspunse tinărul cu simplitate. Totul părea în regulă și cred că asta nu era în ordine. Totul era prea bine aranjat. Asta e. Prea bine pus la punct.

Cînd ieșiră în stradă, găsiră un taxi și dădură adresa lui Jack Stone. Acesta îi primi în biroul din spate.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnilor?

— Am venit în legătură cu testamentul lui David Herskovitz din Flint, Michigan, îi explică Avshalom.

— Oh! Caseta antică ... Darul pentru mister Dayan! Se arată surprins. V-am informat că obiectul va fi trimis la magazinul lui Cottner în conformitate cu dorința decedatului ...

— Nu asta ne interesează, spuse Avshalom. Verificăm tot ce are legătură cu vizita lui Dayan. Ceea ce dorim să cunoaștem este dacă ați verificat toate amănuntele în legătură cu testamentul.

— Ce înseamnă asta? Avocatul era uluit. Ce vreți să spuneți?

— De exemplu, cum a luat familia Herskovitz legătura cu dumneavoastră.

Jack Stone se simți ușurat.

— Foarte simplu. A fost aici un văr al decedatului Herskovitz. Un bătrîn cam ciudat, pe nume Willy Miller. El este executorul testamentului și mi-a cerut să mă ocup de toate aranjamentele privind această casetă antică.

Yirmi privi un timp chipul avocatului.

— Totul sună perfect, mister Stone, dar e necesar să vă mai punem cîteva întrebări.

— Sînt foarte bucuros să vă răspund la orice întrebare.

— Ați verificat identitatea bătrînului? Cum îl cheamă?

— Willy Miller. Avocatul deveni serios. Nu. De fapt, n-am făcut-o. N-am avut de ce. Bătrînul a fost mulțumit și mi-a plătit prompt. În orice caz, sîntem onorați că am fost implicați în această afacere, mai ales că este vorba de Moshe Dayan.

Avocatul observă schimbul de priviri rapide ce avu loc între cei doi israelieni.

— E ceva în neregulă? întrebă el.

— Înainte de a vă răspunde, spuse Avshalom, mai am o întrebare. Dacă nu ați verificat identitatea lui mister Miller, pentru că, evident, nu aveți de ce, ați verificat dacă obiectul aparținut colecției lui David Herskovitz?

Jack Stone se simți deodată stînjinit.

— N-am verificat.

— Vreți să-l sunați acum pe avocatul din Flint și să clarificați problema?

— Sigur.

Stone îi ceru secretarei să-i aducă dosarul lui Miller. Găsi numărul de telefon al avocatului din Flint și îi ceru secretarei să-i facă legătura în birou.

Cîteva minute mai tîrziu, secretara se întoarse. Avocatul era plecat în concediu pînă la sfîrșitul lunii.

— Nu ne mai rămîne de făcut decît un singur lucru, murmură Stone. Fă-mi legătura cu doamna Herskovitz!

Au așteptat să li se dea legătura, iar acum îl ascultau pe Stone vorbind cu văduva.

— Bună ziua, doamnă Herskovitz. Mă numesc Jack Stone. Sînt avocat în New York și doresc o informație. Cred că mă puteți ajuta. Fostul dumneavoastră soț a avut un văr pe nume Willy Miller?

Se pare că nu înțelesese numele. Stone se simți obligat să-l repete. În timp ce asculta răspunsul, expresia feței i se schimbă.

— Vă mulțumesc, doamnă Herskovitz, spuse el. S-ar putea să fi făcut noi o greșală. În orice caz, vă mulțumesc! Apropo, soțul dumneavoastră a fost totuși colecționar de artă, nu-i așa? ... Vă mulțumesc, nu mai am întrebări, spuse el încet ... Ați vîndut cumva recent o casetă rară din colecție?

Pe măsură ce se prelungea conversația, Avshalom și Yirmi erau din ce în ce mai încordați. Din schimbul de replici rezulta clar ce se petrecea. Se priviră, iar Yirmi își strînse atît de tare pumnul încît încheieturile degetelor i se albiră.

Cînd Jack Stone lăsă receptorul, fața îi era acoperită de transpirație, deși în birou era răcoare.

— Îmi pare rău domnilor, spuse el încet, dar am fost dus de nas. Doamna Herskovitz a fost căsătorită cu fostul soț timp de patruzeci și trei de ani și nu a auzit niciodată de un văr Willy Miller.

— Și dacă nu greșesc, remarcă Avshalom, nici nu a vîndut o casetă rară din secolul al XIII-lea î.e.n. Adevărat?

Avocatul lăsă capul în jos.

— Adevărat. Acum cîteva săptămîni a mai vîndut ceva din colecție, dar tot ceea ce era într-adevăr de valoare s-a vîndut cu luni în urmă. Nici unul dintre obiectele vîndute recent nu era atît de vechi. Mi-a spus că își amintește foarte bine fiecare obiect vîndut. Și-a notat totul cu grijă.

Un timp nu vorbi nimeni, apoi Avshalom spuse:

— Vă amintiți cum arăta bătrînul, acel Willy Miller?

— Da, dar despre ce este vorba?

Avshalom ezită.

— Este o problemă deosebită, de securitate, mister Stone, spuse el inspirind adânc. Vă rog să nu întrebați mai mult și să aveți încredere în noi.

— Nu am nici un motiv să nu vă acord încredere, spuse avocatul. Mai ales după cele aflate. Ce doriți să știți?

— Totul despre Willy Miller. Ce făcea. Ce dorea. Cum vorbea. Cum arăta. Pe scurt, tot ce vă amintiți despre el.

Din fericire, Jack Stone avea o memorie bună. Își aminti multe amănunte despre bătrîn. Cînd începu să-i descrie mersul, comportarea, modul de a vorbi, cum plătise cu bani gheață serviciile avocatului, cea mai mică urmă de îndoială dispăru.

Willy Miller era Fenix.

— Mister Stone, Avshalom se strădui să-și controleze tulburarea. Ați spus că ați trimis scrisori lui Willy Miller la două adrese.

— Da. Una la Paris și alta aici, la New York, în Scarsdale.

— Ne interesează adresa de aici.

— Sigur că da.

Jack Stone notă adresa din Scarsdale și i-o întinse lui Avshalom.

Este un cartier select, explică el. Locuitorii sînt numai oameni cu posibilități. Printre ei veți găsi și unii evrei. De aceea, am fost convinși că Willy Miller aparține acelora care-și pot permite să locuiască într-un astfel de cartier. Cu ce vă mai pot fi de folos?

Înainte de a-i răspunde, Avshalom își consultă însemnările.

— Este de presupus că mai aveți și în continuare legături cu bătrînul. Așteaptă să-l informați cînd va vizita Dayan magazinul lui Cottner. Așa este? întrebă el.

— Da, răspunse avocatul. Așa am stabilit. Urma să-mi dea caseta de îndată ce ar fi aflat data vizitei domnului Dayan.

Avshalom simțea cum se sufocă din cauza încordării. Planul asasinului era perfect și foarte inteligent. Era limpede că este un foarte bun profesionist, iar capcana și-o concepu deosebit de ingenios, după ce studiasse cu atenție caracterul victimei. Indiferent de metoda pe care și-o alesese, reușise să întindă o cursă perfectă. Poate prea perfectă...

— Cum urma să-l anunțați despre vizita lui Dayan?

— Prin telefon. Am aranjat să o sune zilnic pe secretara mea. Dacă aveam ceva, urma să-i facă legătura cu mine. Precis va suna mîine dimineață.

— Vom avea nevoie de sprijinul dumneavoastră, sublinie Avshalom.

— Îl aveți. Ce doriți să fac?

— Mîine dimineață cînd va suna Miller, spuneți-i că ambasada noastră din Washington v-a comunicat că Dayan va veni la magazin poimîine.

— Miercuri?

— Da. Va fi acolo la unu și jumătate.

— Asta-i tot?

— Va trebui să purtați o convorbire convingătoare, accentuă Avshalom. Nu trebuie să simtă că ceva nu-i în ordine. Vă rog să mă înțelegeți. Purtați-vă ca și pînă acum. Puteți?

— Pot, promise avocatul. Dar să-mi permiteți o întrebare. Cine este Willy Miller?

— Ce n-aș da să știu, răspunse Avshalom. Ce n-aș da...

Încercarea lui Kedmi de a lua legătura cu Uri Cohen la Washington nu reuși. Acesta nu se afla în clădirea ambasadei și nimeni nu știa cînd urma să se întoarcă. Prin urmare, după ce se consultă cu Yirmi Spector, Avshalom începu să acționeze. Orele după-amiezii trecură repede și, punînd toate cap la cap, întocmi un plan.

În aceeași seară, la ora nouă, încercă să vorbească iar cu Uri din camera sa de la hotel. I se spusese că acesta lăsase vorbă că se va afla la ambasadă la ora zece și jumătate. Avshalom reuși să-l găsească.

— Ești sigur că el este?

— Da.

— Poți să-mi dai mai multe amănunte?

— Nu acum, explică Avshalom. Cînd vei veni la New York. Sau dacă pînă atunci se întîmplă ceva.

Urmă o scurtă pauză, timp în care Uri puse cap la cap aluziile lui Kedmi. Era clar că cei din New York urmau să acționeze. Oricine ar fi ascultat conversația lor nu și-ar fi putut da seama ce se întîmpla.

— Sigur nu aveți nevoie de mine acolo? întrebă el în cele din urmă.

— Cel mai bine este să evităm orice schimbare a programului, răspunse Avshalom.

— I-ai inclus și pe partenerii noștri în plan? Uri se referea la securitatea americană.

— Nu.

— De ce nu?

— Din aceleași motive pentru care doresc ca tu să nu vii aici.

— Înțeleg.

Kedmi se hotărîse să se folosească doar de oamenii pe care îi avea; dacă ar fi avut nevoie de ajutoare, le-ar fi procurat din rîndul personalului de securitate de la consulatul israelian din New York sau chiar de la El-Al.

— În regulă. Chestiunea este aranjată. Sună-mă cînd ai să-mi raportezi ceva. Eziță puțin. Avshalom. . .

— Da.

— Mă bazez pe tine. Salutări lui Yirmi.

Avshalom puse încet receptorul în furcă. Yirmi stătea lingă masă urmărindu-l cu interes. Discuția fusese hotărîtoare.

— A înțeles?

— Da, a înțeles. Avem mină liberă, îi răspunse încet Avshalom. Totul este la latitudinea noastră.

Se întoarse spre fereastră. În momentul acela simțea cu adevărat povara răspunderii. Avshalom era obișnuit cu singurătatea pe care o simțea cel trimis să execute o misiune, dar acum trebuia să acționeze cu hotărîre și să-i comande pe alții într-o situație deosebită. Urmărea farurile mașinilor ce treceau vîjîind pe Park Avenue. Se afla într-o altă lume ... o lume străină.

— Totul e gata? îl întrebă Yirmi.

— Oamenii sînt gata. Și mașinile.

— Le-ai spus cînd plecăm?

— Da. La trei dimineața.

— Cîți vom fi acolo?

— Șapte. Tu, eu și Shuka Levi de la consulat, cu patru băieți.

Zîmbetul care-i mîjgea la colțul gurii se datora oboselii. Avshalom se simțea ca un alpinist ce se apropie de vîrf și care, înainte de a-și atinge ținta, avea o nevoie teribilă de repaus, de a-și întinde mîinile și picioarele spre a se odihni, spre a-și recăpăta puterile, pregătindu-se pentru ultima etapă, cea mai dificilă, în ciuda distanței mici care i-a mai rămas.

— Ascultă, Yirmi. Se întoarse de la fereastră. Dă-mi un whisky mic. Cînd văzu surpriza întipărită pe chipul colegului său, rîse. Știu, nu ești obișnuit să mă vezi bînd. Dar numai o picătură. Avshalom apucă paharul pe care i-l întinse Yirmi. Luă o înghițitură mică și se strîmbă.

— Știi, Yirmi, spuse el. Doctorul Carmi a avut dreptate. Fenix va rata din cauza obsesiei lui de a face totul perfect. Înțelegi?

Yirmi luă și el o înghițitură și-l privi înțelegător.

— Și asta numai datorită vizitei făcute la magazinul lui Cottner, spuse el.

— Așa-i, aprobă Avshalom. Mai luă o înghițitură. Lichidul i se prelinse pe gît, provocîndu-i o ușoară senzație de arsură.

— Obsesia perfecțiunii l-a pierdut. Dacă nu ar fi ales un obiect atît de extraordinar, nu l-am fi descoperit niciodată. Dar vroia să fie sigur că-i oferă lui Dayan o momeală bună. De aceea, a căutat ceva deosebit, ceva care să stîrnească interesul unui expert.

— L-am prins, spuse Yirmi categoric.

— Nu încă ... Sîntem pe cale s-o facem și-o vom face, zise Avshalom sigur și calm.

Următoarele ore le petrecură în pat, odihnindu-se. Fiecare era stăpînit de propriile-i gânduri. Nici unul nu putea dormi. La unu și jumătate Avshalom se ridică și coborî din pat.

— Yirmi.

— Gata.

Puțin înainte de ora două, în camera de la consulat care aparținea lui Shuka Levi, începu instructajul. Cînd sosiră Avshalom și Yirmi, Shuka și cei patru oameni ai săi erau deja adunați.

— Shuka v-a explicat misiunea în general, spuse Avshalom rar. Cred că vă întrebați despre ce este vorba. Din păcate, nu vă putem da amănunte. Pînă dimineață vom fi dispuși în jurul casei. Avem de-a face cu un profesionist deosebit de abil. O singură mișcare greșită, un singur pas pot strica totul, cu urmări dezastruoase. Clar?

Studie chipurile tinerilor din fața sa.

— Încă ceva, continuă el. Cînd vom termina, e bine să uitați ce s-a întîmplat. Nici unul dintre voi nu a fost implicat. Nici unul dintre voi nu a luat parte la această întîlnire. Dacă vă întreabă cineva despre asta, azi, mîine, peste un an, nu știți nimic. Mai sînt întrebări? Dacă nu, asta-i tot. E timpul să plecăm.

Cel care locuia în casa mare de pe colină se sculă ca de obicei la ora cinci dimineața, trezit de ciripitul păsărelelor care se foiau în copacii din fața dormitorului. Coborî din pat, se

întinse, apoi își făcu exercițiile și intră la duș, lăsând apa să-i șiroiască vreme îndelungată pe trup.

La cinci și jumătate părăsi bucătăria spre a-și face plimbarea de dimineață. Razele de soare străpungeau pătura norilor de toamnă, împrăștiindu-se apoi peste pământ. Era într-o dispoziție excelentă. După părerea lui, în câteva zile urma să-și îndeplinească misiunea și apoi să dispară. Zimbi, gândindu-se la scandalul pe care îl va stârni asasinatul. Un renumit conducător ucis la New York de un asasin necunoscut. Evenimentul va avea răsunet în întreaga lume. Va putea să urmărească liniștit derularea. Va avea timp nelimitat pentru a face acest lucru. În orice caz, urma să aștepte zile sau chiar săptămîni încetarea furtunii, în această casă. Între timp, contul lui bancar va crește cu două milioane și jumătate de dolari. Era o sumă uriașă. Pentru el însemna o nouă etapă de viață, o viață senină în orice colț al lumii pe care și l-ar fi ales, o viață în care va avea toate plăcerile ce și le putea dori.

Cînd reveni în bucătărie, își făcu o ceașcă de cafea și își pregăti micul dejun, pe care îl consumă pe îndelete. După ce termină, spălă cu grijă vasele și se întoarse în dormitor. Se așeză pe pat și studie fotografiile personalului israelian, întrebîndu-se cine îl va însoți pe Dayan la magazinul lui Cottner.

Puțin după ora nouă, telefonă la biroul lui Jack Stone. Ii răspunse Mabel Freedman, secretara.

— Bună ziua, missis Freedman. Își dresă vocea. Willy Miller. Ce mai face mister Stone?

— Bine, mister Miller, îl asigură ea. Cred că are vești pentru dumneavoastră. Așteptați puțin, vă fac legătura!

Îl sună pe Stone și-i spuse că pe fir așteaptă mister Miller. Jack Stone luă receptorul telefonului.

— Bună dimineața, mister Miller.

— Bună dimineața, sosi răspunsul. Aveți ceva pentru mine azi?

— Da, mister Miller. După vocea calmă cu care vorbea, cu greu ai fi spus că Jack Stone petrecuse o noapte albă, agitată. Urmează chiar astăzi să-i trimiteti lui Cottner cutia. Mister Dayan va sosi mîine de la Washington la New York. Va trece pe la magazin în jurul orei unu și jumătate, în drum de la aeroport la hotel.

— Asta zic și eu veste. Bătrînul părea încîntat. Vă rog să mă credeți, mister Stone, că sînt mulțumit la gîndul că voi reuși să îndeplinesc ultima dorință a vărului meu. Puteti să-i

comunicați lui mister Cottner că-i voi trimite cutia chiar astăzi.

— O voi face.

— Încă ceva, mister Stone.

— Da?

— Dacă ați făcut cheltuieli suplimentare aș fi bucuros să vi le rambursez.

— Nu este nevoie. Avocatul rîse și se bucură să descopere că, în ciuda tensiunii în care se afla, putea s-o facă. Nu uitați că am încă cei două sute de dolari. Conform înțelegerii noastre, îi voi dona unei organizații evreiești.

— Desigur, sosi răspunsul. Vă mulțumesc încă o dată pentru serviciile dumneavoastră eficiente.

După ce lăsă receptorul, Fenix rămase pe pat, fixînd cu privirea un obiect inexistent. Totul era gata. Afacerea era încheiată. Cursa era aproape de final. Mîine totul se va sfîrși. Mai avea douăzeci și opt de ore de așteptare.

Părăsi dormitorul și coborî în bucătărie. Deschise frigiderul și scoase diverse pachete cu mîncare pînă ce dădu de pachetul de dedesupt. Îl scoase și înlătură repede punga de plastic în care era învelit. Caseta apărui în toată splendoarea. O puse pe masă, apoi băgă mîncarea la loc în frigider. Urcă la etaj și timp de o oră se deghiză. Se născuse din nou Willy Miller. Acestea aveau să fie ultimele clipe ale bătrînului.

La ora zece și jumătate, ușa principală a casei se deschise. În prag apărui un evreu în vîrstă, sprijinindu-se într-un baston cu măciulie de argint. Sub brațul stîng ducea un pachet. Deschise portiera mașinii gri, puse pachetul pe scaunul de lîngă locul șoferului, se urcă și porni.

Ziua de marți, 20 septembrie, se apropia de sfîrșit. Bolta cerului, cu nori cenușii cu marginile dantelate și roșiatice, părea cuprinsă parcă de niște flăcări ce pîlpăiau împrăstiate de vîntul schimbător.

Amurgul înghițea ultimele raze de lumină ale zilei. Printre mașinile ce se scurgeau dinspre Manhattan spre Scarsdale se afla și Fordul cenușiu. Bărbatul în vîrstă, care stătea la volan și care conducea cu o viteză constantă de cincizeci de mile la oră, avusese o zi plăcută. La unsprezece și jumătate intrase în magazinul de antichități și fusese primit cu cordialitate de Charles Cottner. Acesta se arătase atît de uimit de casetă, încît nici măcar nu încercă să-și ascundă invidia că ea urma să-i aparțină lui Dayan.

Cîteva ore mai tîrziu, după ce luase masa într-un restaurant din Manhattan, Willy Miller sunase la ambasada arabă din Washington. Dorea să verifice exactitatea informației pe care o primise de la Jack Stone. Conversația confirmă ceea ce deja știa. Jarbil îi dădu și numărul zborului cu care urma să plece Dayan din Washington.

Fenix se hotărî să se culce devreme în seara aceea. Trebuia să fie odihnit și în putere. A doua zi urma să plece mai de dimineată spre a putea găsi un loc de parcare pentru mașină, vizavi de magazinul lui Cottner. Va fi ultima dată cînd va mai face drumul din Scarsdale pînă sus pe Madison Avenue.

La ora șapte și un sfert, cînd Fordul se strecura în parcare din fața casei, era deja întuneric. Coborî din mașină și urcă scările în viteză. Dacă cineva l-ar fi urmărit, ar fi rămas uluit văzînd un bătrîn care urca cu atîta agilitate.

Băgă cheia în broască și răsuci de două ori, apoi intră și închise ușa. Mina îi alunecă pe perete pentru a găsi intrerupătorul. În momentul în care se aprinse lumina, remarcă ceva înspăimîntător. În fața lui, puțin mai departe, stăteau doi bărbați. Unul era negricios și cu ochi strălucitori, iar celălalt, mai tînăr, era înalt și blond. Amîndoi aveau în mîini pistoale-mitralieră.

Înghetă.

„Israelieni“, îl fulgeră gîndul.

Respira greu de parcă ar fi alergat, dar nu i se clinti nici un mușchi. N-avea nici un rost să încerce să-i atace. O singură apăsare pe trăgaci și ar fi fost ciuruit. Clădirea era probabil înconjurată de și mai mulți indivizi.

Se îndreptă. Bătrînul dispăruse.

— Bună seara, spuse el rece.

— Bună seara, mister Miller. Sau mai bine, mister Fenix!

Inima începu să-i bată și mai tare. Pulsul i se acceleră. Străinul brunet din fața sa avea o înfățișare incremenită.

— Asta e, spuse Fenix.

— Da, veni răspunsul. Și nu încerca să faci nici o mișcare ... Dezbracă-te încet ... Întîi pardesiul ... Apoi haina și pantofii ...

Avea de-a face cu profesioniști. Nu puteau fi luați prin surprindere. Se gîndi la cursa pe care o întinsese. Se declanșase prea devreme. Și nu asupra țintei, ci asupra sa. Se întrebă unde greșise. Trebuia să găsească greșeala.

Ce doi îi urmăreau cu atenție mișcările încete. Acum pericolul era mai mic. Nu avea nici o armă. Se îndreptă și privi spre colțul camerei. Mossbergul era sprijinit de perete. Îi surprinseseră privirea.

— Nu are nici un rost, spuse cel mai în vîrstă. Avem toate cartușele. Pe toate șase.

Stătea în fața lor și simțea un fior cum nu mai simțise niciodată. Îl cuprinsese un tremur ușor. Nu vedea nici o scăpare. Sentimentul sfîrșitului deveni din ce în ce mai puternic și o dată cu el și acela al vieții inutile.

— Unde am greșit? întrebă el.

— Dorința de a face totul perfect te-a distrus, îi răspunse israelianul. Avea o voce de gheață.

— Nu știu ce aveți de gînd să faceți cu mine, spuse, încercînd să alunge tremuratul oribil care-l înfuria. Am însă o ultimă rugăminte.

— Ascult.

Inspiră adînc.

— Vreau să mă sinucid.

Pentru prima oară observă o oarecare reacție la israelieni. O sclipire licări în pupilele negriciosului.

— Vrei să-i urmezi pe ciini?

— I-ați descoperit?

— Am cercetat casa metru cu metru. Israelianul îl fixă cu o privire sfredelitoare. În ceea ce privește propunerea ta, cred că este o idee bună, spuse el. Cel puțin ne scutești de o treabă neplăcută.

Nu mai era nimic de spus. Israelienii îi indicară scara care ducea jos, în subsolul puternic luminat. Fenix mergea înainte. Tînărul blond și tăcut se afla în spatele său, ținînd ferm arma în mînă.

Fenix avea să facă acel lucru care trebuia să-i aducă sfîrșitul. Era singura lui dorință. Ca un scorpion care, înconjurat de flăcări, își injecta otrava paralizantă spre a nu simți durerea agonizantă. Urma să se autopedepsească pentru îngrozitorul său eșec.

Trecu prin ușa care despărțea cele două încăperi ale subsolului. Cei doi rămaseră în urmă. Israelianul cel scund azvîrli în mijlocul încăperii două dintre cartușele pregătite de Freddie McKnight.

— Atît este suficient, spuse el și închise ușa. Scoase o batistă pe care o vîrî în gaura făcută pentru țeava armei.

Apoi se ridică și, prin fereștrău ce fusese montată deasupra găurii din partea de sus, urmări ce se petrecea înăuntru.

Fenix se aplecă, luă cele două cartușe și le privi. Apoi îndepărtă tubul de carton de la fiecare din cele două gloanțe ce semănau cu niște rachete miniaturale. Scoase capetele de oțel și de dedesupt apărură capsulele cu gaz. Se aplecă din nou cu grijă, de parcă ar fi vrut să nu strice cumva fiolele de sticlă, și le așeză pe amândouă lângă picioare. Când se îndreptă, inspiră adânc. Apoi ridică un picior și strivi cele două fiole. Nu simți cioburile străpungându-i talpa. Simți numai o senzație ciudată, neașteptată și arzătoare de parcă îl înconjura o uriașă limbă de flăcări.

Se prăbuși pe podea în convulsii, găsindu-și sfârșitul la fel ca și cîinii care se aflau nu departe de el.

CUPRINS

Cuvînt înainte	3
<i>Capitolul I</i>	
Se petrecea în luna mai 1977	5
<i>Capitolul II</i>	
Ce-a fost în luna iunie 1977	27
<i>Capitolul III</i>	
Acțiuni din luna iulie 1977	63
<i>Capitolul IV</i>	
Intîmplări din luna august 1977	143
<i>Capitolul V</i>	
În capcana serviciilor secrete	192

Redactor: lt. col. NICOLAE CALUGĂRIȚA
Tehnoredactor: plut. maj. DAN CĂRSTOIU

Comanda nr. S/49391   Dat la cules: 26.03.1986
C. nr. 6/01.03.1986   Bun de tipar: 10.11.1987
Lucrarea conține 244 pag.

Traducerea de față tratează, în planuri paralele, organizarea și, respectiv, prevenirea unui atentat pus la cale, în manieră teroristă, de un serviciu special împotriva unei personalități politice dintr-o țară din Orientul Mijlociu. Nimic din cuprinsul lucrării nu lasă a se înțelege dacă este vorba de fapte reale ori de o ficțiune, dar, din derularea acțiunii, totul pare perfect posibil, fiind pe deplin coerent.

